

Gennagyij Bondarev

Ukrajnai események és a jövő lehetséges forgatókönyve

Harmadik rész

Ivan Ajvazovszkij: Özönvíz

Esszék

Tartalom:

1. Migrációs cunami	3
2. SZSZAAEKSZ	13
3. A „sötétség atyái” és az „árnyak testvérei” antagonisztikus szembenállása.....	24
4. „Európa hanyatlásának” második csomópontja.....	45
5. Autodafé.....	60
6. „Európa hanyatlásának” harmadik csomópontja.....	69
7. „Fenevad a mélységből”.....	79
Epitáfium.....	86
Akkor mit is tegyünk?.....	88

86A kultúra számos negatív jelenségét, mely ma természetesként lép elő, az emberek csak akkor fogják megérteni, amikor megismerik, hogy milyen zavaró, lemaradó erőkkkel van dolguk. Kultúránk számos dekadens jelenségében ezek hatása jelenik meg. És hogy ezt meglássák azok, akik felismerik az idők jeleit, ezért is jött létre a mi antropozófiai Mozgalmunk, hiszen csak a megismerés hat a világban egészségessé tevő módon. Azok az emberek, akik a világban megismerés nélkül élnek, kénytelenek hagyni, hogy ezek a dolgok hassanak rájuk, és hogy különböző fantasztikus képzetekhez jussanak róluk...

Az elkövetkező időkben az emberek a kultúra számtalan taszító, szörnyű jelenségét fogják tapasztalni, és azt is látni fogják, hogy nem képesek ezzel boldogulni, és álmodónak, fantasztának minősítik azokat, akik ezeket a jelenségeket valódi nevükön nevezik. A világ egyre inkább olyan kinézetet fog ölteni, hogy a szellemi, igazi valóságot ismerőket álmodozóknak és fantasztáknak fogják nevezni, a valódi álmodozók és fantaszták pedig a szellemi valóságot butaságnak fogják nevezni. De kultúránk valódi fejlődése abban áll, hogy az emberek az ellenséges hatalmakat megismeréssel hatják át. És a megismerés az, ami az antropozófiai szellemi áramlatból megjeleníti annak igazságát, amire a keresztény élet Vezetője hívta el az Övéit: „Megismeritek az igazságot, és az igazság szabaddá tesz benneteket!” Hiszen csak az egész valóságot átölelő igazság lehet olyan, ami az embert teljes egészében szabaddá teszi.

„Csak haladnunk kell a fejlődéssel. Van a tudatnak egy meghatározott attitűdje, melynek értelmében nem állhatunk meg. Sőt még ha szakadékba is zuhanunk, akkor is az emberi faj fejlődésével kell továbbhaladnunk. Aztán lehetőséget kell keresnünk, és a szakadék túloldalán kell továbbhaladni.”

Rudolf Steiner

1. Migrációs cunami

Megtörténhet, hogy a két korábbi brossúránk olvasója közül valaki most az Európában az utóbbi fél év alatt történetekkel kapcsolatban ezt kérdezi: az Európát oly váratlanul ellepő gigantikus migrációs „cunami” nem fosztja-e meg értelmétől mindazt, amit ott elmondtunk? Nem, úgy gondoljuk, hogy nem fosztja meg. Sőt, ha az ott röviden kifejtett módszertani alapelveket alkalmazzuk, akkor ezt a „cunamit” is mélyrehatóan átgondolhatjuk, és megláthatjuk, hogy nemcsak az utóbbi évek, hanem több évtized szociális-politikai életének világpanorámájába is teljesen beleilleszkedik.

Igaz, el kell ismernünk, hogy az Afrikából és Ázsiából történő robbanásszerű behatolás Európába nagyon sok politológus és újságíró számára is teljesen váratlannak bizonyult, úgyhogy a mai napig sem tudnak rá magyarázatot adni.

Nos igen, a politikusok és a hétköznapi exoterikus sajtó azt sugallja nekünk, hogy „szerencsétlen menekültek” a szíriai háború borzalmi elől menekülnek (ez a háború a legutóbbi nyilatkozatok szerint Oroszország ISIS elleni háborúja miatt még inkább elmélyült), és az európaiak kötelessége, hogy együttérzést nyilvánítsanak irányukban. Külsőleg ez gyönyörűen hangzik, azonban sajnos nagyon kevésbé felel meg a valóságnak. Ennek bizonyításába most nem megyünk bele, hogy ne váltsunk ki felháborodást.

Európába olyan információk jutottak el, hogy azokon a helyeken, ahonnan a migránsok jönnek, bizonyos emberek a Soros-alap támogatásával olyan szórólapokat terjesztenek, melyekben Európába, egyenesen „Merkel-anyához” való jövetelre buzdítanak, ahol mindenki házat és gépkocsit kap. Maga Soros a 2016-os davosi fórumon amiatt kritizálta Merkel asszonyt, hogy a migránsok korlátlan befogadása miatt Európában káoszt és az EU szétesésének veszélyét hozza létre. Ez azonban csak azt mutatja, hogy a politikusok mennyire erkölcsösek. A REGNUM hírügynökség ezt írja: Éppen amerikai szervezetek (mint a „The Ayn Rand Institute” és a „Riesup”) azok, akik mindenkit Európába hívnak, különböző javakat ígérve nekik. Fizetik a menekülteknek az utat, és egy ígervényt íratnak velük alá, miszerint majd feltétlenül el kell számolniuk...

Továbbá közlemények jelentek meg a sajtóban arról, hogy Szíriában speciális bünszervezetek vannak, melyek bárki számára készítenek szíriai útlevelet, és olyan bizonyíték-csomaggal látják el, miszerint az illető a háború borzalmi vagy politikai üldözés elől menekül.

Ugyanakkor mindez rövid időn belül teljesen feleslegessé vált, mivel migránsok sokaságai dokumentumok nélkül is elérik az „ígéret földjét”. És jönnek Eritreából is, ahol nem akarnak a hadseregben szolgálni, és Líbiából, Namíbiából, Afganisztánból, Iránból és egyáltalán bárhonnan.

És ami ebben az egész történetben különösen megdöbbentő: a politikusok viselkedése. Ha egy szót kell keresnünk, hogy milyennek lehetne ezt meghatározni, akkor ez a szó az „*irracionalitás*” lesz. Felhívásaikat hallgatva az a benyomásunk támad, mintha a Nyugat egész politikai vezetése egy pillanat alatt megőrült volna, zavart tudatállapotba került volna. Mivel valójában semmilyen, közvetlen orvosi értelemben vett örültségről nincsen szó, ezért egy kardinális kérdés merül fel: mit is jelent ez az egész?

Támasszuk alá az elmondottakat néhány példával (melyek százával is vannak). Egyszer, még a németországi „cunami” első hullámai alatt különböző pártok képviselői gyűltek össze, és megkérdezték Merkelt: mi lesz a migránsok befogadásának felső határa? Merkel asszony ajakösszeszorítva így válaszolt: „Nem mondom meg!”. Akkor kérdezzük meg magunktól: hol és mikor történhetett hasonló, nemcsak demokratikus országban, hanem még diktátorok által vezetett országban is? Milyen elnök, „vezető” merészelt volna így válaszolni egy olyan kérdésre, amely az országnak magát a létét érinti? És mit tettek a kérdést feltevők? Hallgattak!

Most Merkel azt mondja, hogy íme befejeződik Szíriában a háború, legyőzik az ISIS-t, és minden migráns hazatér. A kialakult helyzetben ilyet valójában csak egy infantilis, pszichés beteg ember mondhat. Merkel azonban pszichésen egészséges. Akkor mit jelent mindez?

Az újságok egyszer arról írnak, hogy a migránsokkal együtt akár 4 ezer iszlám terrorista is behatolt az országba; máskor ezt közlik: a titkosszolgálatok adatai szerint négy terrorista hatolt Európába. A határőrök pedig azt állítják, hogy az érkezőknek kevesebb, mint 1/10-ét tudják ellenőrizni, a többiektől még a nevüket sem tudják megkérdezni. Valójában ha az egész ISIS át akarna költözni Európába (ott pedig folynak tárgyalások erről), akkor ezt akadálytalanul meg tudná tenni egy hét leforgása alatt.

Ezt már nagyon sokan megértik, a politikusok azonban, ismét csak infantilis módon, ezt a következtetést vonják le: a terroristák nem jöhetnek a migránsokkal együtt, hiszen ők a terroristák elől menekülnek!? Stb.

Íme ezért is gondoljuk, hogy egész Európában, különösen pedig Németországban állandóan ezt a követelést kell a vezető körök irányában ismételni: *válaszoljatok, mit jelent mindez?* Hagyjátok abba az emberek megtévesztését! – Ugyanakkor ez valamiért nem történik. Habár néha hallunk egészséges hangokat. Például a kölni „Bartholomäus-éjszaka” után, amikor nőktől ezernél több bejelentés érkezett a rendőrségre, hogy Szilveszter éjszakáján migránsok általi szexuális erőszak áldozatául estek, valaki a rendőrség tagjai közül azt mondta, hogy ez egy mindeddig példátlan mértékű szervezett bűnözés volt.

* * *

Teljesen nyilvánvaló dolgokról beszélünk, ugyanakkor mégis lesznek, akik „sötét színekkel való festéssel” fognak bennünket vádolni. Ezért más olyan emberek véleményét is idézzük, akik a szituációt hozzánk hasonlóan látják. Íme egy moszkvai újságból való cikk („A rosszat távolságból látni” – mondta Blok [Alekszandr Blok: orosz költő. Ford.]), melyet január 21-én közöltek: „Európa pánikban van. Európa szörnyű helyzetben van. Európa jajgat. Az észak-afrikai migránsok és háborús menekültek, akik nemrég még rozoga csónakokon keltek át a tengeren, és a part közelében elsüllyedtek, amikor pedig partra értek, falat kenyérért könyörögtek az európaiaknál, most ostromolják a határokat, tépik a szögesdrótokat, fáklyákat dobálnak a rendőrségre. Németországban pedig Szilveszterre valódi pogromokat szerveztek – lányokra, fiatalasszonyokra való vadászatot. Elfogták, levetkőztették, megerőszakolták őket. Mi történik?” – kérdezik Európa moralistái. – Hogyan tudják ezek az emberek, akiknek mi európaiak annyi minden adtunk, elfelejteni kezünk melegségét? Hogyan tudják nem értékelni a jóindulatunkat, toleranciánkat?

Ezek a szellemlátók és moralisták nem értik az Észak-Afrikából [Ázsiából] érkező emberek pszichotípusait. Az európai bombák és rakéták, az európai rakéták elől menekülve érkeztek. Saját leégett házaiktól, lerombolt szentélyeiktől, temetetlen holttestektől jöttek. És nem kenyérért és munkáért jöttek Európába. A haláltól megmenekülve a revans érzésével érkeztek ide. Az európaiakban ellenséget látnak, az ő katasztrófájuk, szerencsétlenségük felelősét, és mint saját civilizációjuk, saját arab muszlim életmódjuk rombolóit.

Hogyan fogadja ezt az európai köztudat? A baloldaliak, liberálisok, akik közé Merkel asszony is tartozik, még több toleranciát, türelmet, a kvóták növelését követelik, ezen kvóták alapján lehet a külföldieket Európába, Németországba fogadni. Azt gondolják, hogy Európa emberré teszi őket, megbékíti a szívüket. És az az érzésünk támad, hogy Európa, a hatalmas Németország elfelejtette a múltját. Az európai országok elvesztették a létezés, az ellenállás iránti akaratukat, elfelejtették hatalmas államiságukat, hatalmas európai kultúrájukat. Németország elfelejtette a Kölni dómot, Dürert, elfelejtette az égbe emelkedő gótikáját. Elfelejtette hatalmas zeneszerzőit: Bachot, Beethovent, Wagnert. Hatalmas filozófusait: Hegelt, Schopenhauert, Kantot, Nietzschét. Valami amorf, széttöredezett dologgá vált, mely a korábbiakhoz hasonlóan készen áll, hogy megnyissa kapuit az Európát és Németországot gyűlölő hatalmas embertömegek előtt. Ez esetben Európa sorsa, Németország sorsa szomorú. Sík területét az észak-afrikai gyűlölet forró lávája fogja elárasztani.

A folyamatos zűrzavar közepette felébrednek a nacionalisták. Tömegesen az utcákra vonulnak, aztán egyre többen, egyre szervezettebbek lesznek, és már meghaladják a multikulturális türelmet prédikáló baloldaliak, antifasiszták, humanitáriusok számát. Ma már megjelennek ezeknél a tömegeknél a vezérek. Holnap meg fognak jelenni a politikai vezetők, holnapután pedig a szellemi vezetők, akik elkezdenek majd emlékeztetni Németország nagyságára, a német államférfiakra. Átkozni fogják Versailles-t, Nürnberget, és mindazt, ami 1945 után volt. És ilyen körülmények közt már nem tűnik annyira utópiának [...] a liberális toleráns Európai Unió létének megszűnése [...]

Mi történik Európával? Hogyan fog fejlődni az európai történelem a következő évtizedekben? Európa tényleg egy gyenge, tehetetlen szűz, akit egy vad, ostoba bika nyakára ültettek, és az elviszi őt a lazúr hullámokon az óceánon túlra, a határozatlanságba, és a régi Európának vége lesz? Búcsúzunk, Európa? Vagy pedig felébred ez a szűz, leugrik a bika kövér hátáról, és a lazúr hullámokból gyönyörű Aphroditéként újjászületik a habokban? Oroszország éberén és figyelmesen követi a modern Európát”.

Ezzel az úgymond „moszkvai nézettel” lényegében egybeesik egy „svájci nézet”. Svájc fegyveres erőinek főnöke, André Blattmann habár egy bulvár, de népszerűségben semmihez sem hasonlítható – mivel ingyenesen terjesztik –, a „Blick am Abend” c. újságban, egy ilyen bejegyzést publikált: „Az embernek az a benyomása, hogy a béke 25 éves fázisa a végéhez érhet. Eltűnnek az

országhatárok, migránsáradatok jönnek létre, sokkot idéznek elő a terrorcselekmények, katonai repülőgépet lőnek le. Ez a mai realitás. Ez jön felénk. A múlt héten lezárták a berni pályaudvart – bombaveszély miatt. A berni rendőrségnek sikerült időben megoldani a problémát. Sokan még mindig nem akarják meglátni a horizonton megjelenő sötét fellegeket. Az én feladatom természetesen nem az, hogy mindent fekete színben jelenítsek meg, hanem hogy rámutassak a veszélyre, és készenlétben tartsam a hadsereget. A hadsereget egyelőre még nem kellett bevetni.

A kantonok rendőrségi parancsnokainak elnöke a „Neue Zürcher Zeitung” c. lapban őszintén értékeli, s ez az értékelés kegyetlenül hangzik: „Svájc egyik rendőrségének sincs elegendő létszáma. Biztonságunk tartaléka a hadsereg. Nagy bizalmam van a hadseregünk iránt. Náluk a harci előkészület komoly és mindent átölelő. Természetesen mindannyian örülnénk, ha a tudásuk és a képességük nem válna szükségessé [...] Kívánok mindannyiuknak nyugodt és reményteli Adventet” (2015. december 1.)

Így hangzott a józan ész hangja, az értelem hangja. A volt svájci védelmi miniszter ezután így reagált: „Határaink ellenőrzésének erősítése nem célszerű” (!)

* * *

Lényeges még megjegyeznünk, hogy a gigantikus hullámokban érkező migrációt (Afrikából és Görögországon keresztül még télen is, decemberben és januárban napi majd’ 3 ezer ember érkezett) nemcsak a baloldaliak (szocialisták, „zöldek”), *hanem a jobboldaliak is* (mérészek, konzervatívok) támogatják. Elég, ha elmondjuk, hogy a migrációt maga a római pápa is megáldotta, aki minden egyházi plébániát arra utasított, hogy nyújtsanak menedéket a menekültek számára. (És külsőleg véve ez keresztényi.) És a már korábban idézett miniszter is a „Svájci Néppárthoz” (SVP) tartozik, melyet a baloldaliak reakciónak, majdhogynem neonácinak bélyegeznek. És maga Merkel is – lényegében jobboldali. Hiszen a keresztény pártok semmiképp sem lehetnek szocialisták; sőt centristák sem lehetnek, legfeljebb csak jobb-centristák. Politikai spektrumuk a konzervativizmus.* Hiszen a katolikus és protestáns

*Eközben kategorikusan nem értünk egyet a baloldaliak stílusával, hogy mindenkit, aki nem osztja a véleményüket, „fasisztának” bélyegezzenek. Ez nagyon emlékeztet a szovjet

egyház – a konzervativizmus mintaképe – áll mögöttük. Ily módon Merkel meghatározás szerint nem lehet baloldali.

Általában érthetetlen, miért viselkednek így a jobboldaliak, amikor a migránsok nem is rejtik el forradalmi hangulatukat. Szavaik marxista gyűjtő retorikával teliek: „Mostantól mi leszünk a kormányotok! – hirdetik. „Elegünk van az uralmatokból! Elhíztatok és romlottá váltatok!” stb. (A pápa pedig helyesel: „Igen, osztzni kell!”)

Európa lemondott a határokról. (Csak a repülőtereken maradtak meg (nem paradoxon ez?).) A migráns „cunami” elárasztja Európát, a hullámai pedig csak növekedni fognak. Merkel pedig sámán-átokként hajtogatja „Wir schaffen das! Wir schaffen das!”, vagyis – végrehajtjuk ezt! Ez ahhoz hasonlóan hangzik, mint ahogy a munkás kollektívák válasza hangzott a „párt- és kormánytervekre” a Szovjetunióban. Valószínűleg ez hangzott az NDK-ban is, ahonnan Merkel származik. Csak éppen érthetetlen, hogy mostani minőségében kinek adja ezt az ünnepélyes ígéretet. Ilyen szerv azonban biztosan létezik. Hiszen ez a „nép képviselőinek” arckifejezéseiből is látszik.

De hogyan lehet ezt határ nélkül, „felső határ” nélkül „schaffen das”, ha a szakértők akár 15, sőt akár 60 millió lehetséges ázsiai és afrikai migráns meglétéről beszélnek.

A következő kép ugrik be. Képzeljünk el valamilyen embereket, akik vízbe akarnak fojtani egy embert. De tudva, hogy erős, és keményen ellen fog állni, ezt mondják neki: Játsszunk el egy vicces jelenetet, videóra vesszük, és megneveztetjük az embereket. Most bekötjük a szemedet, és az arcodat a vízbe nyomjuk, te pedig, ahogy megérzed, hogy a víz lezárta a légutaidat, kezd el energikusan inni, és ahogy kiiszod, örömmel kezdesz ismét lélegezni. De mennyi ez a víz? – kérdezi. Ezt pedig, válaszolják, most nem mondjuk el. – És érthető,

bolsevikokra, akik minden velük nem egyetértőt az „antiszovjetekhez”, a „nép ellenségeihez” soroltak, és azok rögtön el is veszítették az összes állampolgári jogukat.

Németországban, sőt egész Európában is, a tömeges agymosás ellenére, miszerint: „Hogy soha többé ne legyen Németország!”, rengeteg olyan ember van, akik megőrzik természetes hazaszeretetüket, a kultúra, a nyelv, a természet stb. iránti szeretetüket.

A szocialistákról pedig azt akarjuk mondani, hogy lenyűgöz bennünket a szociális igazságosság iránti – habár csak nyomokban létező – elkötelezettségük, minden erőszak és minden kizsákmányolás elleni tiltakozásuk. Egyébként is, a világ már régóta és totálisan belépett a szocializmus korszakába.

hogy miért, hiszen egy tóba készülnek bedobni. Ha valakinek ez a kép ostobaságnak tűnik, akkor hasonlítsa össze azzal, amit Madame Lagarde Davosban nyilatkozott: a „cunamit” elfogadó országokat felvirágzás várja, akik pedig nem fogadják el, azokat nem.

Amikor megfigyeljük az európai politikusokat, akiken hirtelen „tudatzavar” lett úrrá, olyan erős benyomásunk támad, hogy egyfajta hatalom, mely hasonlít egy baziliszkuszra, a szláv mitológia Gorinics kígyójára, pokoli tekintetével megbénította őket. Jól tudják, hogy ellenszegülni neki – még a halálnál is rosszabb. Madame Lagarde egy dolgot parancsol: ne állítsanak akadályokat a migráns „cunami” útjába. A politikusok számára ez kategorikus parancssá vált. Arra törekedve, hogy a baziliszkuszkedvében járjanak, egymással versengve kiabálják: „Kedves migránsaink, a fő törekvésünk, hogy a kedvetekre tegyünk. Készen állunk bármit megtenni, csak hogy jó legyen nektek nálunk. Olyan értékesek vagytok számunkra, mint a világon senki más! Gazdagíthatjuk a kultúránkat! Bármilyen áldozatot meghozunk! A ti érdekeitek drágábbak nekünk, mint a sajátjaink. Értetek akár a saját állampolgáraink érdekeit is feláldozzuk! Még azon is el kell gondolkodnunk, hogy elégítsük ki a szexuális szükségleteiteket.” (E kérdésben a »zöldeknél« még speciális ülést is tartottak!)

Baziliszkuszk
Gorinics kígyó

Politikai senkiházik élnek széleskörűen mindezzel a demagógiával, és ezzel publicitást érnek el, kikerülnek az újságok címlapjaira és a tévék képernyőire.

Az egyszerű nép mindettől a körülötte zajló dologtól megőrül. És ezt könnyű megérteni. Hiszen ilyen jellegű demagógia még a Szovjetunióban, sőt még a Harmadik Birodalomban sem volt. Ott a propaganda vaslogikája működött. A hazugságot logikailag, történelmileg sőt gnoszéológiailag is alátámasztották. És ez arra készítette az embereket, hogy megcáfolják. Itt pedig olyan törekvéssel van dolgunk, hogy fejjel lefelé fordítsák a tudatot. Azokat a szörnyű logikai képtelenségeket, melyek óránként elhangzanak a hírekben, veszélyes egészséges értelemmel érinteni. Égető hatásúak. Így nyilatkozik meg a „szocialista kísérlet” Oroszországban összegyűlt és feldolgozott tapasztalata. De a hazugságnak ebben a ritka minőségében láthatólag valami többről is szó van. Nem-e éppen ennek a hazugságnak a jellege tanúskodik különösen meggyőzően arról, hogy Arimán földi inkarnációjának hamarosan meg kell valósulnia? Hiszen Arimán a hazugság szelleme, ráadásul nem erkölcsi értelemben.

A hazugság az ő világának egyfajta atmoszférája, mellyel tagadja a mi világunkat. Ez az ő „levegője”, létezésének szubsztanciája. És most íme ez a szubsztancia tölti be világunkat.

Ha mindezt tisztán kívülről szemléljük, akkor nem tudjuk megérteni, hogy mi ez: vagy a jobboldaliak gúnyolódnak a baloldaliakon, a nevetéstől a hasukat fogva, vagy a baloldaliak kezdődő pánikja fejeződik így ki, a hisztériájuk, melybe beleestek, megérezve a születő inkvizíciót, akkor, amikor a tömegek elfordulnak tőlük. Igen, mindez lehetséges, és mindet teljesen megfelel annak, amivel az emberek már régóta élnek. De éppen senki sem veszi észre, hogy a hazugság, melyet a politikusok és a tömegmédia „okád” az utóbbi 7-8 hónapban, világosan kifejezett metafizikai jellegű, bizonyos módon túllép az emberi mentalitás határain. Az emberek megszokásból hazudnak, és nem veszik észre, hogy a tudatuk eközben rendellenessé válik. A hatalmon lévők ilyen tudatával pedig az egész világot is könnyű felégetni.

És még egy érdekes dolog. Ahogy a múltban sosem, ma nyíltan, durván, sőt cinikusan, és nagyon meggyőzően megerősítik, hogy a konspirológusok igazat mondanak. Régebben Gorinics kígyó, amikor a terveit megvalósította, a vazallusai számára mindig hagyott kiskaput, valami olyat, ami segített nekik a álcázni a szerepüket. Ma ez már nincsen. Mintha a kezek, melyek a

bábszínházban felülről zsinórokkal irányítják a marionettbábukat, nyíltan a színpadra léptek volna, egyáltalán nem szégyenkezve, és minden zsinórt egy csomóba kötötték volna, és azt kezdték volna rángatni. Ebből ered a „tudatzavar” is. És ezért Németország kancellárja – „a legdemokratikusabb vezető a világon” – összehúzott szemekkel néz, lehajtja a fejét, és időről-időre szinte kiabál. (Például Brüsszelben, amikor az egész „díszes társaság” – „ezek a szemetek” – elkezdtek megvitatni Merkel migráns-politikáját.) Hol történik még ilyen? Így viselkedik-e például Cameron, Obama? Ezért hogy is ne kérdeznénk: mit jelent mindez?

Míg Nyugat-Európában elkerülik ezt a kérdést, addig az orosz sajtóban megpróbálnak válaszolni rá. Például az egyik újságban a következőt lehet olvasni: „A szemünk láttára zajló, jól megtervezett és irányított európai »migrációs káoszt« nem az invázió, hanem a legfontosabb taktikai operáció idézi elő Európa gyökeres átalakításának útján, része a nemzetállamok lebontási tervének ... a nemzeti struktúrákba beépített transznacionális üzlet érdekeiben.”

Véleményünk szerint általános vonásokban ez egy helyes megfogalmazás, habár a probléma lényegéhez nem jut el. Ezt csak a zajló események szellemtudományos átgondolása képes megtenni. Ennek segítségével érthetjük meg, miért jön Európába ez a migrációs „cunami”, melynek ezt a kódnevet adjuk: „„cunami”-projekt” vagy egyszerűen csak „Cunami”.

Véleményünk szerint ennek a fenoménnek két magyarázatát lehet adni. És megpróbáljuk ezt úgy megtenni, ahogy korábban is, a történelmi szimptomatológia módszerét használva. Annak idején Rudolf Steinernek ellenvetést tettek abban az értelemben, hogy nincs miért beszélni arról, ami a Nyugat titkos központjaiból ered, ha előbb nem sikerült meggyőzni az embereket arról, hogy ilyen központok, ilyen társaságok egyáltalán léteznek. – Ugyanakkor erre egyáltalán nincs szükség, válaszolta. Hiszen keveset lehet tenni, egyszerűen tudva, hogy valamelyik politikus hozzájuk tartozik. Ez egy értelmetlen játékhoz is vezethet a titokkal, az okkult dolgokkal. És ez csak káros lenne a külső valóságra. Csupán egészséges értelemre van szükségünk, amikor a titkos társaságokban – a fejlődési törvényeinek ismerete alapján – kiérlelt, és általuk a világban megvalósított szándékokról van szó. Aztán pedig ezen értelem segítségével kell a valósághoz fordulni és nézni; hogy valóban megvalósulnak-

e benne ezek a szándékok és tervek. A valóságérzékelt kell magunkban felébreszteni (l. GA186, 67-68.o. 1918. 12. 01.)

Ilyen módon kell az olvasónak is eljárnia, aki számára semmilyen próféciát sőt semmilyen előrejelzést sem adunk. A jövőre vonatkozó jóslatok, még ha olyan dokumentumokra is épülnek, melyek az emberek többsége számára ismeretlenek, jórészt nem valósulnak meg, vagy legalábbis nem teljességgel, már csak azért sem, mert a földön vannak olyan emberek, akik kellőképpen élő és objektív módon gondolkodnak. És még azért sem, mert a világ a különböző ellentétek, elsősorban a jó és a gonosz ellentétének harca útján halad előre, továbbá a progresszív evolúció és az olyan szándékok közti harc útján, melyek ezt a fejlődést hamis utakra akarják terelni. És a sötétség modern világában 5 fő erőt számoltunk meg, melyeket az Isten által elrendelt fejlődés útjába álló kozmikus szellemek hármas természetéből fakadó kibékíthetetlen ellentmondások tépnek szét (l. a II. rész 11. és 12. ábráját.)

2. SZSZAAEKSZ

Arra a kérdésre, hogy mit jelent az, ami a Európában, sőt az egész világon is végbemegy, a két lehetséges válaszunk lényegében a következő.

1. A „Cunami” annak a világglobalizációnak a határozott, durva, kényszerítő erejű kezdete, melyet már régóta ígérnek. Ez a globalizáció nem egy egységes világkormány, egységes világgazdaság, egységes pénzügyi világrendszer létrehozásával kezdődik, hanem a fajok keverésével, a fajok közti keresztezéssel. Ebben annak a kijelentésünknek az alátámasztását látjuk, hogy a globalisták fő célja nem egyszerűen a gazdagság és a hatalom, hanem az ember, akit mint fajt akarnak a felismerhetetlenségig megváltoztatni.

2. A „Cunami” projektet azzal a céllal gondolták ki és valósítják meg, hogy úgymond a világ irányításának „kormányát” élesen jobbra fordítsák, vagyis az irányítás minden szintjén határozottan dominánssá tegyék a jobboldali, konzervatív pártok irányítását. Az ilyen fordulat objektív lehetősége megérett. A világ az ellentétek harcával halad. A világ már több, mint kétszáz éve főképpen balra hajlik. Ez elkerülhetetlenül felhalmozza az ellencsapás erejét.

Vizsgáljuk meg részletesebben mindkét hipotézist. Amikor a „Cunami” hullámai Görögországban, Makedóniában, Németországban, Ausztriában már meglehetősen agresszív módon nyilvánultak meg, és Németországban a „Willkommen” (Üdvözljük) lózunggal fogadták őket, az interneten egészen jelentős felhívásokról szóló videókkal lehetett találkozni, melyeket a cionizmus képviselői készítettek. Mivel ez az erő a fejjel lefelé fordított pentagrammának része, ezért teljes komolysággal kell hozzá viszonyulni.

Az egyik ilyen felhívásban, melyet Sárközy készített, hevesen győzködte a franciákat, továbbá minden európaikat, hogy értsék meg, az afrikai és ázsiai migránsokkal való faji keveredés – ez a „kötelességük”, a „felelősségük”, hiszen így kapnak esélyt arra, hogy legyőzzék azt a dekadenciát, melybe beleestek. Szavai sokkoló módon hatottak, az ember azt hitte, rosszul hall, hiszen abban a szellemben győzködött, hogy ha egyenesen most – ma, holnap – az összes francia, az összes európai nem kezd a feketék közegében asszimilálódni, nem kezd velük fajközi keveredést, akkor végük lesz. Egy másik képviselő – egy nő – még Sárközinél is hevesebben beszélt arról, hogy ha az európaiak jövőt szeretnének, akkor meg kell tenniük ezt a lépést, határozottan el kell kezdeni a bevándorlókkal való faji keveredést. Igen, erre elszánni magukat nehéz, de „mi,

zsidók, készen állunk segíteni nekik megtenni egy ilyen átalakulást”. Vagyis a faji degradációtól és kihalástól az újjászületéshez.

Az ilyen kijelentések külsőleg véve lényegüket tekintve érthetetlenek. Nos, igen, Európa népességének növekedése csökken, de tudjuk, hogy milyen gigantikus intézkedéseket tesznek ennek érdekében. Ilyen mindenekelőtt a már több, mint 30 éve tartó „szexuális forradalom”, amely lerombolja a házasság, a család intézményét, elülteti a szuperegoista személyiség kultuszát, aki csak a karrierrel és a szexuális élvezetekkel foglalkozik. Ezen kívül pedig halljuk, hogy a világkormány „oszlopai” egyre kitartóbban beszélnek arról, hogy a Föld bolygó ekkora népességet nem képes eltartani, és azt erősen csökkenteni kell.

Akkor mi is a probléma? Miért tragédia, ha a németek nem 80, hanem 60 millióan lesznek, a franciák nem 67, hanem 40 millióan, az angolok nem 53, hanem 30 millióan? Akkor probléma lesz a munkaerővel? De egyelőre munkaerőtöbblet van, és a munka robotizációjának kezdődő korszaka kapcsán pedig egyre kevesebbre lesz szükség. Közeledik az a kor, amikor a munkaerő 90%-a feleslegessé válik.

Ezek a kijelentések más értelemben érdekesek. Arra mutatnak rá, hogy a „Cunamit” valaki a fölöttes hatalmak közül a globalizmusprojekt megvalósítása kezdetének fogadta el abban a szellemben, ahogyan Coudenhove-Kalergi, az „árnyékok testvérei” jelentős képviselője írt róla. Kalergi még a múlt század 20-as éveiben a „Gyakorlati idealizmus” c. könyvében ezt írta: „A távoli jövő embere keverék lesz... A jövő euro-ázsiai-negroid faja külsőleg az ősegyiptomira fog majd hasonlítani”. Ugyanakkor: „A zsidóság lesz az az öl, melyből Európa új szellemi arisztokráciája származik”. „A zsidók kiemelkedő példányaikban arra hivatottak, hogy az urbanizált emberiség vezetőivé váljanak ...” megőrizve a faji tisztaságot stb. (22., 51., 49.o.)

Kalergit meg lehet érteni, aki – maga is keverék révén (német-japán származású) – a XX. század régi arisztokráciájához tartozott, amely nagyon jelentős szerepet játszott a titkos társaságokban. És abban reménykedett, hogy ez a régi arisztokrácia a zsidó „arisztokráciával” együtt az emberiség kevert fajú elitjéhez fog tartozni, és majd rendelkezik fölötte. És nem vette észre, amiről ugyanabban az időben Rudolf Steiner beszélt, mégpedig, hogy a világban a vérségi arisztokrácia helyére a páholyok arisztokráciája fog lépni.

A titkos társaságok vezetői, akik a világfejlődés „törvényeinek ismerete alapján” tevékenykedtek, régóta megértették, hogy az objektív fejlődés a szocializmus irányába halad, és ezért ezt a mozgalmat önmaguk szolgálatába állították, így korrumpálva azt. És meg kell érteni, hogy nem oligarchák, nem szupervállalatok, nem szuperbankok fogják a globális világot irányítani, ha mégis létrejön. (Ezt úgy tűnik, időben megértette Mark Zuckerberger, aki önként adományozza mérhetetlen vagyonát jótékonyági célokra.) A világot okkult-politikai titkos társaságok arisztokráciája, ennek magja fogja irányítani, akik meghatározott sikereket értek el az individuális okkult fejlődés útján. Sötét mágusok fogják irányítani a világot, nem pedig a vérségi arisztokrácia, a pénzügyi vagy másmilyen oligarchák. És George Orwell ezek kimagasló képviselőjét adta O'Brian alakjában. Nekik semmilyen tulajdonra nem lesz szükségük, mivel, mint Oroszországban a bolsevikoknál, egyszerűen az egész világ hozzájuk fog tartozni. És ők fogják a szocialista módon szervezett tömegeket irányítani.

Ily módon Kalergi ideológiája mára reménytelenül elévült. Közvetve ezt erősítette meg Jacques Attali a bázeli előadásában (I. I. rész), amikor azt mondta, hogy 50 év múlva nem lesz semmilyen faj, beleértve a zsidót is.

* * *

Furcsa, hogy a globalizmus problémáival foglalkozók sehol sem vizsgálják nyíltan azt a kérdést, hogy *milyen társadalmi berendezkedés* esetén lehetséges a globalizmus. Hiszen teljesen nyilvánvaló, hogy az új arisztokrácia nem fogja tudni elérni célját: a személyiség totális kontrollját, ha megtartja a burzsoá liberális berendezkedést. És butaság azt gondolni, hogy ezt ez az új arisztokrácia már nem érti. Ez a berendezkedés minden hibája ellenére a személyiségre épül, még ha az egoista is. Ezért le kell mondani erről a berendezkedésről. Európa azonban az adott pillanatban nyilvánvalóan nem áll készen a szocialista forradalomra. Egyáltalán nem maradt proletariátusa, a proletárjai kényelmes lakásokban élve, szép autókban utazva stb. maguk is burzsoáziává váltak.

És itt felmerül a gondolat, hogy a „Cunami” migránsainak kell Európa proletariátusává válni. Minden európaít pedig – kivéve a „zöldeket” és a baloldali radikálisokat, a „maoistákat”, trockistákat, stb. – burzsoáziának kell

nyilvánítani. Ha ez így van, akkor a helyzet Európában rendkívül komoly. Olyan változások várják, melyek a felismerhetetlenségig megváltoztatják.

Az európai burzsoák a mostani eseményekre tekintve abban reménykednek, hogy az valamilyen módon „gyorsan elmúlik”, és minden „ismét olyanná válik, mint korábban”. Ez gondolta 1917-ben az orosz burzsoázia is. Bunyinnak, aki 1918-ban megértette, hogy az, ami Oroszországban végbement, sokáig tart, az ismerősei ezt vetették ellen: „Ugyan már, öregem! Két-három hét múlva (minden befejeződik) már önmagad előtt is szégyenkezni fogsz...”. De az csak 70 év múlva fejeződött be. Oroszország pedig ezalatt megszűnt létezni.

Nos, véleményünk szerint teljes komolysággal el kell azon gondolkodnunk, hogy a világnak, mielőtt globálissá válik, szocialistává kell válnia. Európát jelölték ki arra, hogy ezt elkezdje. És ezért kúszik órá a bolsevista jellegű szocialista forradalom.* És hogy ezt a forradalmat kibontakoztassák, épp azért dobták Európára a „Cunamit”. Mint az atomrobbantás esetén, a szociális robbantásnál is egy kritikus tömeget kell létrehozni, legalábbis, ahogy a sztálinista bolsevikok mondták, „egy külön vett országban”; új feltételek között – pl. Németországban. Németországot különösen könnyű feláldozni, mivel a világban uralkodó erők számára már nagyon kellemetlen a szellemi, kultúrtörténelmi missziója miatt. Ráadásul Európában nincs olyan ország, amely jobban meg lenne fosztva a jogaitól, mint Németország. Hiszen még az 1945-ös békeszerződés sem lett vele megkötve.

* Ezt feltételezzük, és szenvedélyesen szeretnénk, ha hibáznánk.

Végbemehet-e békésen egy ilyen forradalom? Elméletileg igen. Abban az esetben, ha a fejfelé fordított pentagramma 5 ereje ebben „konszenzushoz” jutott. Akkor a szervezetlen tömegek, még ha tiltakozni is kezdenek, semmit sem tudnak megváltoztatni. Egyszerűen engedelmeskedniük kell.

Na és mit ígér az alternatíva? Még ebben az esetben is, a jobboldaliak békés úton juthatnak uralomra, kiszoríthatják a baloldaliakat a pozícióikból, feloszlatják az EU-t, visszaállíthatják a határokat, és elkezdhetik a migránsok visszaszállítását a hazájukba. Ez megtörténhet, ha megint csak elméletileg tárgyaljuk. Azonban sok jel szól arról, hogy a krízis békés megoldása sem balról, sem jobbról nem jön számításba. És maguk a migránsok is ezt hirdetik: Nem térünk vissza! Felkelésbe fogunk!

Nem kizárt, hogy ebben a „Cunami” projektben már az arimáni monádnak a földi megtestesüléshez való közeledése mutatkozott meg. S neki háború és szenvedés által sújtott világra van szüksége, ahogyan ezt Vlagyimir Szolovjov helyesen megírta. Rudolf Steiner azt mondja, hogy Arimán nem szenvedést hozóként jön el, hanem mindenféle földi jó adományozójaként. És ezeket leginkább a szenvedő, minden reményt elvesztő, haldokló emberek tudják majd értékelni. Akkor rajongva fogják őt követni.

* * *

A lehetséges forradalom jellegének a bolsevik forradalomra kell majd erősen emlékeztetnie, de saját specifikus vonásokkal is rendelkeznie kell. Ez a specifikum a faji keveredés lesz, amely az osztályok közötti keveredés felváltására érkezik. A globális kísérletezők az eugenisták és szelekcionisták, de ők lényegében szörnyű, kimondottan megrögzött rasszisták. Az *egész fehér faj ellen* harcolnak – fehér emberek találták ki, hogy megsemmisítsék a fehér fajt! Terveik szerint a fehér fajnak nem szabad léteznie az „új világrend” feltételei között. Amiatt, mert az nemcsak a technikai, hanem az individuális, a kulturális és a szellemi-erkölcsi fejlődés úttörője is. Megállíthatatlanul halad az emberi szellem szabadsága felé, és amikor ez bekövetkezik, akkor az összes ilyen jellegű vezető mellőzve lesz.

Mivel tudják, hogy a fehér faj szellemi fejlődése evolúciósan előidézett, így számukra ezt azt jelenti, hogy ez ellen harcolni is evolúciós módon kell, például a fajok biológiai keverése útján egy új, egységes kevert faj létrehozásával. Ebben a fajban az embernek a szellemhez való felemelkedési potenciálja elkerülhetetlenül lecsökken.

Hogyan lehet egy ilyen fajt létrehozni? Természetesen gyermekek születése révén. Ezért pedig az új faji-proletár-forradalom „hajtóerejévé, ütőerejévé” a *nőknek* kell válniuk. Igen, a politikusok éppen az európai nőknek szánják azt a sorsot, hogy egy új eugenetikai kísérlet fő eszközévé váljanak. Ebben a kísérletben egyáltalán nem fontos, hogyan fognak a faji kevert gyermekek születni, csak az, hogy gyorsan és sokan szülessenek. És íme, fiatal, egészséges egyedülálló férfiak millióit eresztik Európára. Előre lehetett látni, hogy erőszakot fognak elkövetni a nőkön. Mégis a „szelekcionisták” valószínűleg így gondolkodnak: „És mi ebben a különös? Mindenképp asszimilálódniuk kell a

afrikai-arab közegbe. Ha nem akarnak – majd kényszerítjük őket! Elfogadják, és majd megszokják! A lényeg, hogy színes gyerekek szülessenek tőlük. Csak kezdődjön el a fajok közti keveredés. – És néhány helyen máris speciális pontokat nyitnak, ahol olyan újszülötteket fogadnak be, akikről az anya lemond. Nem nehéz kitalálni, hogy milyen gyerekekről fognak a nők lemondani.

Arra, amit Európának láthatólag egyre inkább át kell élnie, amíg véglegesen össze nem omlik, a lakosságát hosszan készítették a szexuális forradalom segítségével. Ennek eredményeként a nemi aktust nagyon sokak úgy kezdték átélni, mint bármely más mindennapi fiziológiai szükséglet kielégítését. És emiatt az európai férfiak már nem védik meg a nőket az erőszaktól. A nőktől pedig azt várják, hogy az erőszakot „könnyen” vegyék. Jogilag pedig a helyzet de facto olyanná vált, hogy a nők afrikai vagy arab migránsok általi megerőszakolása már nem számít büntettnek. Németországban a rendőrség gyakran egyáltalán nem fogad el nőktől ilyen bejelentést. – Erről már az újságokban is írnak, a hírekben is beszélnek. És ezzel kapcsolatban semmit sem tesznek! A nők migránsok általi megerőszakolásának statisztikáját gondosan elrejtik a nyilvánosság elől.

Ami pedig az erőszaktevőket illeti, úgy ki ne tudná, hogy a déli népek szenvedélyessége, szexualitása fokozottabb. Ezért voltak náluk századokon át olyan szigorú morális szabályok. A nők náluk nem vallási fanatizmus miatt viselnek kendőt és burkát. És az európaiak részéről egyszerűen szadizmus volt fiatal afrikai és ázsiai férfiak áttelepítése Európába, ahol minden járdán csodálatos női hátsók ragyogó kiállítása tárul eléjük. Sőt. Ennek a kiállításnak a szemlélésétől elkerülhetetlen, hogy pszichózis alakuljon ki náluk. A dörzsölt európai politikusok úgy tesznek, mintha semmit sem értenének, mindenkit próbálnak meggyőzni arról, hogy itt a „kultúrák konvergenciájáról” van szó. Velük ellentétben a migránsok (az újak is, és a régiek is) az egész nyugati civilizációt egy hatalmas bordélyháznak tekintik, az összes nőt pedig „fehér húsnak” nevezik. És a probléma valójában nem abban áll, hogy nekik kell asszimilálódniuk az európaiak közegébe, hanem fordítva, hogy az európaiaknak kell az ő közegükbe asszimilálódniuk. Ezt őszintén és egyenesen el kell az egész európai lakosságnak mondani.

El kell ismerni, hogy a szexuális forradalom kegyetlenül becsapta a nőket. Ez a forradalom nem erősítette a méltóságukat, nem vezette őket szabadsághoz. Csak feloldotta az ösztöneiket, és széles körű pornográfia tárgyává tette őket,

férfiak problémamentes szexuális fogyasztásának tárgyává, erről álmodoznak a férfiak minden forradalomban. És nem nehéz meglátni, hogy mindennek ellenére nem olyan sok nő képes férfiakat szexuálisan „fogyasztani”. A férfiak pedig ezt könnyen és bárhol megteszik. Hiszen itt már nem szociálpszichológiával van dolgunk, hanem a biológiai evolúció törvényeivel és a tudatos ember morális evolúciójával.

* * *

A szexuális forradalom mindig a politikai forradalom kísérője. A szabadság ideáljai, melyek az embert a forradalomhoz vezetik, annak befejezése után az ösztönök szabadságává alakulnak. És ezért kezdődik az erőszak, a terror. Így volt ez a francia forradalomban, és a bolsevik forradalomban is. Például maradtak olyan dokumentumok, amelyek rámutatnak, hogy 1918-ban Oroszország némely városában az eltávozásra menő vörös katonának adtak egy igazolást, mely legálisan megengedte neki, hogy „szocializáljon” 14 évnél nem fiatalabb nőt. (Így nem jött-e el annak az ideje, hogy Európában sem a nők megerőszakolásáról, hanem a faji keveredés magasztos célja nevében elkövetett „szocializációjáról” beszéljünk?). Egy ismert bolsevik, nemesi származású nő, Kolontaj pedig azt hirdette, hogy a szexuális aktust egy csésze tea kiivásához lehet hasonlítani, és maga a gyakorlatban demonstrálta ezt. Egy mai moszkvai újságíró, arra emlékeztetve, hogyan volt nálunk a forradalom után, ezt írja: „A húszas évek elején Moszkvában és Péterváron meztelen polgárok utaztak a villamoson, ebédeltek az étkezdékben, dolgoztak az intézményekben”. A meztelenek első demonstrációja 1919-ben volt a Vörös téren. Lenin és Trockij társa, Karl Radek vezette. Egy nagyon ismert szovjet színész beismerte, hogy egyszer meztelenül futotta körül a Megváltó Krisztus Székesegyházat (aztán egész életében ezen bántódott).

Minderre azért kell figyelmet fordítani, mert Európában a szexuális forradalom nem egyidejűleg zajlott, hanem a politikai forradalom előtt, ilyen módon teljességgel és alaposan előkészítette azt. Az ösztönök kioldódtak, csupán az európai neveltség, korrektség vékony fonala tartja vissza őket attól, hogy előtörjenek. Az új proletariátusnál viszont nyoma sincs ilyen „fonalnak”.

És ez a két forradalom már találkozott egymással. És ez, azt mondanánk, hogy szimbolikusan fejeződött ki a „Bartholomäus-éjszaka” elleni tiltakozó akcióban,

melyet szintén Kölnben, ugyanazon a helyen hirdetett meg egy bizonyos Milo Moiré művész. *

* Ezt a Milót korábban már látták, amint a baseli villamoson meztelenül utazgatott. Az újságban még fényképet is közöltek. De híressé azután vált, hogy művészként jelentkezett. Íme hogyan történt ez. Németországban az egyik megállónál egy magas emelvényt állított egy nyílással, felállt erre az emelvényre, és a (pardon) vaginájából színes tojásokat kezdett kitolni. Ezek a földre fektetett papírlapra estek, összetörtek, és így jött létre a kép. Így adott hírt magáról az új festészeti irányzat. A szakemberek tudják, mi a neve. Arról nevezetes ez az irányzat, hogy kétségtelenül a pop-art kulminációját jelenti; ezután a pop-art minden bizonnyal hanyatlásnak indul.

Emellett még egy sajtóközleményt is szeretnénk megemlíteni, miszerint Kielben a főpályaudvaron fényes nappal egy 20 fős migráncsoport vett üldözőbe három iskolás lányt. A rendőrség kettőjüket letartóztatta, de aztán elengedte őket. Ez a közlemény azt a vágyat keltette bennünk, hogy lépést tartsunk a korrallal, és valódi polkorrekt szellemben írjuk át. Íme ezt kaptuk: „Február 24-én a kielői pályaudvaron menekültek egy csoportja, akik a putyini bombázások elől menekültek, úgy döntött, hogy élve a természetes állampolgári jogukkal, amelyet a mi demokratikus jogállamunk garantál nekik, szocializálnak három iskolás lányt. Teljesen tudatában jogi, politikai, történelmi és forradalmi igazságuknak, nem akartak rejtőzködni, és úgy döntöttek, hogy a szocializációt a pályaudvar bevásárlóközpontjában fogják véghez vinni. De valakik a nézők közül – ezek bizonyára jobboldali radikálisok voltak – kihívták a rendőrséget. A rendőrség hirtelen felindulásból letartóztatta két drága barátunkat, de miután kiderítették, mi a helyzet, szabadon engedték őket.

Kétségtelen, hogy ez nagyon hatékony módszer volt a nők jogainak és méltóságának megvédésére. Erős szégyenre készítette az afrikaiakat és az arabokat. Ezután Kölnben a „Bartholomäus-éjszaka” többé nem ismétlődött meg. Igen, a hatalmas Kombinátor – még gúnyolódik is.

A plakáton ez áll: „Tiszteljetez minket! Nem vagyunk vadállatok, még ha meztelenek is vagyunk!!!”

* * *

Az európai események nagyon erősen emlékeztetnek arra, ami Oroszországban történt az 1917. márciusi polgári forradalom és az októberi bolsevik forradalom közti időszakban. Ha valaki emlékezne, vagy megismerkedne azon események számos leírásával, akkor csodálkozva fedezné fel, hogy Merkel asszony egyszerűen lemásolja Kerenszkijnek, az ideiglenes kormány vezetőjének magatartását. A modern baloldaliak pedig (a szocialisták, a „zöldek”, stb.) a mi akkori „eszer”-jeink [szociálforradalmár rövidítése], kadétjaink, „mensevik”-jeink.

Ahogy Kerenszkij az üres frazeológiájával, logikátlanságaival csak az időt húzta, melyre a bolsevikoknak szükségük volt a fordulat előkészítéséhez, lényegében ugyanígy lép fel Merkel is. Úgy tűnik, hogy szüksézáú, a valóságtól teljesen elrugaszkodott nyilatkozatai, a migráció rendezésére, sőt talán annak kisebb csökkentésére irányuló gyenge ígéretei a lakosság indulatainak lenyugtatására irányulnak, hogy időt nyerjenek, és hogy még legalább kettő millió migránst Németországba lehessen juttatni.

Ma már közismert, hogy az orosz ideiglenes kormány összes tagja (sőt a tábornoki kar jelentős része is) páholytag volt, és szigorúan végrehajtották az onnan kapott instrukciókat, melyek abban álltak, hogy ez a polgári-liberális kormányzat Leninnek és Trockijnak adja át a hatalmat, akiket a Nyugat titkos társaságaiban készítettek elő a missziójukra.

A propos. „Nem hivatalos forrásokból megtudtuk, hogy Monsieur *** elragadó házastársa a saját állampolgári kötelezettségének és felelősségének eleget téve arra készül, hogy három líbiai férfival szocializációt hajtszon végre a Grève téren. Az eseményt Monsieur *** szervezte, aki a modern Franciaország legdemokratikusabb politikusa, a francia-líbiai barátság ünneplésének keretében. Hiszen jól ismert, hogy Líbia még a legkegyetlenebb diktátor idején is törekedett támogatni Franciaországot állami rendszerének tökéletesítésében”. – Jól megírták, nem igaz?

Ahogy most Németországban, úgy akkor Oroszországban is tüntetések zajlottak, úgy a szélsőbaloldaliak, a bolsevikok, mint a jobboldaliak mellett is. Ez utóbbiakra a sajtó a „feketesázak” (csernoszotyenci) címkét ragasztotta – ez

volt akkor a modern „náci” megbélyegzés megfelelője. A baloldali sajtó, amikor teljes uralomra jutott, tönkretette mindazok tekintélyét, sőt még a karrierjét is, akik nem az általuk propagált szocialista hangvétel szellemében nyilatkoztak.

A kadétok, az „eszer”-ek az ideiglenes kormány Állami Dumájának tagjai voltak, és obstrukciókat szerveztek ellene. Utána a mensevikekkel, a „munkásokkal és parasztokkal” szövetségben hoztak létre hatalmi struktúrát és irányítási apparátust a bolsevik Oroszországban, mivel a valódi munkások és parasztok (mivel semmilyen képzettséggel nem rendelkeztek) nem voltak erre képesek.

Ez történhet Európában is: ha itt történne forradalom, akkor azt a szocialisták és a „zöldek” vezetnék, az ISIS által forradalmasított afrikaiak-arabok bizonyos (elegendően képzett) részével szövetségben.

Az oroszországi bolsevik forradalom Németországban is visszacsengett. A szocialista kísérlet ott is, ugyanolyan módszerekkel kezdődött, mint Oroszországban. Végül 1933-ban létrejött egy kritikus pillanat, amikor választani kellett az internacionalista szocialisták és a nacionalista szocialisták diktatúrája között. A két rossz közül a másodikat választották, mivel az első már elég szörnyűnek mutatta magát. Nem közeledik-e most Németország a 33-as év ismétlésére? A szituáció, ismételjük, nagyon hasonló. Akkor Németország választásokat tartott, Oroszországban pedig már győzött a bolsevik hatalom. Az, amit az ISIS most tesz, az akkori forradalommal analóg, azonban ugyanabban a stádiumban van, mint az orosz forradalom a polgárháború idején. Ez teljes egészében egy bolsevik forradalom, csak más köntösben, de ez senkit se tévesszen meg. Az ISIS-esek demagógiája, kegyetlensége, gátlástalansága, és mindenre kiterjedő szabadossága pontosan olyan, mint amilyen 1917-ben a mi bolsevik forradalmárainké volt. Az ISIS európaiak és amerikaiak általi bombázása pedig az Antant bolsevizmus elleni harcának ismétlése, amely tiszta fikciónak bizonyult, mivel az Antant valójában a bolsevikok javára tevékenykedett. Oroszország részvétele Szíriában az ISIS elleni a háborúban a Fehér Gárdának az Antanttal közös, a bolsevikok elleni háborújára emlékeztet. És a sorsa is ugyanolyan az új „Antant” részeként.

Az általunk bemutatott analógiákat a végtelenségig lehetne sorolni. A továbbiakban azonban ezek mély hátterének feltárásával foglalkozunk. Ehhez az európai történelem vizsgálatához kell fordulnunk, előbb 100 évet, majd pedig

200 évet tekintve. Most csak azt mondjuk, hogy ha az európai események a felvázolt forgatókönyv szerint zajlanak, akkor az EU, igen, szétesik, aztán pedig mint Szovjet Szocialista Afrikai-Arab-Európai Köztársaságok Szövetsége (SZSZAAEKSZ) születik újjá. Ráadásul ez se nem népek, se nem országok szövetsége lesz, hanem faji alapra épülő szövetség.

Oroszország ebben az esetben még inkább szó szerint a 30-as évek Németországának helyzetébe kerül (ezt azoknak mondjuk, akik elolvasták a brosránk első két részét.) – Az egyik oldalról, nyugatról egy új bolsevik állam fog közvetlenül rá támaszkodni.

3. A „sötétség atyái” és az „árnyak testvérei” antagonisztikus szembenállása

Forduljunk még egyszer a két hipotézisünk közül az elsőhöz. Képzeljük el, hogy tanúi vagyunk annak, hogy a „Nyugat” globális gonoszának minden ereje egyesült, és akárcsak a gyalogsági osztagok, amelyek betörték az ellenséges lövészárkokba, kegyetlenül, dühödten taszítanak minket a kevert fajúak globális világának „földi paradicsomába”, amely számunkra rosszabb, mint a halál. Ez esetben a vulgáris materializmus politológusainak nézőpontjára kellene helyezkednünk, mely szerint a világot szupergazdag kapitalisták csoportja, 300 család irányítja, akik a nekik uralkodni segítő Bilderberg-klub, Trilaterális Bizottság (más néven 300-ak Bizottsága) és más „védőpajzsok” által elizolálják magukat az emberiség többi részétől. Most pedig azt találták ki, hogy még gazdagabbá váljanak, mégpedig úgy, hogy nekik, a „gazembereknek” – Szaltikov-Scsedrin meséjének szavaival – legyen „jó és kényelmes, a többieknek pedig se pincéjük, se padlásuk” ne legyen. Ugyanakkor tegyük fel a kérdést: valóban nincs a világon más, lényegesebb ellentmondás? Hogyan jönnek létre például a világon a forradalmak? Csupán a szegények lázadásából a gazdagok ellen? De akkor mit ér a szupergazdagok hatalma, ha nem képesek megfékezni a senki által nem vezetett káoszt? Legrosszabb esetben meg kell vesztegetni annak spontán vezéreit, ahogyan a „narancsos forradalmaknál”, napjaink politikai operettjeiben szokták.

És akkor mit mondjunk például arról, hogy az életben egyesek mélyen előtérbe helyezik a tudást, mások pedig a hitet, az egyház és az ateizmus közti ellentmondásról, a klerikalizmus és az emberek szellemi megismerésre való törekvésének több évszázados szembenállásáról? Ha pedig még az érzékfeletti világ valóságát is elismerjük, ahol a jó és a gonosz kozmikusan szemben áll, aminek köszönhetően az evolúció előre halad, akkor feltétlenül szükségessé válik ezt a hipotézist a fejlődés nagy *törvényszerűségeinek* hatása szempontjából nézve ellenőrizni, elsősorban a kulturális-társadalmi, politikai és történelmi élet szférájában. Nem szabad eközben megfeledkeznünk a globálisan egymás ellen harcoló oldalak terveinek sokrétűségéről. Ez a sokrétűség teljesen természetes, ahogy természetes a harcban, hogy a tűzérségi támadásról szükség esetén a bombázásokra térjenek át.

Egy szóval nincs más választásunk, mint hogy a megismeréshez, azon törvények megismeréséhez forduljunk, melyek a példátlan krízis mai világában vezetnek minket, ha nem szeretnénk a lángoló tű szórtan „tűzifájává” válni. A világban kozmikus ellentétek harca folyik, mely kivétel a földi emberek társadalmi síkjára. És ez elsősorban az emberért folyó harc.

Hozzunk itt egy élő példát, mely alátámasztja szavaink igazságát. Mindannyian hallottuk, ahogy Merkel asszony azt mondta, hogy ha Európa nem fogad be mértéktelenül sok migránst, akkor háború jön. A politológusok ezt, úgy látszik, pusztá retorikának veszik, és ezzel hatalmas hibát követnek el. A kancellár-asszony az öt vezető erők nevében beszél. Azok tudnak arról, hogy világháború készül elő olyan forgatókönyv szerint, melyről az első részben írtunk. Ha ez kitör, akkor a szörnyűségei kétségtelenül minden eddig látottat felülmúlnak. Merkel asszony gurujaitól azonban az együttérzés nem áll távol. Az ő fő céljuk valójában: csokoládébarna színű – mint az egyiptomiak – nyájhoz jutni, mellyel a pásztoroknak semmi problémájuk sem lesz, mivel az emberi szellem összetettségének rizikója a minimálisra szűkül, az emberi személyiséget sikerül a 3., az egyiptomi-káldeus állapotában visszatartani. Valójában ez minden! Ha az európaiak erre önkéntesen vállalkoznak, akkor minek őket még egy háború szörnyű szenvedéseinek kitenni? Igen, ilyen sok minden rejtőzik a kancellár-asszony „retorikájában”. De kérdezzünk tovább, hogyan, miért vált lehetővé az emberiség ilyen manipulációja? Ez azért vált lehetővé, mert az emberiség elfeledkezett a fejlődés szükségességéről, arról, hogy létezik az isteni lények világa, akik az ő individuális fejlődésében érdekeltek, nem pedig a tömeges infantilizmusban. Ezért jutott krízisbe a civilizáció.

Ennek a krízisnek az alapjait a francia forradalom fektette le, ahogy Oswald Spengler helyesen írt erről a híres „Európa alkonya” c. könyvében, látható, lényegi és lázadó módon [A könyv címe valójában „A Nyugat alkonya”, Der Untergang des Abendlandes, de így is szerepel: „Európa hanyatlása”. Ford.]. Spengler csak egy hibát követett el. Azt gondolta, hogy Európának 200 év múlva lesz vége, mi pedig azt figyeljük meg, hogy íme, már a küszöbön áll. És Spengler erőtlennek bizonyult, hogy feltárja ennek a hanyatlásnak a természetét, az igazi okát, mivel a spiritualizmusnak már csak az említésétől is dührohamot kapott. Hiszen ezt csak a Szellemtudomány segítségével lehet megtenni, ennek segítségével lehet megérteni valami *különleges dolgot Európa hanyatlás-korszakának történelmében.*

Ebben a korszakban, bizonyos események ismétlődése folytán jól látszik a hanyatlás három úgymond „csomópontja”. Közülük *kettő már megvalósult, és ezek megértése kulcsot ad annak megértéséhez, hogy minek kell még megvalósulnia*. Ezek a „csomópontok” lényegében a következők.

1. Közülük az első valóban 1789-ben, a francia forradalommal kezdődött. Magába foglalja a napóleoni, összeurópai háborúkat (melyek az akkori idők számára világháborúknak számítottak), melyek közül a legfontosabb Napóleonnak az *Oroszország elleni* háborúja.

2. A második csomópont magva az oroszországi bolsevik forradalom. A napóleoni háborúk szerepét ott a nemzetiszocializmus háborúi játsszák, melyek közül a legfontosabb az *Oroszország elleni* háború. Az első világháború – speciális feltételek folytán – főként a forradalom kitöréséhez és Közép-Európa széttiprásához kellett. A XX. század elejének Oroszországában a forradalmat nem lehetett a francia forradalom forgatókönyve alapján megvalósítani.

3. Most vagyunk a harmadik csomópontban. Ha semmi kivételes dolog nem történik, akkor a korábbival analóg módon először egy összeurópai forradalomnak kell kitörnie. Az követik majd a „napóleoni” háborúk, és ezzel „Európa hanyatlása” lezárul.

Törekedjünk megérteni, hogyan és miért alakultak ki az emberiség történelmében ennek az óriási krízisnek a csomópontjai, de ehhez egy időre el kell távolodni a politikától, és a történelemhez, a szociológiához és a filozófiához kell fordulni. A csomópontok az emberi individualitás létesülésének jellegzetessége miatt alakultak ki a tudati lélek korszakára, sőt még korábban, Krisztus születésének kora óta. Az embertípust, mely ebben a korszakban egyre inkább hírt ad magáról, Rudolf Steiner „fausti léleknek” hívja. Ennek a léleknek a fő törekvése: minden életviszonyban saját lábra állni, amihez a csoporttudat összes formájával szakító, autonóm Én fejlődésére van szükség.

Az ilyen személyiségtípus megjelenése objektív világtörténelmi szükségszerűség. Ezt a személyiségtípust Krisztus Földön való megjelenése teszi lehetővé. Ő ennek a személyiségnek az Istene, az emberi Énnek az Istene. A kultúrtörténelmi fejlődés menetében azonban lemaradás jött létre, és mindaz, ami ezzel a lemaradással kötötte össze magát, ellenségessé vált a személyiséggel szemben, hiszen az halálos ítéletet hoz számára. Ezért történt, hogy a római

katolicizmus formáját öltő Kereszténység kibékíthetetlen harcot folytatott a „fausti lélek” embere ellen.

A kérdés részletes vizsgálata messzire vezetne a témától. Ehelyett kettő eléggé részletet idézünk Rudolf Steiner előadásából (az egyiket a 2. részben részlegesen idéztük már), melyek átfogóan és a lényegét megragadóan magyarázzák ezt a jelenséget. Ez a jelenség külső síkon először a III-IV. században jelent meg – Ágoston látta meg a „fausti lelket”. Először el volt tőle ragadtatva, attól, hogy ez a lélek „az emberből a jövőjének formája számára akar értelmet előkészíteni”. De aztán megijedt tőle, ennek a léleknek a bátor törekvéséről, hogy belépjen az érzékfelettibe, hogy önállóan alakítson ki világnézetet stb., ami ellen az egyház kezdettől fogva felkelt. És Ágoston az egyház oltalmába vonult vissza.

A római egyház, amely lényegében az ókori Római Birodalom szellemét élesztette újjá önmagában, folytatta annak spiritualitással szembeni harcát, és harcot indított az embernek a tudati lélekhez való felemelkedése ellen.

Ez a szembenállás az egyház és a szabad individualitás között már Konstantin császártól kezdve megjelenik. Gyakorlati módon fejeződött ki a „katolikus egyháznak a templomos lovagokkal, a rózsakeresztesekkel, az albigensekkel, a katarokkal stb. elleni harcában. Mindezeket külső fizikai síkon ugyan kiirtják, de a belső életük tovább folytatódik. Később ez az ellentét ismét fellépett, habár egy gyengítettebb, de még így is elég viharos formában, két áramlatban, melyek magából az európai kultúrából születtek, a jezsuitizmusban (ágostonizmusban) és a szabadkőművességben (manicheizmusban). Azok, aki az egyik oldalról vívják ezt a harcot, a magas rangú katolikusok és jezsuiták, mindezt felismerik, de azok közül, akik ezt a harcot a másik oldalról, Mani szellemében vívják, ezt az ellentétet csak kevesen tudatosítják, csak a mozgalom csúcsán állók.

Így áll szemben egymással az utóbbi évszázadokban a jezsuitizmus és a szabadkőművesség. Ezek ősi szellemi áramlatok gyermekei. Ezért ahogy a jezsuitizmusban, úgy a szabadkőművességben is ugyanazok a ceremóniák folytatódnak beavatáskor, mint az ősi áramlatokban. Az egyházi beavatásnak a jezsuitizmusban négy fokozata van... A beavatás fokai az okkult szabadkőművességben hasonlóak. Ezek párhuzamosan mennek, de különböző irányzatokat követnek” (GA93, 78-79.o. 1904. 11. 11.),

Egy másik előadásban, ezt a témát továbbfejlesztve, Rudolf Steiner a következőt mondja: „És figyelemre méltó, hogy az eretnekek közegéből

fokozatosan olyan emberek kerültek elő, akik maguktól tekintettek a Kereszténységre, és fel tudták ismerni, hogy az, ami Rómából ered, az valami más, mint a Kereszténység. Ez a harc egy új eleme volt, különösen erősen lép fel ... a francia királynak a pápával szövetségben, a toulouse-i gróf ellen vívott harcában, aki a dél-francia eretnekek védelmezője volt. És valami hasonlót lehet találni minden más területen is ... de ezek az eretnekek valójában keresztények voltak, akik ellen aktívan harcoltak, de akik gyakran csendben maradtak, mindenféle közösségeket hoztak létre, és titokban terjeszkedtek”.

Az, ami lényegében tisztán politikaivá vált (egyház), kénytelen volt, hogy mesterségesen idézze elő a számára szükséges lelkesedést. És a keresztes hadjáratokat ehhez való eszköznek tekintették. És találtak olyan embereket, akik valójában az eretnekek közül kerültek ki. Az eretnekek különösen jellemző képviselője volt Godefroy de Bouillon. A történelemben az ő alakját állandóan eltorzítják. Azt mondják róla, mintha a „társaival Kis-Ázsiába ment volna, azért, hogy folytassák azt, amit Péter d’Amiens és Walter der Habenichts (a keresztes hadjáratok vezetői) akart. De erről szó sem lehet ...”.

Godefroy de Bouillon és barátai azok soraiból került ki, akiket Róma eretneknek nevezett, de ezt természetesen – érthető okokból – nem mutatták ki. „Nekik mindenekelőtt keresztény céljuk volt: a keresztes hadjáratok segítségével, Jeruzsálemben egy új központot létrehozva Róma ellensúlyaként, valódi Kereszténységet állítani a római kereszténység helyére. A keresztény hadjáratok azok számára, akik valamilyen mértékben be voltak avatva az ő titkaikba, valójában Róma ellen irányultak. És a keresztes hadjáratok résztvevőinek titkos jelszava ez volt: Jeruzsálemet Róma ellen. – A külső történelem ezt kevésbé érinti, de a valóságban így volt.... De ez a kísérlet nem sikerült. A papság még túl hatalmas volt. De az, ami eközben mégis létrejött, a látóhatár kitágítása volt. ... A keresztesek jelentősen kitágították látóhatárukat, el tudtak sajátítani sok mindent, ami valójában altatva, elzárva volt, sok titok elérhetővé vált számukra, és ők gondosan őrizték azokat. És mivel nem voltak elég erősek ahhoz, hogy megvalósítsák »Jeruzsálemet Róma ellen« – ezért kénytelenek voltak továbbra is titokban tevékenykedni. Ezért rendek, mindenféle szövetségek jöttek létre, melyek meghatározott keresztény dolgokat

*Ezek azt is lehetővé tették Róma számára, hogy azoknak az embereknek a kiáramlását és halálát okozzák, akik elkezdtek érteni Róma lényegét.

őriztek más lepel alatt, mivel az egyház túl erős volt; de ők ellenségesek voltak az egyházzal szemben.

Valójában akkor alakult ki az a megosztottság, mellyel most is találkozni lehet, ha pl. Olaszországban meglátogatunk egy valamilyen templomot, ahol a szabadkőművesek ellen prédikálnak; ott olyan emberek vesznek részt, akiket a szabadkőművesek a legkevésbé sem érdekelnek, semmilyen nevet sem ismernek, de az atya a szószékről villámokat zúdít a szabadkőművesekre. Ez az ellentét az egyház és az eretnekségből kifejlődött szabadkőművesség között lényegében azokban az időkben alakult ki.”

Más jelenséghez is lehet fordulni, hogy konkrétan megértsük az abban a korban zajló dolgokat. Például az egyházi keresztények eretnekek – akik gyakran a szó legjobb értelmében vett keresztények voltak – elleni ugyanezen harcával kapcsolatosak azok a jelenségek, amelyek a reformációhoz vezettek (GA180, 324-327.o. 1918. 01. 17.).

* * *

Idővel a szabadkőművesség nagy sikereket ért el a pápaság, a Róma elleni harcban. Elmúlt úgymond a szükségszerűség, hogy „illegális helyzetben” legyenek” stb. Ez nem lehetett másképp, hiszen a történelem, a fejlődés „szele” fújta a vitorláit. Rómának már az olyan szélsőséges eszközök sem segítettek, mint az inkvizíció. A szabadkőművesség útján azonban már a XVIII-XIX. században másfajta nehézségek keletkeztek. Ezeket a kultúra létesülési folyamatában az a szükségszerűség idézte elő, hogy a fejlődés érdekében az ember haladjon át az alacsonyabb, absztrakt én-tudat fokain (ami a magasabb Én birtoklásának előfeltétele) a materializmus korszakán, az anyagi kultúra korszakán keresztül, azon a korszakon keresztül, melyben az ember teljesen elveszíti az érzékfelettel való kapcsolatát. A halott, értő, de szigorúan rendezett gondolkodásban kell kifejlesztenie az „ént”, amely e gondolkodásnak köszönhetően él.

Ezzel a nehézséggel a szabadkőművesség nem boldogult. Mély krízisbe esett. Ahhoz, hogy ezt megértsük, ismét Rudolf Steinerhez kell fordulnunk, mivel rajta kívül senki más nem beszélt erről. Az erről való tudás rejtve maradt a titkos társaságok központjaiban.

Rudolf Steiner tehát elmagyarázza nekünk, hogy a materialista kultúra hajnala a következő jelszó jegyében kezdődött: „Merd használni az értelmeket!” Erre buzdított a königsbergi filozófus, Voltaire és Rousseau. „Ezen a hangulaton alapul az egész materializmus, a XIX. század egész kultúrája, és mindaz, amit a szabadság, egyenlőség és testvériség számára küzdöttek ki. ... Hatalmas volt a XIX. század korlátozott értelme. És a szellemi világfejlődésnek ez a mély törvénye, hogy a materializmus és a spiritualizmus úgy viszonyul egymáshoz, mint két súly a mérleg serpenyőin ...”. Ragyogó, felbukkanó csillagokként jelentek meg hatalmas szellemi individualitások, azonban nem értették őket, amikor a szellemi világról beszéltek. Ilyen individualitás volt az üstökösként megjelenő Saint Germain. A spirituális életet élő emberek elrejtőztek a külső kultúra előtt.

„Titokban maradtak a szellemi források, melyek századokon keresztül táplálták a rózsakeresztességet. ... Ezt mondták: a rózsakeresztesek áttelepültek Keletre [ahol még megőrződött a spirituális élet] és egyesültek Ázsia nagy Testvériségével”. Amikor a XIX. században valakiben felébredt a vágy a szellemi élet iránt, akkor Keletre mutattak neki.

„Az európai és az amerikai testvériségek ... bizonyos okok folytán nem voltak képesek – és ez nem volt a feladatuk – megfékezni, szűkíteni az anyagi élet áramlását”. A XIX. század közepén a külső élet kulisszái mögött mély aggodalom honolt azoknál az embereknél, akik még rendelkeztek spiritualitással, és riadtan tekintettek előre. „Valójában még azoknál sem volt világos meggyőződés abban a kérdésben, hogy mit kell tenni a kor végzetes jegyében, akik mélyen be voltak a titkokba avatva. Nagy kérdés kezdte foglalkoztatni az okkult társaságokat: hogyan magyarázzák meg az emberiségnek, hogy a bennünket körülvevő tér működésében szellemi alapokról ered? Az emberiségnek állandóan az okok világára kell tekintenie”. De abban a korszakban, amikor az anyagi kultúra annyira megragadta a lelkeket, ezt tenni már veszélyessé is vált, „veszélyes volt rámutatni az embereknek a spirituális életük forrásaira”. A spiritizmus használatával tettek egy kísérletet. De azok, akik „az idő felett öröködnék” (örökkévalóan állnak), hamar megértették, hogy valami másra van szükség. Az embereket szellemi látásához kell vezetni. (1904. május 5-i, még publikálatlan előadás.)

Mindennek eredményeként a szabadkőművesség közegében egy mély, tragikus szakadás történt. „Ezeknek a testvériségeknek azok a tagjai, akik

mindenekelőtt a kor követelményeivel akartak számolni, egy bizonyos mértékig a legjobb szándékokkal voltak átítatva, és ők voltak azok, akik egy hibás impulzus hatása alatt álltak, és számolni akartak a kor materializmusával; ők voltak azok, akik kiváltképpen arra gondoltak, hogy azoknak az embereknek, akik csak a fizikai úton akartak valamit megismerni, éppen materialista módon kell ezen a fizikai úton, így mondanám, felajánlani valamit a szellemi világból. Úgyhogy a 40-es években erről az oldalról jó szándékból lett a spiritizmus a világba bocsátva.

E harc idején, amikor, ahogyan rámutattam, a Földön főleg a kritikai szellemnek, a csupán a külvilágra irányuló értelemnek kellett uralkodnia, szükséges volt, hogy az embereknek legalább annak érzést adják, hogy körülötte szellemi világ létezik. És íme ... egy bizonyos kompromisszumot kötöttek. A testvériségek azon tagjai, akik az ellen voltak, hogy az emberek meghatározott spirituális igazságokat adjanak, látva, hogy legyőzték őket, egyezsége jutottak ebben a kezdeményezésben. Eredetileg nem állt szándékukban, hogy a világba engedjék ezeket spiritizmussal kapcsolatos dolgokat. Ahol testületekről van szó, és ahol a testület akarata lép elő, ott szükségszerűen kompromisszumok jönnek létre. Természetesen azonban, ahogy a külső életben is szokott lenni, ha valamilyen testület elhatároz valamit, akkor ettől a döntéstől nemcsak azok várnak valamit, akik saját elhatározásukból állnak elő a dologgal, hanem azok is, akik eredetileg ellene voltak...

Így a testvériség jó szándékú spirituális tagjai azt akarták – és ez tévedés volt –, hogy médiumok segítségével meggyőzzék az embereket a körülöttük létező szellemi világról; aztán e meggyőzés alapján akartak nekik magasabb igazságokat adni. ...de azok, akik hagyták rábeszélni magukat, természetesen végtelenül elkeseredettek voltak annak kapcsán, hogy a spiritisza szeánszokon – részben joggal – a halottak szellemeinek manifesztációjáról kezdtek beszélni. A jó szándékú, haladó beavatottak egyáltalán nem azt várták, hogy halottakról fognak beszélni; arra számítottak, hogy az általános elemi világról lesz szó. Úgyhogy ők is csalódottak voltak. ... De a testvériség felsorolt tagjain kívül még voltak más testvériségeknek is tagjai, vagy részben ugyanazoknak a testvériségeknek tagjai, melyekben néha kisebbség, néha pedig többség tud létrejönni; vagyis figyelembe kell vennünk még más beavatottakat is, azokat, akiket a testvériségekben „baloldali testvéreknek” hívnak, vagyis azokat, akik mindazt, ami impulzusként betagozódik az emberiség fejlődésébe,

mindenekelőtt a *hatalomról való kérdés* szellemében használják. És természetesen ezek a baloldali testvérek is vártak valamit a spiritizmus fellépésétől. ... Ezek a baloldali testvérek, elsősorban lényegében azok, akik meghatározott irányban foglalkoznak a halottak lelkével (materialista világnézeten keresztül a haláluk után a páholyokhoz kötve őket). ... Fokozatosan ők foglalták el a tevékenység teljes területét. A jó szándékú beavatottak fokozatosan minden érdeklődésüket elveszítették a spiritizmus iránt, sőt még szégyelltek is magukat, mivel azok, akik kezdetben nem értettek velük egyet, most azt mondták, hogy már a legelején előre lehetett látni, hogy a spiritizmussal nem jutnak előre. De ennek köszönhetően a spiritizmus a baloldali testvérek (Brüder der Linken) – úgy mondanám – erőzónájába, hatalmi zónájába jutott (GA178, 195-197.o. 1917. 11. 19.).

A külvilágban a spiritizmust a „baloldali út testvérei” is diszkreditálták. De a maguk számára meghagyták, és el kell mondani, hogy mind a mai napig a médium marad számukra az egyedüli eszköz az érzékfelettivel való gyakorlati kapcsolathoz. És éppen az ilyen fajta testvériségek állnak a 2. részben bemutatott fejjel lefelé fordított pentagramma jobb csúcsával kapcsolatban.

És hogyan viselkedtek a jó szándékú beavatottak? Először is, megértették, hogy „azok, akik meggyőződését sikerült a spiritizmus segítségével megváltoztatni, morálisan nem váltak jobbra... Másodszor, az ilyen fajta nézetek vagy meggyőzések a halál után kedvezőtlenül alakultak. Akik ezzel rendelkeztek, még nehezebben élték át a kamalokát. Minden más mellett azt a vágyat hozták magukkal, hogy minden szellemit materiális módon, az érzékszervek segítségével szemléljenek, mivel minden hasonló szemlélés a kamaloka tulajdonságaként lép elő. Ez nyomasztó teherként, ólomként nehezedett a halottakra. Emiatt a beavatottak így szóltak magukhoz: ennek nem szabad folytatódnia.

Nos, valakik mondhatják: ez azt jelenti-e, hogy hibáztak a beavatottak? De hiszen a beavatottaknak is tapasztalatot kell gyűjteniük, és próbát tenni. És az okkultisták nagy közösségében akkor egyhangú döntést hoztak... egy másik, egy belső, egy teozófiai út lefektetésére. ... Ez az út azt akarja, hogy megismerjük azt, ami magában az emberben, mint szellem él” (GA97, 274-275.o. 1906. 04. 25.).

Ők találták meg – úgymond – a „közvetítő-személyiséget”, aki képes megérteni saját korát és az előtte álló feladatokat. Ilyen volt Jelena Petrovna Blavatszkaja. „Rajta keresztül ismét kapuk nyíltak, melyeken keresztül a spiritualitás el tudott hozzánk jutni. ... (De) kolosszális nehézségek álltak az útján”. (1904. május 5-i előadás). Akik átlépik az érzékfeletti világ Küszöbét, magyarázza Rudolf Steiner, tudják, hogy miféle erők ostromolják akkor az embert. Ezen kívül maga Blavatszkaja is éretlennek érezte magát arra a feladatra, mely előtte állt, mégpedig: nyíltan adni a világnak spirituális ismereteket. „A baloldali út testvérei” méltatlan játékba kezdtek vele. Amikor leleplezéssel fenyegette őket, akkor egyfajta „okkult börtönbe” zárták (ez egy sötét mágias manipuláció), ami rendkívül megnehezítette a külvilággal való kapcsolatát. Indiai beavatottak – úgymond – „baloldali testvérei” szabadították ki belőle, de akkor pedig tőlük került függésbe.

Jelena Blavatszkaja missziója félbeszakítottnak bizonyult, de a feladatot, hogy új szellemi kinyilatkoztatást hozzanak az emberiségnek, új és már összehasonlíthatatlanul nagyobb erővel, Rudolf Steiner vette magára. Őt is szörnyű támadások alá vetették az „árnyék testvérei”, továbbá természetesen a „sötétség atyái” is. És ma nyitott kérdés marad az Antropozófia belépése a civilizáció és a kultúra széles világába. Végül is szinte senki sem maradt, aki ezt az impulzust el tudná hozni az embereknek, mivel a testvériségek és rendek tagjai töltötték be az összes antropozófiai iniciatívát, melyek dekadenciája csak növekszik.

Érdemes még figyelmet fordítani arra, hogy Jelena Blavatszkaja egy időben élt Albert Pike-kal. Sőt ugyanabban az évben és hónapban haltak meg.* Pike, ahogy mondják, az „Ősi és Elfogadott Skót Rítus” reformátora, melyben 33. fokig jutott. Ő volt a „Déli Jurisdikció Legfelsőbb Tanácsának Főparancsnoka”, más szavakkal az amerikai szabadkőművességben alighanem a legfelsőbb vezetői posztot töltötte be. És azt gondoljuk, hogy az okkult támadásokat aligha tudták az ő tudta sőt részvétele nélkül megtenni. Pike valójában a „baloldali út testvéreinek” ismert képviselője volt. Megreformálva a „Skót Rítusokat”, nyilvánvalóan alkalmassá tette azokat az emberiségnek a titkos társaságok okkult-politikai manipulálásának céljaira, a titkos társaságok ilyen

*Blavatszkaja 1878-ban amerikai állampolgárságot kapott, „különleges eljárás keretében” (the Term of the Commen Please).

manipulációkkal foglalkoznak. (Nem véletlen, hogy ő az egyetlen tábornok, akinek az USA-ban emlékművet állítottak.)

Rudolf Steinernél az adott témával kapcsolatban a következőt olvashatjuk: „Blavatszkaja érintkezésbe került a nyugati testvériségek kultikus cselekedeteivel. Ezek kolosszális erővel hatottak rá. ... Fel akarták őt venni tagnak (a Grand Orient-be), az addig fennálló, nők felvételére vonatkozó szigorú tiltás ellenére. De ő egy becsületes lélek volt. Rájöttek, hogy rajta keresztül a Grand Orient-et halálos csapás éri, és a felvétel nem történt meg. Ugyanez történt az egyik *amerikai testvériségben*. Ha Blavatszkáját befogadták volna, akkor neki köszönhetően, mivel kolosszális spirituális erővel rendelkezett, hogy hibái és tökéletlenségei ellenére olyan hatást tudott volna előidézni, hogy a sötét erők ezekben a testvériségekben nem jutottak volna olyan erős fölényhez, és ennek következtében a mai szörnyű események lehetetlenné váltak volna”. A későbbiekben Rudolf Steiner arról beszél, hogy a központ, melyből az összes ilyen káros hatás ered, nem a teljesen felszínessé vált Franciaországi Grand Orient, ezt a központot Angliában kell keresni (ezt a még publikálatlan előadást 1916-1917 telén tartotta); továbbá, s ezt már mi tesszük hozzá, az USA-ban, ahol a „baloldali út testvériségei” már akkor is nagyon élesen versenyeztek, és egyidejűleg együttműködtek ezzel a Nagy-Britanniában lévő központtal. Ily módon – íme itt kell keresni az emberiségre az utóbbi száz évben mért kifejezhetetlen csapások forrását. De egyidejűleg az is érthetővé válik, hol kell keresni az erőket, hogy megszabaduljunk tőlük.

* * *

A tragikus háború, az „eretnekek”, a testvériségek által a szabadság, egyenlőség és testvériség ideáljainak földi megtestesüléséért hozott nagy áldozatok sok évszázada után, ezek az ideálok végül domináns szerephez jutottak a XVIII-XIX. században a társadalmi, politikai, kulturális és gazdasági kapcsolatokban. (Az inkvizíciót 1834-ben törölték el). A világ a liberalizmus és a demokrácia végleges győzelméért folytatott harc korszakába lépett. Ezt azonban egoista-nemzeti módon használták ki a brit páholyok. Már korábban is ők inspirálták a francia forradalmat, melytől kezdve a fejlődés evolúciós útja kezdett forradalmivá válni. A brit átpolitizált okkultizmus harcot kezdett azért, hogy a brit imperializmus uralkodó helyzetéhez jusson a világban.

Ezt azonban nem szabad triviális összeesküvésként vizsgálni. Ilyen szándék az angol nép természetes sajátosságaiból is eredt. E nép körében fejlődik az emberi lélek legmagasabb tagja, a tudati lélek. Azonban a brit páholyok magatartása okkult értelemben a fejlődés valódi céljainak az elárulását jelentette, vagyis „fekete mágia” volt. „Mindenütt valóban ez történik – mondja Rudolf Steiner –, ahol az okkult titkokat nem az egész Föld vezetésének szolgálata, az egész emberiség szolgálata céljából alkalmazzák, hanem valamely korlátozott társaság érdekeiben, akik semmit sem akarnak tudni a földi vezetésről. Ha azt, aminek az egész emberiséget kell szolgálnia, egy elkülönült faj szolgálata érdekében alkalmazzák, akkor az *nagy mértékű fekete mágia*, mivel az ilyen dolgok nem állnak összhangban a Föld vezetésével”. (1907. okt. 21-i előadás, még publikálatlan.)

Mai világunkat éppen az ilyen mágia minden helyen való diadala jellemzi. És a világ ilyen értelemben *nem egypólusú*. A „sötétség atyái”, elveszítve vezető szerepüket a világ irányításában, semmilyen mértékben sem adták át pozícióikat az „árnyék testvéreinek”. Pusztán megváltoztatták a harc formáit, s ezt a harcot lényegében szintén okkult-politikai módon vívják.

A francia forradalom a világmentesség, vagyis a globalizmus két modellje közti kibékíthetetlen harc kezdetét jelentette. *Ezekben a modellekben a két kozmikus ellenfél: Lucifer és Arimán szocializációja történt.* Így a földi, az emberért vívott társadalmi-politikai harc kozmikus dimenziót nyert. *S csak ebben az értelemben lehet valójában ezt a harcot megérteni.* Az, aki nem akarja ezt tenni, az ideológia, propaganda legkülönbözőbb, durvább vagy rafináltabb eszközeivel, továbbá saját szenvedélyeinek és egoizmusának köszönhetően vonódik be ebbe a harcba vagy az egyik vagy a másik oldalon. A korunkban ez a harc 5 árnyalatot vett fel. Ez a harc nem dialektikus. Fő ellentmondása sohasem juthat szintézisre. A szintézis más oldalról, a valódi Kereszténység oldaláról érkezik, amely az embereknek az Isteni Hierarchiákkal való kölcsönhatása útján halad.

De ahhoz, hogy ezt a Kereszténységet megvalljuk, vagyis az Isten által elrendelt evolúció útján haladjunk, teljes komolysággal kell tanulmányoznunk kozmikus ellenfeleket és azok szocializációs formáit az érzéki valóság síkján.

E kozmikus ellenfelek cselekedetei a múlt végtelen távlataiba nyúlnak vissza, de egy meghatározott pillanatig lényegesen másmilyenek voltak – amíg az ember csoporttudattal rendelkezett, és fejlődését isteni lények irányították. A

helyzet akkor változott meg élesen, amikor a magas rangú, tisztán szellemi lények előjogát, az *individuális szubsztancionális Ént* a földi ember kezdte birtokolni. Túl hatalmas ez az érték a világon, hogy a lemaradó szellemek ne szeretnék magukévá tenni. A csábítás, hogy ezt tegyék, még amiatt is megnő, mivel a Hierarchiák azzal, hogy átadják az ember számára az Ént, még ha csak annak alacsonyabb formájában is, részben a földi fejlődés irányítását is az emberek kezébe adják.

A lemaradó szellemek, akik korábban épp a csoporttudat széttörését tették lehetővé, ahhoz, hogy megszerezzék az emberi Ént, örökkévalóvá akarják tenni az emberi bűnbeesés aktusát, étererőinek, életerőinek pentagrammáját fejjel lefelé fordított állapotban tartva.

Ezt vagy a fejlődés megállításával és visszafordításával, vagy az ember fejlődésének a földi lény számára elviselhetetlen felgyorsításával teszik. Ez fejeződik ki a baloldali radikalizmusban, mely permanens forradalmat szomjaz, és a neki minden módon ellenálló jobboldali konzervativizmusban. Így áll szemben a politikai életben Lucifer és Arimán. Ebből születik hol a forradalom, hol a reakció váltakozó győzelme. És ennek a „körhintának” nem lesz vége, ha az ember, az emberiség nem hagyja el. Kilépni pedig úgy lehet belőle, ha az individuális Én erejéből Krisztushoz fordulunk, ezt az erőt pedig a szellemi megismerés segítségével lehet fejleszteni. A Szellemtudomány elmagyarázza nekünk, hogy a luciferi élet „állandó feszültségből, meghatározott időközönként teendő erőfeszítésekből áll, s az iránti várakozásból, hogy az erőfeszítéseket siker koronázza, és állandó új csalódásokból”. Megkérdendő: és ők, ezek a szellemek nem értik ezt? Miért nem jutnak ebből következtetésre?

Az ilyen kérdés, válaszol Rudolf Steiner, nem a luciferi, hanem az emberi bölcsességnek felel meg. „A luciferi hatalmak mindenesetre ezt mindeddig nem tették, hanem állandóan növelik az erőfeszítéseiket azután, hogy megint kiábrándultak” (GA171, 28-29.o. 1916. 09. 17.). Pontosan ugyanígy viselkedik Arimán is. De akkor ebben az esetben, kérdezzük mi magunkat, az új történelemnek ez az egész borzalmas körforgása, különösen a XX. században, nem szó szerinti ismétlése földi síkon annak, amit az érzékfeletti világban az emberiség luciferizált és arimanizált világvezetőinek patrónusai tesznek? Ezt az egyszerű emberek tudják megérteni, nem pedig azok a vezetők.

* * *

Röviden ilyen a társadalmi-politikai folyamat úgymond magasabb módszertana. És ahogy látjuk, érdemes foglalkozni vele. Éppen e módszertannak megfelelően kötődik össze és bomlik szét „Európa hanyatlásának” három csomópontja, és ezért hasonlítanak egymásra. Eközben a fő erőik polarizációja folyamatosan növekszik. Az élet pedig ettől barbarizálódik. Az emberek a *legrosszabbak szelekciója révén* jutnak hatalomhoz. Ezért Rudolf Steiner még 1918-ban a következő felhívást tette: „Ez a helyes valóságérzék, és ezzel együtt az egészséges emberi értelem kimunkálásához kapcsolódik: megértéssel kell szemlélni ezt a legrosszabbak szelekcióját” (GA185a, 221.o. 1918. 11. 24.). Ugyanakkor „ma még nehéz az embereknek elmagyarázni, hogy a vezetőik alulról egészen a tetejéig – az ő legnagyobb ellenségeik, hogy azok ártanak nekik. Ez az, amit fokozatosan el kell juttatni az emberekhez ...” (GA217a, 31.o. 1920. 10. 16.). Az utóbbi fél évben az élet különösen meggyőzően bizonyítja ezt.

Hogy eloszlassuk a hitet a fölöttes hatalmak jó szándékaiban, még egyszer figyelembe kell venni, hogy „Nyugaton az állami organizáció egyáltalán nem érthető meg ... ha nem vesszük figyelembe ennek az organizációnak a páholyok általi áthatottságát – Franciaország és Olaszország teljesen meg van ezzel fertőzve – ugyanúgy, mint ahogy Közép-Európa számára is figyelembe kell venni a jezsuitizmussal és másokkal való áthatottságot” (GA185, 225.o. 1918. 11. 03.)

Ezt megismerve, valaki lehet, hogy ezt mondja: Akkor ez esetben a helyzet teljesen reménytelen!

Szerencsére nem így van. A helyzet az, hogy a jó és a fény szellemeihez képest az összes lemaradó szellem másodlagos; erejüket tekintve egyáltalán nem lehet hozzájuk hasonlítani. A lemaradó szellemek hatalma az emberek felett csak annak köszönhetően marad fenn, hogy az emberek tudatlanok, a spiritualitás kérdéseiben tudatlanok.

Az ember helyzete mindaddig reménytelen marad, amíg saját akaratából a materializmus tömlöcében marad vagy annak a teljesen luciferizált spiritualizmusnak a „szirénjeit” hallgatja, ami végül is csak a materializmus átmaszkírozott formája. Ha mindezt megértjük, akkor tesszük le szabadságunk alapköveit.

* * *

Nem lehet azt mondani, hogy az emberek általánosságban legalább valamilyen módon ne érzékelték volna meg az emberért folyó földi harc metafizikai változását. Ez nem egyszer megjelent művészeti alkotásokban. Tekintet nélkül arra, hogy az újabb időkben a materializmus minden ablakot be akar csukni a szellemiség előtt, a magasabb lények világa segítséget igyekszik adni az embereknek, néhány író inspirálva, akik eközben maguk is keveset értenek abból, ami kikerül a kezük közül. Kétségtelenül ilyen inspirációk gyümölcseként egyike a materializmus tömlöcében megírt „1984”, melynek szerzője sajnos még csak nem is sejtette, hogy a műve kivezeti őt ebből a tömlőből. George Orwell megmutatta a globális világ jellegét, mely teljesen Arimán hatalma alá került, habár luciferi vonások is maradnak benne. Ez szintén törvényszerű, mivel Lucifer és Arimán – kozmikus szembenállásuk ellenére – arra nem kapott hatalmat, hogy egymást megsemmisítse vagy a világból kizárja.

A Lucifer által irányított globális világot az orosz biológus, Konsztantyin Merezskovszkij írja le zseniális módon a „Földi paradicsom” c. utópisztikus regényében. Ahogy ismert, annak az ideája, hogy a Földön paradicsomot építsünk, Marx, Lenin, Trockij stb. arimanizált ideológiájához tartozik. De azt akarnak felépíteni „Lucifer emberei” is, csak ennek egészen másmilyen paradicsomnak kell lennie. Ugyanakkor a két paradicsom-modellben van valami közös is: mind az egyik, mind a másik *kizárja a szabad személyiség létrejöttét*.

Merezskovszkij regényét 1903-ban adták ki Berlinben, egyidejűleg orosz és deutsch nyelven. A sajtó által totális elhallgatásban volt része, és példányai csoda folytán maradtak meg a mai napig. A regény különösen rejtélyes, mindenekelőtt a XX.-XXI. század eseményeit pontosan előrelátva. Engedje meg az olvasó, hogy lefoglaljuk figyelmét ezen utópia alapvető világnézeti pontjainak legalább egy rövid felsorolásával, mivel úgy gondoljuk, nincsen más, jobban érthető és igazabb eszköz, mint ez az utópia, ami megadná a jobboldali globalizmus lényegének megértését, mely globalizmus felépítésére a „sötétség atyái” törekszenek.

Ahogy elmondja Konsztantyin Merezskovszkij, ő maga saját tűnődése alapján jutott el a világ átépítésének tervéhez, s ezt tartja legjobbnak mindazok közül, melyek valaha az emberek eszébe jutottak. És egy ilyen tervet, ahogy ő feltételezi, csak a jezsuiták tudnának megvalósítani. Ennek a tervnek a regényben való leírása valójában mindannak a ragyogó illusztrációja, amit Rudolf Steinernek az ezzel a témával kapcsolatos közléseiből megtudhatunk.

Nem vagyunk teljesen meggyőződve arról, hogy a szerző tényleg annyira egyszerű volt, mint amilyennek próbálja magát beállítani.

A regény előszavában Merezkovszkij azt írja, hogy azt a világnézetet követi, melyet „terrizmusnak” nevez (a Terra – Föld szóból). Ezt a világnézetet – az ő véleménye szerint, mindenkinek el kell fogadnia, függetlenül a személyes nézetektől: idealista-e vagy teozófus, stb. És ennek a világnézetnek megfelelően az embereknek „nemcsak joguk, hanem *kötelességük* is – olyan kötelesség, melyet úgy az értelem, a logika, mint az emberek iránti együttérzés is megkövetel –, hogy *kizárólag a földi dolgok iránt* érdeklődjenek és azzal foglalkozzanak, meghagyva az ég lakóinak – ha vannak ilyenek –, hogy az égi dolgokkal törődjenek”. Magát a földi dolgoknak az intézményrendszerét csak kevesek kezébe kell adni. Ezt a társadalmi berendezkedést paternalistának nevezi.

A regényt utópia formájában írta meg, ami lehetővé teszi a szerző számára, hogy logikai befejezésig, végső következtetéseikig juttassa azt, ami ideaként már az ő korában létezett, a mi korunkban pedig, ahogy mondják, már minden sarokból előbújik, ezernyi arcot ölt a filozófiában, a szociológiában, a művészetben, a politikában, végül a társadalmi működésben.

A regény hőse majdnem belefullad a tengerbe, elveszíti a tudatát, amikor pedig magához tér, a jövő világában találja magát. A XXVII. századba kerül, amikor az egész földön, egyszerűen szólva, a jobboldali globalizmus győzedelmeskedett. Az emberiség létszáma néhány millióra csökkent (a kényelem kedvéért); mindnyájan az egyenlítői zónában élnek, meleg éghajlaton, ahol az élet körülményei nem igényelnek bonyolult technológiát és tömegtermelést, s ez lehetővé tette a technikai haladás leállítását.

Az emberek tökéletesen infantilisek. Egész nap csak játékokkal foglalkoznak, gyermekesen fiatalnak néznek ki, közvetlenek és hiszékenyek, mint a gyermekek, nem ismerik a ruházatot, és számukra a szex semmilyen módon nincsen korlátozva. Ez szokásos mindennapi szükségletté vált. De szüléssel a nőknek csak egy különleges csoportja foglalkozik, akik jó genetikai adottságokkal rendelkeznek. Mindannyian kicsi közösségekben élnek, melyekről egy kis létszámú vezetői, tanítói réteg gondoskodik. Ennek a „szerencsés” emberiségnek a léte az antik korra emlékeztet, azonban nincsenek művészeti alkotások, zenéből is csak *mechanikus* hallható.

A regény hőse az egyik közösség vezetőjével beszélget, és az elmeséli neki, hogyan sikerült a világot ilyen szerencsés állapotba juttatni. A XIX. század, mondja ő, „a bizonytalanság nyomát viselte, ez a tudománynak és a vak hitnek, az ipari találmányoknak és a militarizmusnak, a kapitalizmusnak és a szocializmusnak, a nemzeti szellem felemelkedésének és a kozmopolitizmus fejlődésének volt egyfajta keveréke”. Ebből fokozatosan kristályosodott ki az „oktatásban az egyenlőségre” irányuló törekvés, ami az egész XX. századnak egy különös színezetet adott. „A XX. század közepén a középfokú oktatás sok országban kötelezővé vált minden állampolgár számára”. Ennek eredményeként a munkás tömegeknek „sokkal több tudása lett, mint kenyere”. Az oktatásbeli egyenlőség a szociális egyenlőség vágyát idézte elő. Az országok kezdtek áttérni a szocialista berendezkedéshez. De nem mind: Anglia, Amerika és Németország „határt akart szabni ezeknek az »álmoknak«, ami nem sikerült vérontás nélkül”.

Mivel a világban az átalakulások nem az egyenlőség ideáljain, hanem anyagi elszámoláson nyugodtak, ezért a „szegény országok lakói a gazdag országokba kezdtek emigrálni ... míg végül ez utóbbiakban annyira szűkössé vált az élet, olyan többlet lett a munkásokból, hogy a migránsokat kezdték kiszorítani, a további bejutásukat korlátozták, helyenként teljesen be is tiltották”. (Mindezt 1903-ban írták!)

A gazdasági és más problémák megoldását az emberi egoizmus zavarta, amelyre az elmúlt évszázadokban a létért folytatott kemény harcban szükség volt, de az új feltételek számára nem felelt meg. Az individualizmus és szívtelenség romboló szelleme különös erővel fejlődött ki az angolszász fajban, amely a „XX. században szinte az egész világra kiterjesztette uralmát”. Az egyes emberek egymás elleni korábbi harcát „emberi csoportok” harca, – „mindegyik csoport a saját, a többiekével összeegyeztethetetlen érdekeivel” –, „gazdasági egységek” harca váltotta fel

Az angolszász faj a viláгурalmát szocialista elv alapján építette, de hogy a hatalmat a kezében tartsa és a többieket dolgozni kényszerítse, ezt a hatalmat korlátlaná kellett tenni, ami végül a hatalom birtokosait is megrontotta. Minden visszatért a régi kerékvágásba: a szocialista berendezkedésből kő kövön nem maradt – újraéledtek a bankok, a részvények, az uzsora, a csődök, a züllött élet, a részegség stb. „És az élet cél nélkül, hit és remény nélkül telt, annak reménye nélkül, hogy valamilyen útra találjanak, az emberiség »csupán kenyéren« kezdett élni. Azonban az ilyen élet nehéz volt az ilyen *összetett szellemmel*

rendelkező emberek számára, az ilyen emberek számára nehezebb volt, mint a halál.

Szörnyű idők következtek. Az emberek, miután meggyőződtek a helyzet kilátástalanságáról, kétségbe estek. „A kétségbeesés pedig a düh szülőanyja, és ez a düh általánossá vált. Minden fogalom összekeveredett, a gyűlölet kezdett uralkodni, az emberek vadállatokká váltak. ... Valóban az Apokalipszisben leírt idő következett be... De semmiféle trombitahang nem szólt, csak a kétségbeesés nyögései és az emberek átkai hallatszottak”.

És ekkor létrejött egy titkos társaság, amely elhatározta, hogy véget vet a szenvedő emberi fajnak. A „társaság” tagjai városokat robbantottak fel, folyókat mérgezték meg, járványokat terjesztettek. Feltaláltak abban az időben egy „szagtalan, színtele és íztelen” szert, amely sterilizálta a férfiakat. A „pusztítók társasága”, mely „megújítók társaságának” nevezte át magát, elhatározta, hogy ennek a szernek a segítségével kiirtják az összes rossz genetikával rendelkező embert. Először egy országban akartak tapasztalatot szerezni. Ebből a célból megvették a „Latin Szövetségtől” Kongót, és ott „nyílt kísérletekbe kezdtek az ember mesterséges szelekciójára”. De az angolszászok megzavarták, hogy végigvigyék. „Kongóban” (Paraguay?) pogromot rendeztek, ugyanakkor a „társaság” ettől szemernyi kárt sem szenvedett.

„A gazdagságunknak köszönhetően – mondta tovább a vezető a regény hőségnek – és az összetartásunknak köszönhetően mindenhová behatoltunk, a mieink közé és az ellenség közé is. Elhatároztuk, hogy az ázsiaiakat kivétel nélkül mindet kiirtjuk. Sem a mongol, sem a néger fajnak nem szabad az új, a megújult emberiség közé tartoznia. ... teljes kiirtásra lett kijelölve a szemita faj is, és az olyan népek is, mint az örmény, perzsa, szír, stb., melyek az ősidők óta már teljesen elkorcsosultak, ... és akiknek a jellegét, mely ezeréves genetikával edződött, semmilyen mesterséges szelekcióval sem lehetett volna megváltoztatni”. (Jegyezzük meg, hogy a század tapasztalatával –, ahol a haladó értelmiségiek agyában lévő „zajnak” köszönhetően először Londonban lett létrehozva egy társaság az új tudomány, az eugenika fejlesztésére, aztán az eugenikus-társadalmi kísérletet nagy léptékben megvalósították Lenintől Pol Potig, amikor egész társadalmi rétegeket, nemzetek színét nyilvánították alkalmatlannak az „új ember” kialakításához, és fizikailag kiirtották – nem az írónk féktelen „fantáziájáról” van szó).

„A népek megrémültek– folytatja a vezető –, amikor megismerték szándékainkat, és látták, hogy az emberiség pont úgy olvad el, mint a hó a tavaszi nap sugaraitól. Akkor emlékeztek a régre, és gyűlölettel láttak neki, hogy felkutassanak minket...Valamilyen szörnyetegnek tartottak, és törvényen kívülinek nyilvánítottak bennünket”. De késő volt. A népek kihaltak, a „társaság” tagjai pedig akadály nélkül tovább szaporodtak. A dolgot még segítette az ázsiaiak, kínaiak, japánok inváziója Európába, Amerikába és Ausztráliába.

„A bátor, gigantikus – kiált fel a vezető – hatalmas összeesküvésünk, egy kis kupac ember összeesküvése az egész emberiség ellen sikerrel járt!” Most az a feladat következett, hogy „létrehozzuk a boldog emberiséget”. „Ehhez tiszta kezekkel kellett hozzálátni”. Saját sorainkat is, melyek a pusztítás során beszennyeződtek, alaposan meg kellett tisztítani. (Ismét egy feladvány: hiszen ez pontosan megfelel az 1935-39-es évek sztálini terrorjának.)

A továbbiakban el lett döntve, hogy az emberiségnek „ember-gyerekekből, egyszerű és naiv lényekből kell állnia”. De ilyenek felnőtt lények nélkül, az oltalmazójuk és vezetőjük nélkül nem tudnak létezni. És az a döntés született, hogy a legelmaradottabb, „félíg állati emberekből” „egy különös rab-fajtát” hoznak létre, „akiknél *az ösztön dominál a tudat és az értelem felett*”.

Ki lettek dolgozva a „megújítás” elméleti alapelvei, köztük:

„Az emberiség nem lehet boldog, amíg az emberek nem alakulnak át mesterséges szelekció segítségével, és nem hasonlítanak a gyerekekre”. Egy ilyen emberiség nem tud boldogan létezni oltalmazók nélkül, valamint az élet egyszerűsítése nélkül, rabok nélkül, „hiszen a földön a munka volt mindig minden gonosz forrása”. A raboknak pedig, amikor dolgoznak, nem szabad felismerniük a helyzetüket, stb.

Az új emberiség létrehozásához 650 nőt és 25 férfit választottak ki a „latin fajból”, egy kis „szláv vér” hozzáadásával. De végül a dolog egyetlen férfira redukálódott, belőle hozták létre mesterséges megtermékenyítéssel az egész emberiséget. (Pont úgy, mint a „Teremtés könyvében”!). Ez az emberiség kis létszámú, 3 millió körüli volt. Új parancsolatokat adtak neki, szám szerint tízet:

1. Legyetek egyszerűek és naivak, mint a gyermekek.
2. A földön földi örömmel éljetek...

3 Szeressétek és kövessétek oltalmazóitokat...

4. Ne fáradjatok, hogy kenyérhez jussatok...

5. Ne istenítsétek a fejlődést: a poklot rejti ...

6. Ne szaporodjatok a mesterséges szelekció céljain kívül” stb.

Mindezt végighallgatva, hősünk, a XIX. század embere, aki a jövőbeli földi paradicsomba került, mely teljesen elbűvölte őt, egyetlen kételyt fogalmaz meg. „Nem gondolja-e, – kérdezi a vezetőt – hogy ezzel lealacsonyították az emberi szellem szintjét?”

„Ó igen, igen – kiált fel a másik – lealacsonyítottuk az emberi szellem szintjét, leegyszerűsítettük azt! Azt a magasságot, amelyet a korábbi emberiség emberei néha elértek, a mi barátaink közül (vagyis a gyámságunk alatt állók) senki sem éri el és nem fogja elérni – erről gondoskodunk! ... minden, amit tettünk és még teszünk, minden alapelvünk, minden, abszolút minden, nem más, mint a tudatos megvalósítása ennek az egy, a földön valaha megjelent összes idea közül a legnagyobb alapideának. Ez a szellem leegyszerűsítésének ideája. ... Ki tudja, lehet, hogy az idea hatalma... még inkább megnő és kiterjed ... valamikor egyetemessé válik...

A korábbi embereknél ez a szint (a szellem szintje) túl magas volt; a szellem ilyen felemelkedése, az értelem és az érzések ilyen magas kitörései természetellenesek voltak az ember számára, a földi élettel összeegyeztethetetlenek, összeegyeztethetetlenek a földön való boldog élettel”.

Aztán a vezető mond valamit, ami rendkívül érdekes és szimptomatikus azok számára, akik képesek szellemtudományos módon behatolni az élet külső leple mögé. „De ön téved – mondja –, ha azzal vádol bennünket, hogy semmit sem teszünk az embereknek egy másik lehetséges létezéshez való előkészítésére. Hiszen ha mindez úgy van, ahogy ezt önök elképzelik, akkor a mi embereink, amikor a másik, a szellemi világban olyannak jelennek meg, mint amilyenek, vagyis büntelen és jó gyerekeként, akkor már teljesen előkészítettekké válnak mindenféle új életre. Ez egy tiszta, romlatlan anyag lesz, melyből könnyen készíthető bármi, és a mi feladatunk ennek az anyagnak a tisztán és romlatlanul való tartása.... Nekünk itt is igazunk van, amikor az embereket gyerekeké alakítottuk, »hiszen övék a mennyek országa«, ahogyan az önök nagy tanítója mondta”.

Ha pedig, zárja le a vezető, bebizonyul, hogy a másvilágon az élet nem szakadatlan boldogság, hogy ott is van szenvedés, akkor ki tudja, „nem kell-e ott is elvégeznünk ugyanazt a munkát, melyet itt is megtettünk, nem-e *ott* is az lesz a feladatunk, hogy egyszerűsítsük az életet, hogy csökkentsük a szellem szintjét azzal a céllal, hogy habár egyszerű, de tartós boldogságot nyújtsunk neki!’

A regény terjedelmes függelékeiben, melyben a szerző maga elmélkedik a műről, ír a „jezsuita társaságról” – „bátor és válogatott okos emberek kisebb csoportjáról”. Egyszer, Paraguay-ban, „teljesen boldog emberek hatalmas, többmilliós csoportját hozták létre – botokkal hajtották őket a paradicsomba. Még a jezsuiták olyan hírhedt és elfogult ellensége is, mint Griesinger, kénytelen volt ezt elismerni. Igaz, Griesinger, hasonlóan az összes mostani emberhez, akik a haladás és a szabadság ideájának hipnózisa alatt élnek, iróniával beszél erről a boldogságról, hiszen a jezsuiták a paraguay-i birodalmunkban megsemmisítették a modern ember összes fétisét, megsemmisítettek minden szabadságot, minden oktatást, minden haladást, és mindezt egy és csak egy dologgal: a boldogsággal helyettesítették. Griesinger azonban ez utóbbinak nem tulajdonít különös értéket, nem cserélné el a szabadság egyetlen zolotnyikját egy egész pudnyi boldogságért sem.[zolotnyik és pud: régi orosz súlymértékek, 4,266 gr és 16,4 kg. Ford.]

Szegény, esztelen emberek! Mire kell nekik ez a szabadság, ez az oktatás, a civilizáció, a haladás, mire kell nekik mindez boldogság nélkül!

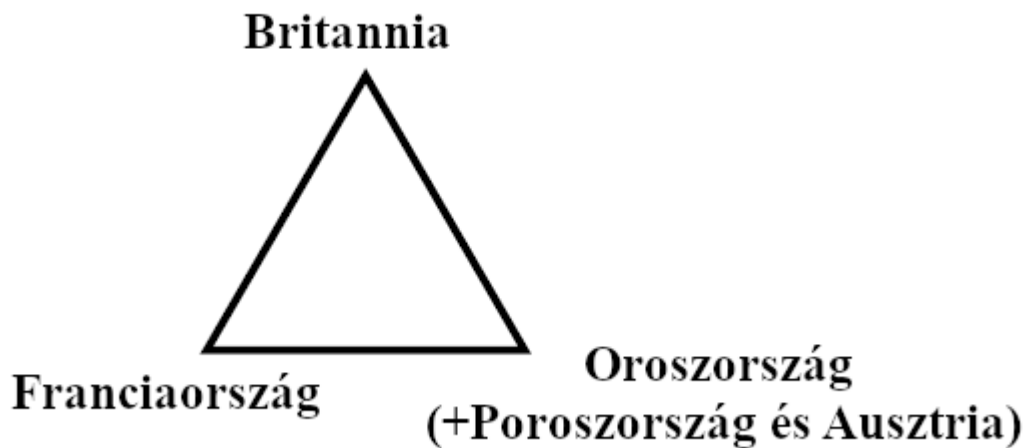
Ó! Okosak, leleményesek voltak ezek az emberek, a jezsuiták. Ha a dolgokra tudnának egy kicsit távolabbról nézni, gondolkodás nélkül a kezükbe adnám magamat: fogjatok, mondanám, és vezessetek engem egyenesen a boldogsághoz. Hiszen semmi mást nem várok az élettől.

És ez egy különös gondolatra vezet engem: nem csodálkoznék, ha az utópiám nem más, mint éppen maga a jezsuita társaság által valósulna meg”. Ehhez csak azt kellene megérteniük, hogy „a korábbi eszközük, a vallásos érzés és az előítéletek – a megváltozott körülmények közt nem lehet többé hatékony, hogy az eltompult, és újjal kell helyettesíteni, ami hatékonyabb és közvetlenebb”. És már helyettesítve van, ezt már mi tesszük hozzá. Hogy mivel – a későbbiekben meglátjuk.

És az olvasó most hasonlítsa össze ezt az utópiát Orwell utópiájával, és döntse el, hogy melyikre esik a választása. És éppen ezt a választást kényszerítik az emberiségre napjainkban, amikor a világ örült gyorsasággal változtatja alakját.

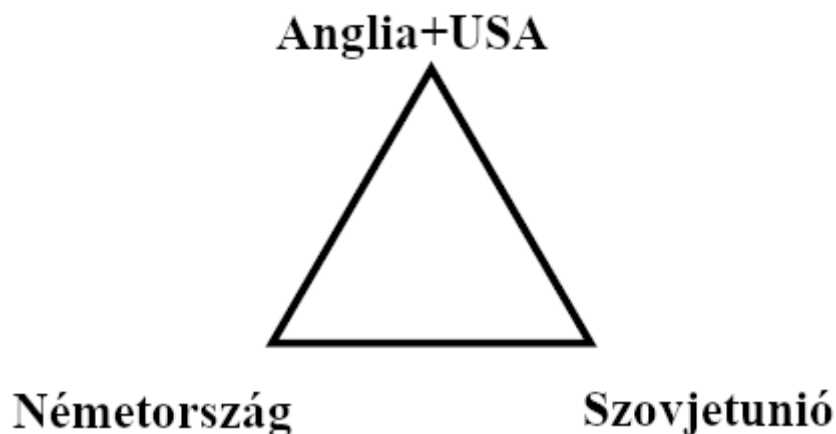
4. „Európa hanyatlásának” második csomópontja

Az első csomópont szerkezetében a következő erőháromszög működött hajtóerőként:

Oroszország kezdetben baráti kapcsolatokat alakított ki Napóleonnal, aztán Anglia viszályt szított köztük. Ezt Napóleon és I. Sándor is megértette. A modern történészek olyan bizonyítékokat hoztak napvilágra, melyek arról beszélnek, hogy közben nemcsak a titkos társaságok szálai játszottak szerepet, hanem a brit arany is.

A második csomópontban szintén egy erőháromszögről volt szó:

Itt Anglia feladata az volt, hogy a Szovjetunió és Németország között szítson viszályt. Anglia megértette, hogy a Szovjetunió nélkül nem tudja Németországot legyőzni, de Németország is megértette, hogy a Szovjetunió nélkül nem tudja Angliát legyőzni. Ilyen volt a külső erőelrendezés.

Az első és a második csomópont között módszertani hasonlóság áll fenn. Napóleon a francia forradalom elpusztítója. Háborúi, mondhatni, természetes reakciók voltak a fejlődés éles balra fordítására.

A második csomópontban a nemzeti szocializmus bizonyos értelemben a bolsevik forradalomra adott természetes reakcióként lép fel. Napóleon helyére Hitler kerül. A különbség közöttük csak formai, a történések lényegét nem érinti. Mégsem lehet azt mondani, hogy a bolsevizmussal szembeni ellenhatás ne magában Oroszországban jött volna létre. És itt nem a bolsevikok ellen polgárháborút vívó Fehér Gárdáról van szó (ez a gárda a francia Vendée megfelelője). Nem, az ellenforradalmi ellencsapás magában a Szovjetunió irányító elitjében jött létre. Ahogy Franciaországban is, a forradalomnak magában a „bölcsőjében” jött létre „Napóleon”, és ez a sztálinizmus volt.

Ilyen módon a második csomópont forgatókönyve tökéletesen hasonlít az első csomópont forgatókönyvére. De ebben a forgatókönyvben egy hatalmas történelmi titok rejtőzik, melynek feltárásához az előfeltételek a peresztrojka korában jöttek létre, amikor akarva-akaratlanul meg kellett engedni a politikai szabadságot, megnyitni az archívumokat, stb.

Oroszországban revizionista történészek tűntek fel, akik megdöbbentő dokumentumok sokaságát találták azokban az archívumokban, s ez lehetővé teszi, hogy egészen másmilyen szemekkel tekintsünk a sztálinizmus és a Második Világháború korára, hogy megközelítsük a benne rejlő titkot. Ebben a kicsi brossúránkban természetesen még csak röviden sincs lehetőségünk vázolni a revizionista történészek felfedezéseit, sem megismételni bizonyításaik alapját, melyek kötetek tucatjait töltik meg. De ennek nincs is különösebb értelme, hiszen bárki, akit ez a titok komolyan érdekel, maga is elolvashatja és átgondolhatja ezeket a könyveket. Ezt megtenni pedig feltétlenül szükséges, mivel ebben a titokban a XXI. század sorsa is feltárul. Törekszünk megmutatni azt is, ameddig a revizionista történészek mégsem tudtak eljutni. A kiinduló ismeretek összegyűjtésében azonban hatalmas az ő érdemük. Nekik köszönhetően vált lehetővé, hogy sokkal jobban megértsük az „árnyékok testvérei” és a „sötétség atyái” világméret harcát a forradalom és a háború eseményeiben.

A bolsevik fordulatot, ahogy közismert, titkos társaságok tagjainak segítségével és vezetésével hajtották végre. Bizonyított tény, hogy nemcsak

Kerenszkij, hanem Lenin és Trockij is magas fokozatokkal rendelkezett. Valójában az egész ún. „lenini gárda” a páholyokkal állt kapcsolatban. Ez ma a történelemtudományban egyszerűen tény, és nem fogunk többé visszatérni rá.

Akárcsak a francia forradalomban, az orosz szocialisták magasztos szabadság-, egyenlőség- és testvériség-ideái is saját ellentétükké váltak a fordulat után. Az ösztönök tombolása kezdődött. A „sötétség atyáit” ezt egyáltalán nem sokkolta. Merezskovszkij tanácsát követték, lemondtak „korábbi eszközükről – a vallási érzésről és az előítéletekről”. Beleolvadtak a bolsevikok soraiba. És Rudolf Steiner megmagyarázza, hogy miért vált ez lehetővé. „A jezsuitizmus és a szociáldemokrácia szövetsége, mely most egyre szorosabbá és szorosabbá válik, teljesen természetes, semmi természetellenes nincsen benne”. A szociáldemokrata ugyanolyan gondolatformákkal rendelkezik, mint a jezsuita, csak azok a másik oldalra vannak kifordítva (GA197, 71.o. 1920. 06. 13.).*

Rudolf Steiner érdekes illusztrációját adja annak, hogyan nyilvánul meg ez a szövetség. Idéz egy cikket, melyet a „sötétség atyái” írtak, és 1919-ben került publikálásra. Az idézethez hosszú bevezetőt ír, amely számunkra ugyancsak rendkívül érdekes. Íme mit mond: „A gondolkodás árnyékszerűvé válik, s ezért a jezsuita rendben létrehoztak egy módszert, amely bizonyos szempontból életet visz ebbe a gondolkodásba. A jezsuita gyakorlatok arra irányulnak, hogy életet vigyenek ebbe a gondolkodásba. De ezt ők úgy teszik, megújítva a régi életet, hogy mindenekelőtt nem az imagináció irányában és az imagináción keresztül, hanem az akaraton keresztül dolgoznak, amely különösen a jezsuita gyakorlatokban játszik hatalmas szerepet. A modern emberiségnek meg kell értenie – ezt pedig nagyon kevesen értik – hogy az olyan közösségekben, mint amilyen a jezsuita, az egész lelki élet radikálisan másmilyen, mint más embereknél. Minden más modern ember lényegében másmilyen lelki konstitúcióval rendelkezik, mint a jezsuiták. A jezsuiták a világakaratból kiindulva tevékenykednek, ez tagadhatatlan. Ezért látnak bizonyos összefüggéseket, melyek most jelen vannak; ezeket az összefüggéseket még bizonyos más rendek is látják, akikkel a jezsuiták késhegyre menő harcokat folytatnak. De az a jelentős dolog, amelynek köszönhetően a valóság belép az árnyékszerű gondolkodásba – éppen ez az, ami a jezsuitákat másfajta emberekké

*Ennek alátámasztását figyelhetjük meg Merkel asszony és a római pápa viselkedésében. És ebből a tényből semmiképpen sem következik, hogy az oligarchákat az emberiség feletti korlátlan hatalom és a világ összes gazdagságának birtoklása várja.

teszi, mint amilyenek a modern civilizált emberek, akik általában árnyékszerű képekben gondolkodnak, s emiatt lényegében alszanak, mivel a gondolkodás nem ragadja meg a szervezetüket, nem vibrál a vérükben, nem hatja át megfelelően az idegrendszerüket...

Az a jezsuita, aki az egész embert mozgásba hozza, látja, hogy mi az, ami ma vibrál, áthatva a világot. Ezzel kapcsolatban szeretnék valamit felolvasni, nem régen írt modern jezsuita könyvből, amiből meglátják, hogy milyen élet pulzál a jezsuitáknál: »Azok számára, aki komolyan veszik a keresztény princípiumokat, akiknek a nép jóléte valóban a szívük ügye, akiknek legalább egyszer behatolt a lelkükbe a Megváltó szava, a »Misereor super turbam« (együttérzés a tömegek iránt), eljött most az idő, amikor ők, akiket a bolsevik viharos áradat mély hullámai ragadtak meg, sokkal nagyobb sikerrel tudnak majd a nép számára és a néppel együtt dolgozni. És itt nem szabad meghátrálni. Tehát a »kapitalizmus«, a kizsákmányolás és a népen való élősködés elleni határozott és átfogó harc, a munkavégzés kötelezettségének szigorúbb hangsúlyozása a magasabb társadalmi rétegek számára is, az emberi méltóságnak megfelelő lakások létrehozása honfitársaink milliói számára, ha szükséges, kisajátítva ehhez a palotákat és a nagy lakásokat, a földek, a víz és a levegő erejének nem a trösztök és szindikátusok általi, hanem általános fogyasztásra történő használata, a tömegek felemelése és oktatása ... a tanácsrendszer eszméjének használata ... hogy megakadályozzuk a tömegek elkülönülését az állami apparátustól, amiért jogosan harcol Lenin... Isten a föld javait minden ember számára adta, és nem úgy, hogy egyesek fényűzésben és bőségben szibaritizáljanak, mások milliói pedig pedig fizikailag és morálisan kilátástalan nincstelenségben sínylődjenek«.

Látják, ez olyan tűz, amely kétségtelenül érez valamit abból, ami történik... Ez az ember ... lát... és tudja, hogy mit akar, mivel lát” (GA204, 173-176.o. 1921. 04. 29.).

A „sötétség atyáinak” közegeből való, valóban rendkívüli (nem a legjobb értelemben) emberek jelenléte a „lenini gárdában” a legelejétől fogva előre eldöntötte e gárda további sorsát. A számukra is elfogadható új, szocialista struktúrát változatlanul hagyva, a vezetés legmagasabb láncszemeit saját

*Der Bolschewismus, in Flugschriften der «Stimmen der Zeit», 6. Heft, 3. Auflage Freiburg im Breisgau 1919 – von Bernhard Duhr S.J. (1852–1930), Geschichtsforscher.

emberekkel kezdték felváltani. A Lenin és Trockij által kiépített kemény diktatúra jelentősen megkönnyítette a munkájukat.

Még azt a tényt is figyelembe kell venni, hogy a világon semmilyen politikai erő sem ér fel Rómának a népek társadalmi és politikai irányításában való ezeréves tapasztalatával. A „baloldali út testvérei” absztrakt értelmük „száraz szöcskéivel” nem képesek komolyan szembeszállni a „sötétség atyáinak” még ha specifikus is, de mégis élő gondolkodásával. Ez utóbbiak világpolitikájukban mindig a konzervativizmus pozícióin állnak. És számukra a szocializmusnak is konzervatívnak kell lenni. Ezzel a pozícióval ütközött Trockij „permanens forradalom”-ideálja a bolsevik kísérletben. A sztálinisták „a szocializmus egy országban való győzelme” tézisért állították ezzel szembe. A bolsevikok pedig, akiket „baloldali út testvérei” hoztak létre, megmutatták, hogy teremteni nem képesek, hogy ők lényegében csak a rombolás, a káosz hordozói.

Érdekes, hogy Rudolf Steiner már 1919-ben megjegyezte: „A szocialista kísérlet Oroszországban” már kudarcot vallott, „hiszen maga Lenin ma már nagyon jól tudja, hogy nem tud azzal továbbmenni, amit összehozott” (GA192, 202.o. 1919. 06. 15.). És még ezt, egy évvel később: „Nem, naivitás lenne abban reménykedni, hogy valami olyan, mint az angol parlamentarizmus, elboldogulna azzal, ami itt (a forradalomban) megragadja az emberiséget, amikor az individuális tudat egyszerűen az ösztönökben hat. *Egyetlen erő* képes ezzel megbirkózni: ez Róma ereje. A kérdés csak az, hogyan tud vele megbirkózni. Róma képes uralmat létrehozni, mivel neki megvannak az ehhez szükséges hatalmi eszközei (GA198, 130.o. (1920. 06. 06.).

Rudolf Steiner kérdésére a válasz már a 20-as évek végére megérkezett. „Róma ereje” a sztálinizmus formájában jelenítette meg magát. Ezt annyira ügyesen tették, hogy nemcsak Oroszországban, de még Nyugaton is nagyon kevesen értették meg, hogy Oroszországban ellenforradalom történt. Trockij írt erről, de a világ „kommunista közvéleménye” semmilyen jelentőséget sem tulajdonított ennek.

Az ellenforradalom gyakorlatilag 1935-től kezdett megvalósulni, amikor a terror egy új – és minőségileg is új – hulláma robbant ki. Az 1935-1939-es időszakban az egész „lenini gárdát” gyökerestül kiirtották, bárhol is voltak a

képviselői: a központi irányító apparátusban, a hadseregben vagy a rendfenntartó szervezetben. *

E terror során számos egyszerű, semmiben sem vétkes embert is elpusztítottak, itt már az az alapelv érvényesült, amelyet még III. Ince pápa nunciusa a középkori „Antant”-nak az albigens eretnokség ellen vívott harca kapcsán így fejezett ki: „Öljétek meg mindet sorban! Isten a mennyben majd megismeri a sajátjait”.

A 30-as évek e terror-időszakától kezdve a szocializmus Oroszországban egészen más vonásokat ölt. Fokozatosan egyre inkább nacionalistává válik, növekszik benne a konzervatizmus, az államiság elve, stb. De a pozíciói még meglehetősen gyengék maradnak, mivel a „baloldali út testvérei” külsőleg „felesküdték” az új hatalomnak, az új kurzusnak, de minden erejükkel revansot készültek venni. (És vettek is: 1991-ben.)

A sztálinizmusnak külső támasztékra volt szüksége. És ezt a nemzeti szocializmustól kapta meg. Ez utóbbi, miközben kibékíthetetlen ellenségességet nyilvánított ki a bolsevizmus iránt, külsőleg nem magyarázta meg, hogy ezen Lenin-Trockij bolsevizmusát érti. Szoros együttműködést alakított ki a sztálini bolsevizmussal. De ellenzői is voltak Németországban, ahol a hatalom legfelsőbb szféráiban Anglia befolyásos támogatói voltak. Mindez a Németország és a Szovjetunió közti barátság-ellenségeskedés viszonyának egy összetett politikai szövétet alkotta. De lényegében egy egységes blokkot alkottak nemcsak Európában, hanem a többi kontinensen is a „baloldali út testvéreinek” forradalmi törekvései ellen.

Az „Európa hanyatlása” három csomópontjában ható törvények szemszögéből a nemzeti szocializmus háborúi jellegük alapján „napóleoni” háborúk voltak, és *egy egységes szovjet-nemzeti-szocialista világháborúvá kellett válniuk a britek-amerikaiak világhegemoniája ellen.* Kardinálisan meg kellett oldani a kérdést: Róma vagy London-Washington fogja a világot irányítani. A kérdés oly élesen lett feltéve, mint a múltban még sohasem. Ennek a kérdésnek a megválaszolásától függött, hogy a két ellenfél közül melyiknek kell egyáltalán létezni is megszűnnie. Az érzékfeletti világ szempontjából, ahol Lucifer és Arimán között feloldhatatlan harc folyik, ez a kérdés szintén feloldhatatlan volt,

*Nem fogjuk itt a megdöbbentő számokat bemutatni – azok általánosan ismertek.

ahogy a további történelem is megmutatta. De földi síkon a kérdés megválaszolására tett előkészület példa nélküli volt.

* * *

És itt a második Világháború első napjának titkához jutunk, mely a XX. század lényegében legfőbb titkának megértéséhez tartalmaz kulcsot. Orosz revizionista történészek kutatásának köszönhetően ez a titok végre feltárult a világnak.

Itt megkíséreljük, hogy ennek a témának egy – úgymond – *digest*-jét (kivonatát) adjuk (egy brossúrában ennél többet nem engedhetünk meg magunknak), hogy az olvasót olyan információval lássuk el, amely lehetővé teszi számára, hogy továbbgondolja ezt a kérdést. *

Nos, a helyzet az, hogy 1941. június 22-én a Szovjetunió *nemcsak védelemre nem állt készen* (amit Szuworov bizonyított), de a Németország elleni *támadásra sem*. Éppen ebben áll a rejtély: mit is jelenthetett ez?

Erre a kérdésre Alekszandr Oszokin adott választ (s ezzel Szuworov koncepcióját is cáfolta) „A nagy honvédő háború hatalmas titka” c. három kötetes, 1800 oldal terjedelmű művében (2008-ban, 2010-ben és 2013-ban adták ki). Ezekben arról ír, hogy mindössze egyfajta hipotézissel jön, ugyanakkor, megismerve a művét, megértjük, hogy egy elsőrendű felfedezést tett. Ez a „hipotézis” abból áll, hogy Moszkva és Berlin között kidolgozták az un. „Nagy transzport operáció” tervét, melynek megfelelően a szovjet hadsereg milliónyi (sőt esetleg több) tagját át kell helyezni a La Manche csatornához, hogy megkezdjék a behatolást Angliába, a német divízióknak pedig, szovjet területen átutazva, Perzsiába kellett behatolniuk, és onnan cselekedve kellett Anglia gyarmati hátszágát megsemmisíteni. De adjuk át a szót magának Oszokinnak: „Hitler, megértve, hogy Németország egyedül nem képes legyőzni Angliát, javasolta Sztálinnak, hogy vegyen részt a Brit birodalom elleni háborúban – egyebek közt a Brit szigetekre irányuló partraszállásban és a Közel-Kelet elleni támadásban. Az 1940. november 12-14. között Berlinben zajló szovjet-német megbeszélések látszólag eredmény nélkül záródtak, valójában azonban egy titkos megállapodás született a szovjet és a német legmagasabb vezetés között e

*Sajnos a nyugati olvasónak nincs lehetősége megismerkedni ezzel az irodalommal, mivel niem fordították le más nyelvekre. Kivételt csak Viktor Szuworov művei képeznek, aki az általa bemutatott gazdag tényanyag ellenére a fő kérdésben mégis téves útra vezet.

műveletek közös végrehajtásáról. Ettől a pillanattól kezdve Sztálin számára az volt a legfontosabb, hogy seregeit a németek segítségével Lengyelországon és Németországon keresztül kivezesse az Északi tenger partjaira (egyidejűleg a német seregeknek a Szovjetunió keresztül kellett Törökországba, Iránba és Irakba átvonulni)”.

Mivel, ismételve az érvenket, a sztálini-hitleri szövetségnek mindkét oldalról elég sok ellenzője volt, ezért úgy döntöttek, hogy bebiztosítják magukat: „...A szovjet seregeket és a haditechnikát vasúton, folyókon és csatornákon kell löszerek nélkül átszállítani (azokról majd külön gondoskodnak), a felszerelést részben szétszerelve (pl. célzóberendezések nélkül, melyeket később küldenek), üzemanyag nélkül (pont annyinak kellett lennie, hogy a tank vagy a jármű fel tudjon hajtani a vasúti kocsira vagy az uszályra, és le tudjon arról hajtani) stb. Éppen ilyen módon kezdődött 1941. június 20-án a szovjet harci egységek transzportálása az Északi tengerhez.

Egyidejűleg ugyanilyen feltételek mellett kezdődött a német egységek áthelyezése a Szovjetunió területén keresztül a Közel-Keletre. Azonban 1941. június 22-én reggel a német légierő löszert és üzemanyagot dobott le a szovjet területen haladó Wehrmacht-egységek és a szovjet repülőtereken tartózkodó Luftwaffe-repülőgépek számára. Íme amiért a háború első napján nagyszámú »deszant« került a szovjet hátsóországba, az égboltunkra pedig német repülőgépek vörös csillagokkal (azért hordták fel azokat, hogy a megállapodás alapján akadálytalanul átrepülhessenek a területünk felett). A határ melletti körzetek szovjet egységei és egyesülései pedig, melyek a transzportot már megkezdték vagy arra készülődtek, a háború első napján harcképtelennek bizonyultak, mivel nem rendelkeztek löszerral és üzemanyaggal. És ez vált a Vörös Hadsereget ért katasztrófa fő okává 1941. június 22-én.

A Nagy Transzport Művelet előkészítésénél példátlan intézkedéseket hoztak a titkosság biztosításához, és nemcsak információs intézkedéseket (hallatlanul komplex dezinformáció!), hanem technikaiakat is. Például a szovjet vasúti szerelvényeket olyan vágányokra kellett helyezni a Szovjetunió területén, melyek már az európai nyomtávra lettek »átszabva«, hogy elkerüljék a határon történő átrakodást vagy tengelyátszerelést. A német vasúti szerelvényeknek pedig Németország vagy Lengyelország területén kellett vagy a szovjet nyomtávra »átszabott« sínekre felállniuk, vagy pedig speciálisan erre a

műveletre kialakított mozgatható „sarukat” kellett használniuk, melyek átrakodás nélkül tették lehetővé a vonat átállását a szélesebb nyomtávra”.

Oszokin nem akart a háború kezdetének hivatalos verzióját képviselőkkel konfliktusba kerülni, és azt írja, hogy Sztálin ezt gondolta: eljutunk a La Manche-hoz, és ott eldöntjük: Hitlerrel Angliára támadunk vagy Angliával Hitler ellen. De ez egy teljesen felszínes, ideológiai gondolat, amely semmiképpen sem következik annak leírásából, ami akkor történt. Például maga Oszokin írja: „... Németország Szovjetunióba irányuló szállításai nemcsak információs, hanem **innovációs jellegűek is voltak, jelentős mértékben biztosítva a szovjet ipar ágazatának sokaságában a technika és technológia nemzedékváltását** (általunk kiemelve – G.B.). Vagyis a Harmadik Birodalom maga is jelentősen hozzájárult a Második Világháborúban fő ellenfele védelmi képességének fejlesztéséhez és tökéletesítéséhez, szó szerint az utolsó pillanatban azelőtt, hogy megtámadta. Miért is?

Jakovlev repülőgép-tervező visszaemlékezéseiben azt írja, hogy 1941. tavaszán, amikor szovjet repülő delegáció Németországba látogatott, abszolút mindent megmutattak nekik, beleértve a legújabb titkos repülési berendezéseket is. (Egyébként a német delegációnak is, amely ezután, 1941. márciusban érkezett Moszkvába, szinte mindent megmutattak... beleértve a legjobb szovjet repülőgépgyárakat is.) Korábban, 1939. október-novemberben a Tevoszjan népbiztos által vezetett szovjet bizottságnak a német ipar teljes erejét felmutatták. Mivel kapcsolatban tették ezt? És az, hogy Németország a Szovjetunió számára történő szállítások keretében átadta a legújabb „Lützow” cirkálót (még ha nem is volt teljesen készen)? És a szovjet kikötők használata menedék gyanánt a német kereskedelmi hajók számára? És a szovjet területen Északon létrehozott „Nord” bázis, melyet a német tengeralattjárók 1941-ig használtak?... És a legtöbb német repülőgépmodell (több mint 30) eladása a Szovjetuniónak, beleértve a legújabbakat is, melyek épphogy bekerültek a Luftwaffe fegyverzetébe? És a minszki rádióállomás szignáljainak rádió-jeladóként való használata a német bombázók irányításához, amikor a németek lengyel városokat bombáztak 1939. szeptember elején?

Ez már nem semlegesség, ez államszövetségek együttműködése és tevékenységeinek koordinációja.

És a Szovjetunió által folyamatosan, gondosan végzett nyersanyag- és élelmiszer-szállítások Németországba (az utolsó szállítmányok 1941. június 22-én éjjel, a támadás előtt egy órával indultak Németországba)... És a Szovjetunió régi határán lévő erődítmények, melynek egy részét a mai napig is érthetetlen okokból lebontották, ráadásul, egyes beszámolók szerint, némely vasbeton erődítményt a szovjet fél fel is robbantott 1941-ben, közvetlenül a háború előtt?”

Igen, Németországban kidolgozták a Szovjetunió elleni támadás tervét, de „egyáltalán nem lehet kizárni, hogy Németország Szovjetunió elleni támadásának terve, a »Barbarossa«, melyet a Führer 1940 decemberében hagyott jóvá, kezdetben dezinformáció volt, amely azt mutatta Angliának, hogy Molotov novemberi látogatása sikertelenül végződött. Csak ezután, lehet, hogy csak 1941 májusában, azután, hogy Hess Angliába került, ami Németország és a Szovjetunió ütközését gyakorlatilag elkerülhetetlenné tette, akkor lett véglegessé kidolgozva. Ha megvizsgáljuk a »Barbarossa«-terv szövegét, figyelmesebben, mint ahogy az nálunk korábban megszokott volt, váratlanul kiderül, hogy azt *»arra az esetre dolgozták ki, ha Oroszország megváltoztatja a Németország iránti mostani viszonyát«*”. Hiszen ez nem terv volt, hanem „Fall”, ami deutsch nyelven ezt jelenti: „arra az esetre”. De ezt a mai napig senki sem akarja észrevenni.

Oszokin, a tézise mellett érvelve, miszerint a Szovjetunió június 22-én egyáltalán nem állt támadásra készen, *tények* sokaságát hozza fel, melyeket más revizionistáknál is megtalálunk.

Oszokin kifejtésében ezek így hangzanak (és ezek, húzzuk alá, *dokumentált tények*):

„Teljesen nyilvánvaló, hogy a Vörös Hadsereg hatalmas előkészületet folytatott a harci cselekedetekhez, de vajon *mire készültek?* Lehet, hogy az *ország védelmére* a hitleri agresszió ellen? Hiszen mindenki látta, hogy a német-szovjet határhoz válogatott német hadosztályokat vezényeltek, melyeknek majdnem kétéves győztes háborús tapasztalatuk volt, s melyek könnyedén szétzúzták a kontinentális kapitalista Európa összes hadseregét.

De akkor miért fogadták a szovjet csapatok a háború első napját úgy, hogy nem foglalták el az erődítményeket és az előtereket, lőszer és üzemanyag nélkül, és ami a legfontosabb: a legfelső vezetés részéről egyértelmű parancs és irányítás nélkül? Hiszen június 22-én három utasítás érkezett a csapatokhoz a

legmagasabb vezetéstől – kettő homályos... (az 1.sz. és a 2.sz.) és egy irreális (a 3.sz.), és valamiért egyiken sem szerepelt a vezető aláírása. Ezen a napon 8 órán keresztül az ország nem tudott a háború kezdetéről, és végül déli 12 órakor nem Sztálin, hanem a helyettese, Molotov közölte rádióbeszédében. Sztálin a nép előtt rádión keresztül csak a háború tizenkettedik napján, július 3-án lépett fel.

Miért lettek a raktárak és a repülőterek magához a határhoz kitolva? (Emiatt hatalmas lőszer-, üzemanyag- és élelmiszer-tartalék került az ellenség kezébe, vagy visszavonuláskor saját csapataink robbantották fel, a földön pedig már az háború első napján 800 repülőgépünket semmisítették meg. A háborúnak mindössze az első napján 1200, a két első napon pedig 2500 repülőgépet veszítettünk el!). Miért szakították el a tüzérséget a hadosztályaitól, és miért vezették át tüzérségi gyakorlóterületekre?

A háború kezdetének, és különösen az első napjának maguk az eredményei szó szerint arról kiabálnak, hogy a szovjet csapatok nem készültek fel a védelemre, ezért a csapás »váratlannak« bizonyult, a szovjet csapatok veresége pedig megsemmisítőnek...

Lehet, hogy a szovjet csapatokat nem védelemre készítették elő, hanem arra, hogy megelőző csapást mérjenek a határ körül gyülekező és felálló német egységekre? Lehet, hogy Szuворovnak igaza van a »jégtörő«-feltételezésével, és Sztálin ezzel a csapással valójában az Európa elleni »forradalmi« hadjáratát készült elkezdni?

De ebben az esetben 1941. június 22. hajnalán a szovjet egységek és hadosztályok többsége miért nem a határtól 1-2 kilométerre tartózkodott, mint a németek, hanem 30-300 kilométerre attól? Miért nem volt náluk lőszer és üzemanyag? (A csapásmérésre való igazi felkészültségről a német tankok június 22-i, Bresztben készült fényképe szolgálhat, melyen látszik, hogy minden tankon 10-20 darab kiegészítő 20 literes benzinkanna található, továbbá egy pótkocsi kettő darab 200 literes hordóval és kézi pumpával, mely lehetővé teszi a tankok feltöltését!)

Miért parancsolták meg a mieinknek, hogy a nehéz lövegekről szereljék le a panoráma-célzóberendezéseket?

Miért parancsolták meg június 21-én, hogy az előretolt gyalogsági egységek a kiosztott lőszert adják le a raktárba és plombázzák le?

Miért folytak a háború előtti legutolsó napokban a nyugati körzetekben a repülő egységeknél olyan előírászerű munkálatok, melynek idejére a repülők elveszítik harci képességüket?

Miért parancsolták meg, hogy a repülőket csupán »szórják szét és álcázzák«? Hiszen ha a szovjet csapatok csapásmérésre készültek, akkor szabad volt-e megfosztani a repülőgépeket attól, hogy gyorsan a kifutópályára kerüljenek? Milyen célból szabadították fel a kifutópályákat? [Voltak olyan esetek, amikor a repülőgépek tankjai vízzel voltak feltöltve.] Ilyen kérdésekből sok van.

Az összes ilyen »miért« kérdésre a válasz egy: *a Vörös Hadsereget váratlan csapás mérésére a német csapatok, majd Németország és Európa ellen szintén nem készítették fel.*

A nyugati határokon való háborút megelőző szovjet készülődésnek lehet még egy verziója. Lehetséges, hogy ... a szovjet vezetés a Vörös Hadsereget a németek támadása esetére *szervezett stratégiai visszavonulásra* készítette fel, ahhoz hasonlóan, mint amikor az orosz hadsereg Barclay de Tolly, aztán pedig Kutuzov vezetése alatt az 1812-es Honvédő Háborúban visszavonult?

Erről azonban szó sem lehet, hiszen már június 22-én eljutott a csapatokhoz a 3. sz. [teljesíthetetlen] utasítás, hogy a szovjet csapatok kezdjenek ellentámadást, s a feladatuk az, hogy ne csak visszafoglalják a németek által elfoglalt területeket, hanem lépják is át a határt, egyebek közt június 24-re vegyék birtokba Lublin környékét...

Nem, a Vörös Hadsereg nem készült 1941. március-június között, hogy szervezeten visszavonuljon a határtól az ország belsejébe.

De akkor mire készítették a Vörös Hadsereget ekkora lendülettel ebben az időszakban a Szovjetunió nyugati határainál?

A Vörös Hadsereget a Nagy Transzport Műveletre készítették.

Éppen ez lett az 1941. június 22-én bekövetkezett katasztrófa oka”.

* * *

A Hitler és a Sztálin mögött álló körök a világalom elérésének tervét dolgozták ki, hogy két részre osszák a világot, és a Keletet a sztálinizmus irányítása alá, a Nyugatot pedig a nemzeti szocializmus irányítása alá helyezték, aztán pedig hogy elkezdjék összevezetni a két ideológiát. Íme – ahogy már írtuk

–, Hitler emiatt mondta a Molotovval folytatott tárgyalásokon 1940. november 13-én: „Azt gondolom, hogy a sikereink növekedni fognak, ha hátat hátnak vetve állunk, és a külső erők ellen harcolunk, mintha egymással szemben állnánk és egymás ellen harcolnánk”. Aztán: „A hatalmas ázsiai térséget kelet-ázsiai és közép-ázsiai részre kell osztani. Ez utóbbi kiterjed délre, kijárást biztosítva a nyílt óceánra, és Németország Oroszország érdekszférájaként tekint rá”.

Ilyen rendkívül fontos feladatot magára véve mindkét diktátor szörnyen félt, hogy a belső opposíció meg ne hiúsítsa ennek teljesítését. Hitler az 1941. május 14-i levelében ezt írta Sztálinnak: „Ezek a tábornokok... törekszenek bármit megtenni, hogy megghiúsítsák az Angliába való behatolás terveit...”

Ilyen körülmények esetén egyáltalán nem zárom ki *fegyveres konfliktus véletlen létrejöttének lehetőségét, ami a csapatok ilyen koncentrációja mellett hatalmas méreteket ölthet*, amikor nehéz vagy egyáltalán lehetetlen lesz megállapítani, mi volt annak az elsődleges oka. Nem lesz könnyebb ezt a konfliktust megállítani sem.

Rendkívül őszinte szeretnék Önhöz lenni.

Tartok tőle, hogy valaki a tábornokaim közül tudatosan lép bele egy ilyen konfliktusba, hogy megmentse Angliát a sorsától, és megghiúsítsa a terveimet.

Mindössze egy hónapról van szó.

Megközelítőleg június 15–20. között tervezem elkezdni a csapatok tömeges áthelyezését az Önök határaitól nyugatra.

Ehhez *a leghatározottabban kérem Önt, hogy semmilyen provokációnak se üljön fel*, melyek a kötelességükről elfeledkező tábornokaim részéről merülhetnek fel. És magától értetődik, hogy *törekedjenek arra, hogy semmilyen ürügyet se adjanak ehhez*. Ha pedig a valamelyik tábornokom részéről érkező provokációt nem sikerül elkerülni, tartsanak ki, *ne foganatosítsanak válaszreakciót, és haladéktalanul értesítsenek engem az Ön által ismert kapcsolati csatornán keresztül. Ily módon el tudjuk majd érni közös céljainkat, melyekben, ahogyan számomra tűnik, világosan egyetértettünk”*.

Íme, hogy Sztálin valójában miért söpörte félre az összes jelentést Szovjetunióba való készülődő behatásról. Oszokin: „Miért nem hitte el Sztálin a szovjet felderítés, az NKVD [Belügyi Népbiztosság], a Komintern [Kommunista

Internacionálé], más országok vezetőinek jelentését arról, hogy Hitler arra készül, hogy megtámadja a Szovjetuniót?

Először is azért, mivel azt gondolta, hogy ismeri Hitler életének fő célját – megsemmisíteni a Brit birodalmat –, amit sohasem tud elérni a Szovjetunió segítsége nélkül. Másodszor, mivel ezeket a jelentéseket az arra irányuló angol törekvések visszhangjának tartotta, hogy berántsák a Szovjetuniót a Németország elleni háborúba, felhasználva azokat a tényeket, melyek a Hitler és az ő maguk által az angolok számára kibocsátott dezinformációkból származnak (például a „Barbarossa” változatáról szóló hozzájuk eljuttatott információkból), hogy elrejtsek Nagy-Britannia elleni készülődő közös német-szovjet transzport műveletet”.

Ami pedig Hess Angliába való repülését illeti, a helyzet bizonyára a következő volt. Vagy Hitler volt kettős ügynök, és a brit oldal iránti elkötelezettség került benne túlsúlyba, vagy pedig kiderült, hogy a Sztálinnal szembeni opposíció képes volt meghiúsítani a transzport műveletet, például hogy átvegye a hatalmat a La Manche-nál és ott koalícióra lépjen Angliával.

Hitler, aki végig egy Angliával való egyezség megkötésére törekedett, azt is teljességgel megérthette, hogy ha kiadja Angliának a transzport művelet tervét, akkor az Angliát komolyan megijeszti, és beleegyeznek, hogy Németországgal közösen indítson háborút Oroszország ellen. Ha pedig Sztálin eközben Hitlernek játszik alá a háború folyamán, akkor a háborút 1-2 hónap alatt be lehet fejezni a Szovjetunió feletti győzelemmel, aztán pedig akadálytalanul meg lehet semmisíteni az opposíciót úgy Moszkvában, mint Berlinben, és egyesíteni lehet a két „szocializmust”, Angliának jó nagy pofont adva.

Ilyen következtetést Oszokin nem tesz, de a háború valódi menete, melyet a revizionisták, mint pl. Vlagyimir Besanovij (4 kötetes műben), felvázolnak, komoly alapot ad ilyen következtetéshez. És akkor a német tábornokok nyilatkozatai, miszerint egy hónap leforgása alatt legyőzik Oroszországot, nem minősül egyszerű nagybolosnak.

Oszokin annak bizonyítékaként, hogy Németország Angliával együtt kezdte a Szovjetunió elleni háborút, bizonyítékokat ismertet arról, hogy éjjel 2 órakor, nem pedig 4-kor, ahogyan a „Fall »Barbarossa«” tartalmazta, ismeretlen repülőkbombázták Szevasztopot és Kronstadtot. Hitler, amikor ezt megtudta, megértette, hogy a megállapodásnak megfelelően Britannia megkezdte a

háborút. És akkor Németország is belépett. De Anglia ugyanazon a napon katonai szövetséget ajánlott a Kremlnek.

Így a „baloldali út testvérei” kijátszották a „sötétség atyáit”, és a második csomópont „napóleoni” háborúi ismét az „új Napóleon” vereségével végződtek.

Hruscsov a visszaemlékezéseiben azt írja, hogy elhatározta, hogy üdvözölni fogja Sztálint a Győzelem Napja alkalmából. „És mi történt? Sztálin válaszként valami durvaságot válaszolt. Olyasmit, hogy elveszem tőle az időt, ha ilyen kérdéssel fordulok hozzá”.

– Ez nem vicc – Sztálint kényszerítették, hogy ilyen háborút folytasson Nagy-Britannia érdekeiben!”

5. Autodafé

A sztálinizmusnak van még egy, kevesek számára érthető sajátossága, melyről ha nem tudunk, nem igazodhatunk el „Európa hanyatlásának” sem a 2., sem a 3. csomópontjával kapcsolatban sem. Ez alkalommal egy olyan szerző könyvéhez kell fordulnunk, akinek már pusztán a neve említésekor is sokan, még az intelligensek is, csak köpködni kezdenek. És ez sajnálatos. Hiszen a megismerés feladata az ismeretek befogadásából és feldolgozásából áll, nem pedig saját véleményünk azonnali kifejezéséből. Egyidejűleg hallgatni és beszélni nem lehet. Ezeknek a könyveknek az erkölcsi értékelése tökéletesen jogos, de a maga helyén.

Grigorij Klimov: „E világ fejedelme” c. regényére, és a „felsőfokú szociológia kurzus” „előadási jegyzetére” gondolunk, amelynek címe „A szovjet bölcsek jegyzőkönyvei”. Ezek amiatt fontosak számunkra, hogy bennük a „vörös pápaság” és a „vörös inkvizíció” létezéséről van szó. Maga a szerző a „Jegyzőkönyvek” végén azt írja, hogy azok „az ő tollából születtek”. Megengedjük azonban magunknak, hogy ezt ne higgyük el. Kétségtávol dokumentum jellegűek, de ezt csak akkor lehet megérteni, ha belépünk az erők párharcának abba a szellemébe, melyből az „Európa hanyatlása” is született.

Butaság és ügyetlenség lenne ilyen tényről egyenesen mint valami valódiról beszélni. Ez teljesen nyilvánvalóvá válik, amikor az ember olvassa a könyvet. A könyv megjelenésének célja az volt, hogy választ adjon a Nyugat által a Szovjetunió ellen indított pszichológiai hidegháborúra (un. Harvard-projekt). Politikailag nyerővé vált a sztálinizmus némely titkainak feltárása egyetlen író egyfajta „művészi munkásságának” formájában. Az író eközben maga is nem egyszer biztatja az olvasót, hogy kételkedjen annak igazságában, amit ő elmond neki, ezzel egyidejűleg a kifejtés során állandóan a valódiság bizonyítékait növeli. Az olvasó végül, miután kapitulált azok nyomásával szemben, már sohasem felejt el, amit ott megtudott. – Nagyon hatékony stilisztikai trükk.

El kell ismerni, hogy ennek a könyvnek a lényegét röviden, tartalmasan elmesélni nagyon nem egyszerű. A maga nemében teljesen egyedülálló. Az ember, amikor elolvasta, úgy érzi magát, mintha a szeme láttára mondaná valaki a pillanat hevében a másiknak, a jó barátjának: Az ördög vigyen el! – és ekkor ebben a mi oly megbízható anyagi valóságunkban hirtelen valóban megjelenne az ördög, és magával ragadná az embert.

Ezt a képet egyáltalán nem véletlenül választottuk. A „Jegyzőkönyvek” ideológiája teljesen a szexuális komplexusra, a pszichoanalízis „fenékiszapjára” épül, melyek, mivel szorosan összefüggenek egymással, állítólag az ember összes élményének és megnyilvánulásának az alapját képezik. És itt mondhatjuk, hogy dr. Freud, aki ezt az elméletet kitalálta, jogosultságot adva ennek az elméletnek a tudományban, valójában az egész emberiséget elküldte a pokolba, az ördöghöz. Az pedig nem kérte magát, fogta, és magával vitte. Hiszen éppen ilyen kinézete van a modern civilizációnak, miután a modern pszichoanalízis megerősödött benne. És ezért ugyanilyen kinézete lett Oroszország létezésének is, miután a bolsevikok megragadták benne a hatalmat.

Az, ami nálunk a sztálinizmus uralmának korszakában lépett fel, annak kísérlete volt, hogy Oroszországot visszavegyék az ördögtől, méghozzá az ördög módszerét használva (a „Jegyzőkönyvekben” ezt a módszert „gonosz jónak” nevezik). Ez fejeződött ki a „vörös inkvizíció” kialakulásában is, amelyről a „Jegyzőkönyvek” beszámoltak a világnak.

Szó sem lehet arról, hogy a „Jegyzőkönyvek” egyetlen ember munkássága lenne. Ezek egy bizonyos kollektív, csoportos munkásság eredményei, rafinált, és már az örület határán álló értelmiségiek „e világ fejedelmével” közös alkotása. Ez a „fejedelem” nem egyszerűen egy irodalmi szereplő, hanem egy teljesen valós szellemi lény, melyről Rudolf Steiner azt mondja, hogy egy lemaradt, „bukott” Személyiségsszellem, vagyis olyan, amely az isteni teremtmők hierarchiájában az Arkangyalok felett áll. A Bibliában Sátán a neve. Ő Krisztus fő ellenfele, az emberi *Én* ellensége. A Sátán úgy hat, hogy Lucifer és Arimán poláris ellentétét szintézisbe vezeti. A materialisták úgy beszélnek erről, mint az ellentétek harcának és egységének törvényéről.

Azok az inkvizítor-”professzorok”, akik a felsőfokú szociológia kurzusain tartanak előadásokat – ezek jegyzetanyaga képezi a „Jegyzőkönyvek” tartalmát –, állandóan erre a törvényre apellálnak. És ez leplezi le a mögöttük álló erőt. Ez az erő határozza meg a „vörös inkvizíció” tevékenységének jellegét, melyben egyfajta egységre jut a Lucifer és Arimán közötti ellentét.

A „Jegyzőkönyvekben” az áll, hogy a KGB-ben a 12 ismert részleg mellett van egy 13. részleg. Ez a „vörös inkvizíció”. Ez vezette le az 1935-1939-es évek terrorját, Sztálin halála után harcolt az opposíció ellen, a disszidensek ellen. Valójában maguk az „inkvizítorok” nevezik magukat „vörös inkvizítoroknak”

de – mondják ők – így nevez bennünket a nép körében a rólunk való szóbeszéd. Szóbeszéd pedig valóban ment, hogyan is ne ment volna a munkájuk ilyen kiterjedtségét tekintve. De itt nemcsak az elnevezésről van szó. A KGB 13. részlegének munkatársai a tevékenységük elméletében és gyakorlatában is teljességgel a középkori inkvizíció pozícióin állnak. Tanulmányozzák az inkvizíció „bíróági” eljárásainak jegyzőkönyveit, a tagjai vagy támogatói által írt könyveket, melyekben lelepleződnek az embert csábító és őt máglyára juttató ördög cselszövései.

A „vörös inkvizíció” ezen kívül teljességgel rehabilitálja a középkori inkvizíciót (ez a történelemben példa nélküli eset), úgy mutatva rá arra, mint az emberi faj degeneráltsága elleni harcosra, vagyis mint az ember megmentőjére. Igaz, a régi inkvizíciónak később vissza kellett lépnie: vagy azért, mert túl puha volt, vagy azért, mert az emberek képtelenek voltak a degradáció ellen harcolni, ami az ördög győzelméhez vezetett felettük, s ezt a győzelmet maguk a degradáltak így nevezték: a „felvilágosodás kora”. De íme a 30-as évek Oroszországában az inkvizíció számára egy szükségszerűvé vált, hogy újjászülessen Oroszország megmentésének érdekében.

A „vörös inkvizítorok” szerint minden forradalom, hatalomátvétel, háború, mely sokmillió ember áldozathoz vezet, azok számának a rendkívüli sokszorozódása miatt történik, akikről az evangélium így beszél: „a nevük – légió”, vagyis akik démonok által megszállott emberek. Az inkvizítorok így nevezik őket: „legionáriusok”. Ők voltak azok, akik a bolsevik forradalmat előidézték, akik az országot szenvedésbe és káoszba taszították. És azoknak a szenvedéseknek nem volt vége, mivel a „legionáriusok” csak „permanens” forradalomról álmodoztak. Ezért nem maradt más, mint agyonlőni őket, mintha „veszett kutyák” lennének, ahogyan akkor Visinszkij államügyész nevezte őket. A 30-as évek végi elnyomásnak ez a valódi oka.

A „felsőfokú szociológia” kurzusain a hallgatóknak – akik miniszterek, különösen fontos tábornokok, a párt- és az állami vezetés stb. tagjai –, a KGB tábornokainak egyenruhájában megjelenő „professzorok” egyenesen arról beszélnek, hogy a tisztogatás idején elpusztított egész „lenini gárda”, beleértve magát Lenin, sőt Sztálint, és Marxot, és sokan másokat, akikről a történelem tisztelettel beszél, degenerált volt. És képzeljük el, milyen hatást gyakorolt ez a 60-70-es években a Szovjetunió hivatalos ideológiáját képviselő vezetők tudatára. Nekik valójában az orwelli duplagondol iskoláját kellett megjárniuk.

Nem mindenki boldogult ezzel a feladattal. Egy híres tábornok megölte a feleségét, a gyermekeit és önmagát, s a búcsúlevelében azt írta, hogy azok után, amit ezeken a tanfolyamokon megtudott, már nem tud a családjával tovább élni, de anélkül sem. Az inkvizítorok büszkén mesélik ezt a történetet a hallgatóknak. Így készült a vezetők egy teljesen más típusa, akik közül néhányan még ma is élnek. Egészen másmilyen ideológia „fegyverezte fel” őket. Az ideológia alapjául a Biblia szolgált. Az inkvizítor-professzorok szabadon bánnak a szövegeivel, a tartalmát tapasztalt teológusokhoz hasonlóan ismerik. Ők azonban a Bibliát szimbolikus, allegorikus könyvnek nevezik. A Bibliát természetesen kiemelkedő emberek írták, akik jól megismerték az ember természetét, de a régi emberek alacsonyabb tudatszintje számára is érthető nyelven voltak kénytelenek kifejezni magukat. Az inkvizítorok pedig megfejtették ezeket a szimbólumokat, és ezért büszkén mondják magukról, hogy „csak Isten tud” náluk többet. Ezt mondják a diákoknak: „Új Isteni Törvényt adunk most nektek... valami olyasmit, mint egy dialektikus kereszténység”.

Azt látjuk, hogy a „sötétség atyáinak” régi cselekvési eszközét valóban egy újjal váltották fel, ahogyan Konsztantyin Merezszkovszkij is javasolta nekik. És a valóságban is meg lehet figyelni, milyen módon vették felügyeletük alá azt, ami már Lenin idején is kezdett kiesni az „árnyékok testvéreinek” kezéből.

Az új „Isteni Törvényben” Istent mint egészséget értik, az ördögöt pedig mint betegséget, elfajulás-komplexust, mely „szexuális perverziókból, a pszichés betegségekből, és némely (rossz genetikai adottság miatti) fizikai deformációkból áll, mint például a sántaság, kancsalság, nagy anyajegyek stb.

Ilyen módon, fejezik be a professzorok, „az ördögök, a démonok, a tisztátalan erők és a gonosz szellemek objektív valósággá válnak. Ez nem más, mint különböző típusú pszichés betegségek. A lélek – az szellem. A lelki betegség – gonosz szellem, tisztátalan erő”.

„Az elkorcsosulás folyamata: tömeges dolog – mondják a továbbiakban – ezért a Bibliában az ördögöt még így is nevezik: a nevem légio”. Minden „legionárius” – igazi boszorkány és boszorkányfi. És a középkori inkvizíció bölcsen lépett fel, amikor máglyára vetette őket. Az ilyen fajta igazság: »élő víz, hogy életre keltsük a kereszténységet, hogy megértsük, mi is az«.

Így érvelt és így tanította adeptusait az „új, fiatal Oroszország titkos rendőrsége”.

A 80-as évek végén a „vörös inkvizíció” lelépett a politikai színpadról, és azok jutottak hatalomra Oroszországban, akik az inkvizíció véleménye szerint „boszorkányok és boszorkányfiak”. És ezért elkerülhetetlenül eljön az idő, amikor az inkvizíció ismét megjelenik, és módszereivel elkezd „megfékezni a káoszt”, megmentve Oroszországot (és a világot) a degeneráltaktól, akiket az ördög irányít, vagyis a „komplexust” stb.

* * *

A „jegyzőkönyvek” – ez egy egészen alattomos könyv is. Nem véletlen, hogy „e világ fejedelme” maga írta. Bármilyen is legyen a tartalma, arra nem szabad kategorikus „nemet” mondani, de természetesen „igent” sem. Valóban „e világ fejedelme” inspirálta, aki most a Sátán, a bukott Személyiségsszellem. A lelkünk világa, különösen az alsóbb szférákban, nyitva áll előtte; éppen ezt a világot írja le nekünk, arra törekedve, hogy ezt az emberről való végső igazságként tüntesse fel, ehhez hatalmas intellektusának kifinomult szofisztikáját használja fel.

Ez a világ az ember számára érzékfeletti módon is megjelenhet, a doppelgängere formájában, akit Robert Stevenson nagyszerű módon vázolt a „Dr. Jekyll és Mr. Hyde különös esete” c. művében. Rudolf Steiner azt mondja a doppelgängerről, hogy ő az összes emberi hiányosság és gyengeség – ezek asztrális síkon elemi lények – egyfajta perszonifikációja. Az embernek a doppelgängerét meg kell nemesítenie. Erre szolgálnak a kultúra, a nevelés és a tanítás eszközei, különösen pedig a szellemi ismeretek és a praktikus ezoterikus gyakorlatok, melyek erősítik az emberben az Ént, és morális megtisztuláshoz vezetnek. A doppelgänger természetét szellemtudományosan kell megismerni. Ez a természet szokatlanul mély és az ember földi evolúciójának jellegében gyökerezik.

Az evolúció során, mondja Rudolf Steiner, „a fizikai testnek teljesen el kell veszítenie az uralmát. ... Képessé kell válni »megölni« azt: »Öld meg magadban az atyai princípiumot«. Mi tud akkor [az ember] megtenni? Az étertestében egyesülni azzal, ami a szellemben él. ... Akkor az étertest szerveivel kezdünk látni és hallani”. Ezért mondják: „Aki megölte magában az atyai princípiumot, az az anyai princípiummal egyesül”. Aki mindezt éretlenül hajtja végre, „szörnyű diszharmóniába kerül a külvilágban. Erről szól Oidipusz drámája. ... Ahogy a káini testvérgyilkosságban az asztráltest és az Én közti megoldatlan

harc fejeződik ki, úgy ... Oidipusz drámájában is: ez a megtisztulás nélküli beavatás”. Krisztus eljövételével megerősödik az Én ereje, az öntudat, és az ősi tragédiák lehetetlenné válnak. Krisztusnak köszönhetően a vakok látni kezdenek. A beavatás új ereje érkezik meg (1910. január 11-i előadás. ld. „Das Johannes-Evangelium”, 2005. Archiati-Verlag).

Éppen ezt kell a pszichoanalitikus „lélek-provinciákkal” szembeállítani. A pszichoanalízis ez az ismeretet valami lényegtelenrel helyettesíti – „Oidipusz-komplexussal”, „Elektra-komplexussal”, az embernek a vérfertőzés iránti állítólagos veleszületett vonzódásával stb. Az ilyen értelmi aberrációk irányították civilizációnkat az „ördöghöz”, ezek adták a Sátán hatalmába. A Sátán e hatalma alatt a baloldaliak és jobboldaliak évezredes harca az embernek a komplexusoktól és a degradációtól való megszabadításának módjává vált. A baloldaliak ebben a harcban ahhoz ragaszkodnak, hogy teljes szabadságot kell adni az ösztönöknek, az embereknek ezt kell hirdetni: csinálj, amit akarsz! Akkor idővel az ilyen szabadságtól elfárad, és morális, csodálatos emberré válik. A jobboldaliak pedig úgy tartják, hogy az embert vissza kell téríteni időben a paradicsomi bűnbeesés *elé*, vagyis meg kell fosztani minden ismerettől, megszabadítani a haladástól, agyilag gyermekké, infantilissá kell tenni. Erről álmodott Konsztantyin Merezsikovszkij, és ez az idea járja át refrénként az egész „Jegyzőkönyveket” is. És ez az egybeesés, ahogy most megértettük, nem véletlen. Mindkét oldal az egészen durva materializmus talaján áll, és éppen ez a materializmus idéz elő az emberekben pszichés megbetegedéseket. A nem túl távoli jövőben, ha ez így folytatódik, az örület járványai fognak kitörni, és semmilyen inkvizíció sem fog velük boldogulni, főleg mivel annak tagjai maguk is pszichésen abnormálisak.

A részükről allegóriának nyilvánítani a Bibliát éleselméjűség, de ez nem új. Már Jézus Krisztus kortársa, Alexandriai Philón az egész Ószövetséget allegorikusan fejtette ki, vagyis azt, ami átélésként van ott megadva, mondja Rudolf Steiner, gondolatképekké alakította. Ez szellemileg gazdag volt annak a kornak a számára, de a maira nem az.

„Ez két hatalmas poláris ellentét: az absztrakt világ, melyet Philón arimáni módon előrevetített, és az a világ, melynek a Kereszténységgel az emberi fejlődésbe kell belépnie. Mondhatjuk, hogy ebből a szempontból az egész világ egy kérdés. Az absztrakciós ember– Alexandriai Philón pedig minden bizonyára zseniális absztrakciós volt, mivel arimáni módon előrelátta a későbbi

absztrakciót – úgy akar választ találni a világrejtélyre, hogy valamilyen gondolatokat ragad meg, melyeknek ezt a rejtélyt meg kell oldaniuk. A Golgotai Misztérium – egy mindent átfogó élő tiltakozás ez ellen. A gondolatok sosem oldják meg a világrejtélyt, annak megoldása élő marad. Az ember a maga teljességében a megoldása a világrejtélynek. Itt van a Nap, a csillagok, a felhők, a folyók, a hegyek, a különböző természeti birodalmak egyes lényei, akik kívülről nagy kérdésként tárulnak fel, az ember pedig itt áll, és az egész lénye a válasz.

Ez is egy nézőpont, melyről a Golgotai Misztériumot vizsgálni lehet. Itt nem halott gondolatokat akarnak a világrejtéllyel szembeállítani; hiszen az egész emberrel szemben áll az, ami az egész emberből átélhető. Természetesen, csak lassan, apránként találhat az emberiség utat mindennek megértéséhez” (GA210, 114-115.o. 1922. 02. 18.).

Ami pedig az eredendő bűnt, a doppelgänger „fenéki szapját” és a vele való reménytelen küzdelmet illeti, az Antropozófia, ellentétben a pszichoanalízistől, ezt tanítja: „A múltban mindig felismerték, hogy a gyógyulás és a megismerés lényegében ugyanaz; legalábbis egyrendű dolgok. Azokban az időkben, amikor a megismerés és a vallás egységben állt, a megismerést nem másként fogták fel, mint egyidejű útmutatást az embernek ahhoz, hogyan tegyen szert a gyógyulásra. És itt oda jutunk, hogy megértsük, hogy az eredendő bűn valójában az ember megbetegedése. Ha ez a megbetegedés a tudatot is megragadja, akkor nem gyógyulás, hanem a betegség elmélyülése következik. Szükséges, hogy minden erőnket összegyűjtsük, és kiszakítsuk a tudatunkat, a lelkünket a bűnbetegség szférájából.

Ilyen módon számolnunk kell azzal a lehetőséggel, hogy a Föld hanyatlásával lealkonyodhat mindaz, ami morálisan megalapozott, ha azt nem tartjuk meg élőnek Krisztus Jézus által, és a Föld hanyatlásával nem visszük át a lét jövőbeli állapotába” (GA343, 463.o. 1921. 10. 07.).

Az eredendő bűn a megismerésen keresztül valóban betegséghez vezet, de csak abban az esetben, ha a gondolkodás absztrakt, értelmi marad, nem változik élővé, szemlélővé. És ettől a bűntől nem kell sokkolódnunk. Szükségszerű az ember szabadság felé vezető útján: „Azok a lények, melyek nem ismerik az eredendő bűnt, nem részesei a szabadságnak sem. Ilyen lények például azok, melyek közvetlenül az ember feletti fokhoz tartoznak ... az ő akaratuk valójában mindig

isteni akarat”. Így a kísértőknek, melyeket a Paradicsomban a kígyó jelenít meg, nincs dolguk az eredendő bűnnel, „csak az általuk szabadon elkövetett bűnnel. A bűn csak az emberben válik eredendő bűnné. Az, amit eredendő bűnnek neveznek és ismét csak szabadságnak – az valójában az emberi lény specifikus (tulajdonsága). Általában megállapítható, hogy minden létszint kialakításának a Világegyetem összességében megvan a maga jó jelentése, és semmi sem ismétlődik függőleges irányban. Ilyen módon, ami az állatra jellemző, nincs meg az embernél, ami pedig megvan az embernél, az nincs meg az Angyaloknál, stb.” (GA343, 434-435.o. 1921. 10. 06.)

* * *

A „vörös inkvizítorok” előadásaikban széleskörűen idézik különböző korok különböző nyugati szerzőinek műveit, és ez az olvasónál azt a benyomást kelti, hogy az „inkvizítorok” csak *összegzik* az emberiség „bölcsségét”. „És amikor mindezt megértik”, mondják az inkvizítor-professzorok a diákjaiknak, „önöknek csak annyi marad, hogy ezt mondják: igen, Sztálinnak igaza volt, amikor ezt az összes degeneráltat” „lelőtte, mint a veszett kutyákat”. Valójában egy gigantikus, az egész országra kiterjedő autodafét épített ki. De mivel ő maga is korcs volt, így amikor elkezdődött a személyiségének szétesése, őt is elégették: az orvos-inkvizítor „úrvacsorát”, vagyis mérget adott neki.

„A hatalmas tisztogatás történelmi törvényszerűség volt. Ilyen minden forradalom törvénye”. Hiszen degenerált volt Robespierre is, Danton is, Napóleon is, Hitler is, de Churchill és Rooseveltt is.

A degeneráltság különös formája, ahogy a középkori és a mai inkvizítorok is tartják, az emberek „misztika” iránti vonzódása. A titkos társaságok, a páholyok összes tagja, hirdetik ők maguk, „humanistának nevezi magát, a nép pedig sátánistáknak nevezi őket”, mindnyájan szexuálisan aberráltak, stb. Az inkvizítorok természetesen hozzájuk sorolják a teozófusokat és a „zsidó antropozófus Rudolf Steiner” követőit is.

Általános összegzés: az emberi szellem túl összetetté vált, ahogy Merezskovszkijnál mondja a „tanító”, és ezért ő a forrása minden emberi szenvedésnek. Ebben az esetben pedig legyen vége a fejlődésnek, legyen vége az oktatásnak!

A „vörös inkvizítorok” szeretik ismételni az ismert mondást, hogy az ördög az Isten majma. Két majma van – nekünk így kellene mondani. Az egyikük ma Európában ugrál, és arra törekszik, hogy az összes európai embert a legrövidebb időn belül arra kényszerítse, hogy az egész emberiséget úgy szeresse, mint önmagát, sőt még jobban. Ráadásul nemcsak az európaiakat akarják erre kényszeríteni, hanem az Európába érkező összes afrikait és arabot is, akik semmit sem tudnak és nem is akarnak tudni a Kereszténységről és annak parancsolatairól. Például Németországban az az ötlet merült fel, hogy a migránsokat kötelezzék arra, hogy szeressék a zsidókat és Izrael államot. A muszlimok zsidók iránti ellenségeskedésének növelésére nincs más ennél hatékonyabb eszköz. A második majom a „vörös inkvizícióban” – kizárva minden hozzáférést a pszichoszófiához, a lélekről való szellemtudományos tanításhoz – a pszichoanalízist a totalitárius állam állami politikájává tette.

6. „Európa hanyatlásának” harmadik csomópontja

Amit az előző fejezetekben rendkívül röviden fejtettünk ki, az egy kolosszális jelentőségű világproblémát tartalmaz. Az embernek meg kell találnia a hozzáférést a probléma megértéséhez. Éppen ezért politikai elemzésünket is az antropozófiai módszertan bázisán végezzük. Ebből ered annak szükségszerűsége, hogy a múlt szellemtudományos vizsgálatához forduljunk. A múltban mindenkor döntő szerepet játszottak a Misztériumok. Ami a régmúlt Misztériumait illeti, úgy amikor a Golgotai Misztérium megtörtént, a módszereinek, azoknak a tapasztalatainak, melyek az emberiséget Krisztus eljövételére készítették elő, a Kereszténység Misztériumaivá kellett – Goethe szavaival – „meghalni és lenni/újjaszületni” [stirb und werde, умереть и стать]. És ez az ezoterikus Kereszténység rejtett útján történt, mely Pál apostoltól, Arimáthiai Józseftől, Dionüszosz Areopagitától eredeztethető. Ezen az úton jöttek létre a Szent Grál Misztériumok, a rózsakeresztesség, és végül ebben az áramlatban születik az Antropozófia.

A külső, exoterikus utat a római egyház uralta, amely végső soron az Én-tudat létesülése ellen folytatott harcot, és annak törekvései ellen, hogy a szellemi világ valós megtapasztalásához jusson. Idővel ez az emberek nagy tiltakozását idézte elő, akik individuális tudatuk növekedése folytán nem tudtak ezzel megbékélni. Ilyenek voltak valójában az albigensek, a katarok és a templomosok. De hozzájuk hasonlóan Róma ellen hangolódott sok olyan ember, aki megőrizte az ősi, még nem individualizált tisztánlátást.

És ekkor jött létre az inkvizíció. Lenyomta az „eretnekek” szellemi tiltakozását, ami hatalmas gonoszság volt, és szégyenfoltként ült a katolicizmusra. Éppen ezért is akarta a „vörös inkvizíció” a degradáció elleni harcra ezt beállítani.

Az inkvizíciónak nem sikerült felszámolnia az „eretnekséget”, mivel ez a személyiség fejlődésének objektív eredménye volt. Az inkvizíció az ilyen fejlődést gyümölcseit eretnekségnek, a tisztánlátás maradványait pedig „boszorkányságnak” nyilvánította, és az „eretnekeket” s a „boszorkányokat” elégette. De valójában, magyarázza Rudolf Steiner, „a boszorkányokat azon az egyszerű alapon égették el, hogy ők ... médiumok is voltak, és a szellemi világgal való kapcsolatukon keresztül, igaz, materialistához közeli módon, ismertekké válhattak a néhány ember számára legnagyobb fokú kellemetlenséget

jelentő dolgok. Így például némely meghatározott közösség számára különösen kellemetlen volt, amikor a boszorkány az elégetés előtt elmondta, hogy mi áll emögött vagy egy másik közösség mögött. ... Akik a boszorkányokat elégették, tökéletesen pontosan tudták, hogy miért teszik ezt...”, hogy a világ ne tudjon azokról a különböző sötét, gonosz dolgokról, melyekkel azok foglalkoztak (GA173, 297-298.o. 1916. 12. 26.). És hogy is ne foglalkoztak volna ilyesmikkel, hiszen már akkor is ők voltak az emberi faj degradációjának hordozói, mert a Kereszténységet nem fejlesztették, hanem harcoltak ellene, korrumpálták azt. Pszichésen teljes értékű emberek ilyet nem képesek megtenni. Ez egyszerűen tény. Ilyen módon maguk az inkvizítorok voltak a degeneráltak, nem pedig az áldozataik.

Azután a Róma elleni tiltakozás a reformációban robbant ki. Máglyát rakni ekkora méretekben nehéz lett volna. Ezért szervezték meg a harmincéves háborút, melynek során Közép-Európát az alapokig lerombolták.

Ami a korábbi „eretnekeket” illeti, azok titkos társaságokat, páholyokat kezdtek szervezni. De az idők gyorsan változtak. Maga az ember is változott, a szellem kinyilatkoztatásától az érzékszervi észlelések tapasztalatához és absztrakt gondolkodáshoz jutott. És a páholyokban az érzékfelettibe történő valós behatolás helyett csak a halott tradíció, csak a szellemről való beszélgetések és a szimbólumokkal való játék maradt.

A „sötétség atyái” ebben a korszakban oly módon folytattak harcot az „eretnekség” ellen, hogy maguk is kezdtek belépni ezekbe a páholyokba, és ott magasabb fokokat értek el, ami jogot adott nekik ahhoz, hogy minden alattuk állót irányítsanak. Ezt amiatt volt könnyű megtenni, mivel a „sötétség atyáinak” rendjében „számtalan olyan szellemi képességgel rendelkező ember [található], hogy ha szétszélednének a külvilágban, és nem azzal foglalkoznának, amivel ott foglalkoznak, hanem külső tudománnyal, költészettel vagy festészettel foglalkoznának, akkor őket mint különálló individualitásokat az emberiség zseniként tisztelné....(De) ezek az emberek eltörlik a nevüket, amikor belépnek a rendjükbe...” És a világ nem tudja, kik ezek az okos emberek, akik fekete csuhákban járnak (GA198, 132-133.o. 1920. 06. 06.). A páholyok egyszerű tagjai pedig annak mértékében, ahogy a világban hatalomhoz jutnak, az ezoterikus munka helyett egyre inkább a szibaritizmust részesítették előnyben.

A „sötétség atyái”, miután a páholyokban okkult hatalomhoz jutottak, olyan módon kezdtek harcot a páholyok ellen, hogy nem álltak ellen azok szándékainak, hanem támogatták azokat, de a maximális abszurditásig fokozva azokat. Így alakultak a szabadság, egyenlőség és testvériség társadalmának a földi megvalósítására irányuló fényes eszmék azzá, amit most láthatunk. Ennek eredményeként az „árnyék testvérei” teljesen elfajultak, és pokoli erők politikai manipulációinak engedelmes eszközévé váltak.

Eközben a „sötétség atyái” is elfajultak. Az emberek feletti hatalom számukra sokkal fontosabbá vált magánál a Kereszténységnél, magánál az egyháznál. És az a tény, hogy Rómában most a „sötétség atyáinak” képviselője vált pápává, nagyon rossz szimptóma, mely arról beszél, hogy a világ tényleg nagy tragikus változások küszöbén áll.

* * *

Ezekre a változásokra úgy tudunk felkészülni, ha megértjük „Európa hanyatlásának” törvényszerűségeit a két első csomópontban. Ezzel kapcsolatban a XX. század két világháborúját egynek kell tekintenünk, mint egy új harmincéves háborút (1914-1945). Ennek a háborúnak a célja nem annyira a világi hatalom megszerzése, mint inkább a Kereszténység Misztériumainak kiirtása volt, melyek az Antropozófia fenoménjában adnak hírt magukról. Az Antropozófia a *megvalósulási* korszakának Kereszténységét hozza el a világnak (a korábbi története pedig az előkészítése volt).

A Kereszténység elleni harchoz erős, radikális intézkedések szükségesek – így ilyenekhez is fordulnak. A „Főparancsnok” Pike már 1871-ben írt egy barátjának, Giuseppe Mazzininak, Garibaldi harcostársának, hogy egy bizonyos szellem adott neki hírt három világháború elkerülhetetlenségéről. Közülük kettő már megvalósult, így nem közeledünk-e a harmadikhoz? (Vagy lehet, hogy már el is kezdődött?)

Abban a levélben Pike valójában az „új világrend” létesítésének programját fejtette ki. Az I. Világháborúnak a cári Oroszországot kellett eltipornia, és a „baloldali út testvéreinek” kontrollja alá helyezni. A II. Világháborút a deutsch nacionalisták és a politikai cionisták manipulációi útján kellett kibontakoztatni. Ennek a háborúnak az eredményeként kellett Palesztinában Izrael államot létrehozni. És végül a III. világháborúnak a cionisták és az iszlám világ vezetői

közti viszály alapján kell kibontakoznia. „A háború oly módon fog folyni, hogy az iszlám és a cionisták kölcsönösen megsemmisítik egymást. Eközben a többi országnak, amelyek e kérdés mentén szintén szétváltak, a teljes fizikai, erkölcsi, szellemi és gazdasági szétesésig kell majd harcolnia. A háborút a nihilistáknak és ateistáknak kell majd kibontakoztatniuk, ezután mi gigantikus társadalmi megrázkódtatást provokálunk, melynek szörnyűségei megmutatják a hitetlenség halálosságát. A forradalmi kisebbséget megsemmisítjük, a kereszténységből kiábrándult többség ... Lucifer tanításának igazi fényét fogja tőlünk megkapni”.

A Pike-nak ezt a levelet sugó szellem, aki nemcsak hogy használt médiumokat, hanem ő maga is médium volt, ugyanolyan fajta volt, mint az a „mahatma”, aki a levegőn keresztül küldte az üzeneteit Blavatszkájának, és mint az a „szellem”, amely Szokolnyickijnek suttozta egyszemélyes börtöncellájában „Nagy Péter Cár végrendeletét”.

Mondhatnánk, hogy ez nem érdemel komoly figyelmet. Azt fontos észrevennünk, hogy Pike „prófétálásában” jól megfigyelhető úgy a „sötétség atyáinak”, mint az „árnyék testvéreinek” szerzősége. A másodikakhoz tartozik „Lucifer igazi fénye”, a „nihilistákról” és a „hitetlenség halálosságáról” szóló beszéd pedig kétségtelenül az elsőkhöz. Ugyanis köztudott, hogy a páholyokban ilyen szellemben beszélni rossz ízlésre utal.

Pike „prófétálása” értelme alapján összességében megegyezik azzal, amire mi jutottunk. „Európa hanyatlásának” harmadik csomópontja hasonlónak kell hogy legyen az elsőhöz, vagyis először egy forradalomnak kell kitörnie, ez alkalommal afrikai-arab forradalomnak, ez a forradalom „napóleoni” harcokba lép át, melyeknek „teljes fizikai, erkölcsi” stb. „szétesésig” kell tartaniuk. De mint jelent a „gigantikus társadalmi megrázkódtatás”?

Ahhoz, hogy erre a kérdésre válaszoljunk, segíthet nekünk a két polárisan szemben álló világerő általunk végzett vizsgálata. A köztük folyó küzdelem már a XX. században olyan harc jellegét öltötte, amely az ellenfél teljes megsemmisítéséhez vezet. A baloldaliak a mai napig is idegi rángásoktól szenvednek attól, amit akkor éltek át, amikor tudomást szerezte a „nagy transzport műveletről”. Hiszen akkor a létezésük egy hajszálon múlt. Ezért már maga a „jobboldal” szó is hisztérikus állapotot idéz elő náluk.

E „jobboldaliak” feletti végső győzelmükhöz úgy haladnak, hogy Európát már évtizedek óta afrikai és ázsiai migránsokkal töltik meg. Megértették, hogy a

jobbaldalt, „mint osztályt”, a leninisták szavait használva, csak a fehér faj megsemmisítésével lehet kiirtani. Igaz, a „sötétség atyái” is előnyben részesítenék, ha a híveik kevert fajúak lennének, de ők maguk, az elit, okvetlenül fehérek akarnak maradni. Összességében Merezkovszkij megint itt is mindent elmondott nekünk.

A jobbaldaliak nagyszerűen értik, mi fenyegeti őket, és teljesen világos számukra, hogy az idő ellenük dolgozik. A világ rendületlenül balra sodródik. Az általuk most megtett intézkedésekkel élesen meg akarják ezt az irányt változtatni. Parlamenti úton nem tudják elérni. Ez túl hosszú út, idő pedig nem maradt erre. A baloldaliak is nyugtalanok, látva a világ jobboldalra való fordulásának valós veszélyét. Valamit tenni kell ezzel, és gyorsan kell tenni. Mindebből keletkezett a „»Cunami«-projekt” is.

A világban az utóbbi évtizedek eseményeinek menete elvileg teljesen megnyugtatta a baloldaliakat. Egyszerűen várták az órájukat, amely 20-30 év múlva jönne el, amikor a fajok Európában békésen keverednének a nemzedékek váltásában; a fehér lakosságot teljesen átnevelnék, és az képes lenne integrálódni a jövőbeli „multikulturális” világba, az afrikai-arab közegbe. És ez arra a gondolatra vezet minket, hogy a „Cunamit” valószínűleg elsősorban a jobbaldaliak idézték elő, hogy a baloldaliak cselekvési módját a lehetetlenségig fokozzák. Erre a kihívásra a baloldaliak arcvesztés nélkül csak „ujjongó” „igennel” válaszolhattak. És tulajdonképpen csak ez kellett a jobbaldaliaknak. Ahogy már rámutattunk, ők is fellépnek a szocialista forradalomért. És ezt a forradalmat jósolták meg az Ő lapjuk, a „The Economist” 1915-ös számának borítóján „teknős” alakjában, amely, ahogy a kommentátorok helyesen értelmezték, a Fábíán társaságra utal.

Ebben a helyzetben, ahogy mondtuk, a baloldaliak és a jobbaldaliak érdekei egybeesnek. Európában úgy lehet forradalmat kibontakoztatni, ha áthozzák ide a Kelet és Nyugat közti nagy harcot, melyet a történelmi fejlődés vált ki.

De ha ez a forradalom kitör, akkor – 1917-től eltérően – a *jobbaldaliak* fogják megvalósítani a *baloldaliak* kezével. Ez lehetővé teszi számukra, hogy a legmagasabb fokon kompromittálják a szocializmust, a szocialistákat. Akkor a jobbaldali ideát megmentőként fogják fogadni

Ez esetben érthetőbbé válik, hogy a jobbaldali (szocialista Keresztények ugyanannyira nem létezhetnek, mint ahogy fehér néger sem) Merkel asszony

olyan lelkesedéssel harcol a migránsok „kritikus tömegének” létrehozásáról Európában. Őt valószínűleg eszközként választották ki arra, hogy a baloldaliak szándékát a teljes, kiáltó abszurditásig vigyék. A szocializmusra való orientáció Merkel számára az NDK-s élettapasztalata alapján különösen ismerős.

A ma növekvő konfrontációt a baloldal és jobboldali között két kibékíthetetlen ellenfél közti párbajhoz lehet hasonlítani. Kezdetben törrel harcoltak, később pisztollyal. A technikai fejlődés azonban halad előre, és most íme azt látjuk, hogy repülőgépeken harcolnak egymás ellen. Üvöltve száguldoznak felettünk, és géppuskákból lövöldöznek egymásra. Ebben a párbajban a baloldaliak, úgy tűnik, megéreztek, hogy az ellenfelük tapasztaltabb és erősebb, hogy a lakosság tömegei az ő oldalára állnak. Ezért a harc mindenféle szabály nélkül kezdődött. Az utóbbi időkben a baloldali sajtó „csőcseléknek” (Pöbel) kezdte azokat hívni, akik nem úgy gondolkodnak, mint a baloldaliak. De hiszen ez az arisztokraták által használt szó, melyet az alsóbb rétegekre szólnak. Ezen kívül pedig Brüsszelben is kritizálni kezdték Merkel migráns-politikáját. Mi ez – ezek szerint ott is csőcselék ül? De ezek, ahogy mondják, még csak „virágocskák”; de nemrég feltűntek a „bogyók” is: a baloldal a jobboldal elleni tüntetésre vitte Berlin török diaszpóráját. Erre a lépésre lehetett számítani, de ez végzetes lépés. Képszerűen kifejezve azt jelenti, hogy „párbajozóink” frontális támadásba lendültek. És ezt olyan feltételek mellett, hogy az Airbus-„repülőgépeik” tömve vannak utasokkal.

A jobboldaliak beleegyeztek a rohamba, mivel még képesek azt a folyamatot irányítani, amely – úgy tűnik –, már kilépett a baloldaliak kontrollja alól. Ez szó szerint emlékeztet arra, ami Oroszországban volt az 1917 és a kb. 1930 közti időszakban. Csak ez esetben a 17-es és a 30-as éveket egybe lehet vezetni. És ezért a „gigantikus társadalmi megrázkódtatás” egybefolyik a „napóleoni” háborúkkal. Ez a megrázkódtatás a harmadik, „fekete” inkvizíció lesz.

A „sötétség atyái” felelősnek tartják magukat az emberiség fejlődéséért (vagy azért, hogy ne fejlődjön). Fellépnek a csoportos morálért, mely lehetővé teszi, hogy az embereket engedelmességben tartsák. A morális degradálás megöli az ember lelkét, emellett önfejűvé válik, elesik mindenféle hittől, vallásosságtól. Ilyen állapotban irányítani tudják őket a baloldaliak, de olyan módon, ahogy a jobboldaliak nem akarnak fellépni. Ezek mégis egymás ellentétei. A jobboldal általánosságban nem tűrheti az ember morális degradációját, nem tűrheti a degradáció „ördögét”, aki az emberek felett sohasem látott hatalomra jutott.

Ezért mindenütt, Észak-Afrikában, az arab világban, egyesek, képletesen szólva, összegyűjtenek egy rakás tűzifát, meglocsolják benzinnel, aztán mások odamennek, és meggyújtják azt. Ilyen rakást gyűjtöttek össze és gyújtottak meg Ukrajnában, és most Törökországban fenyeget annak meggyújtása. De ilyen rakást már Európában is gyűjtenek. És íme a rakás körül pszichopata égő szemekkel ugrálnak, és öngyújtókkal kattintgatnak.

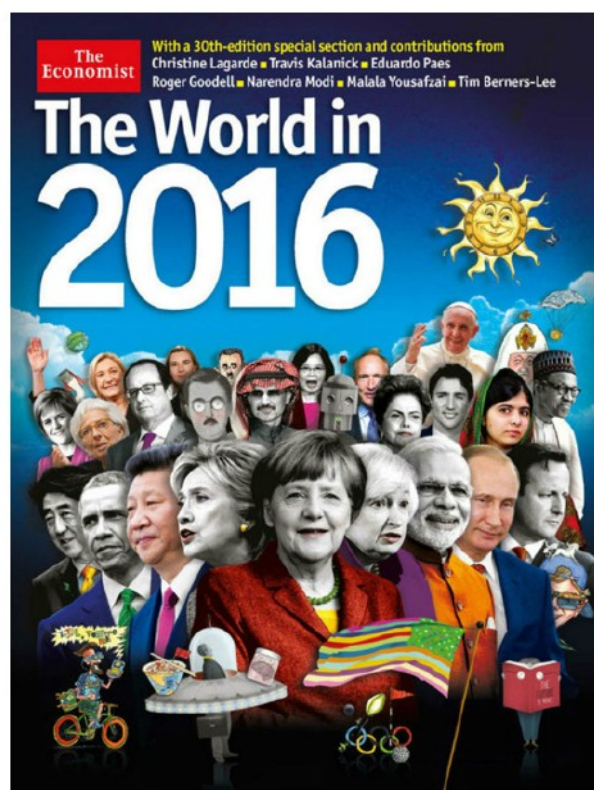
A jobboldaliak parancsnoki központjában azonban magabiztosság és nyugalom uralkodik. Erről tanúskodik az Ő lapjuk, a „The Economist” 2016-os számának borítója. Az, amit ábrázol, lényegében a neo-Noé-bárka.

A Francis Bacon által meghirdetett „Új Atlantisz”, „az anyagi kultúra verme”, a végéhez ért. Egy új világözön árasztja el – a „Cunami”. Íme ezért áll készen a „Bárka” is. Merkel ihletett figurája teljesen rászorgál arra, hogy önmagával díszítse ennek a jégtörő hajónak az orrát. A hajó nem a hideg, élettelen jeget hasítja szét, hanem az élön vág át. Ilyen a korszak „specifikuma”. És most a bolsevizmus „jégtörője” nem Hitler, ahogyan Viktor Szuworov állítja, hanem ez a hölgy.

A „Bárka” utasai különböző módon viselkednek. Mr. Cameron mélyen gondterhelt. Ezen töpreng: Nincs-e itt az ideje elhagyni (felborítani) ezt a „Bárkát”? De hogyan? Miss Janet Yellen, a Federal Reserve Board elnöke mintha kiáltani akarna: Önök megőrültek, vagy mi? Ugyanilyen hangulatban van Madame Lagarde. (A nőknek mindig több józan eszük van, mint a férfiaknak.) Monsieur Hollande gyásznyakkendőt visel. Ő – az „utolsó római” – megértette az összességében mégiscsak gyönyörű civilizáció pusztulásának elkerülhetetlenségét, és már kibékült ezzel. Putyin rejtélyesen bezárkózik. Gondolkodik. ... Valójában miről gondolkodik?

„Özönvíz”. az „Új Atlantisz” kontinens halála. „Neo-Noé-bárka”

A „The Economist” újrúi borítói

Hová tart a „Bárka”? Nos, végső soron természetesen a „Földi Paradicsomba”, ezért a „Bárka” parancsnokságát a pápa, mint kapitány, Madame Le Pen, mint navigátor és a „bolsevizmus jégtörője” alkotta háromszög képezi. A parancsnokságban az orosz pátriárka is valami lényeges szerepet játszik. A „Bárka” egyelőre nem jutott el a „Paradicsomig”, még át kell vészelnie a „rohamot”. De hogy mi lesz utána, arra még gondolni sem akar az ember. Mindenesetre megmarad a remény: lehet, hogy valahogy megállapodnak, látva, hogy az erők közel egyformák, a döntő csatát máskorra teszik át, ott pedig, mivel minden folyik és változik, a világ is másmilyenné válik és az emberek is másmilyenek lesznek. Fontos még arra is gondolni, hogy ennek a járatnak az útjára esik *Arimán inkarnációja* is.

* * *

Mi várhat Oroszországra ilyen helyzetben a közeljövőben? Az a forgatókönyv, melyről az 1. részben írtunk, hatályban marad. Ukrajnát, legalábbis részben, Oroszországhoz egyesítik. Csak ezt az egyesítést meg kell, hogy szenvedje. Ehhez korlátlan szabadságot adtak neki, hogy jóllakjon a ruszofóbiával, s nagyon kevés kenyeret és fűtést. Végtelen szabadságot vettek magukra a vezetői is abban, hogyan bánnak a lakossággal saját belátásuk szerint.

Az egyik újságban egy összességében érdekes előrejelzést találtunk a jövőnkéről. Ott ez áll: „De nekünk sem sok jó mutatkozik a közeljövőben. Az ökológiaiba forduló műszaki katasztrófák annyira jelentősekké válhatnak, hogy atombombára se lesz szükség. A határok leomlanak – legalábbis sok közülük. És a Majakovszkij által említett »éhes hordák« bolyonganak majd nagy számban. Több mint valószínű, hogy klimatikus katasztrófák is jönnek.

Az ilyen pillanatokban Oroszországban megjelenik valaki, aki ezt mondja: »Van egy ilyen párt!« (Lenin ezt hirdette a forradalom előtt) – és élre áll. És szörnyű kegyetlenség árán rendet teremt. Lehetséges-e ez kegyetlenség nélkül? Attól tartok, hogy nem. A kegyetlenség szintje mindig arányos a lebomlás szintjével. A forradalom: lebomlás. A régi világ rozzant építményének lebomlása, szétesése. Az építkezés – ez már a forradalom leküzdése. És nekünk, az egész népnek kell majd elkezdeni építkezni. Megszervezni az életet....

Itt biztosan az lesz, amit Konsztantyin Leontyev „bizantizmusnak” nevezett – a szellemi és a világi hatalom egy egységbe történő egyesítése. Valamikor ez

volt az orosz pravoszláv monarchia alapja, amely Moszkvát Harmadik Rómának nyilvánította. Meglesznek majd a sztálini Szovjetunió és általában a szovjet szocializmus vonásai is. De ez semmiképpen nem lesz sem rekonstrukció, sem deja vu. Ez új lesz” stb. Nagyon reális előrejelzés. Úgy tűnik, Putyin is ilyen gondolatokat szövöget a „Bárkán”.

Milyen figyelemre méltó dolgot lehet még Oroszországban találni?

Kitartóan tolja magát előre a „*nacionalista internacionálé*” létrehozásának gondolata. Egyre gyakrabban jelenik meg Európában pozitív hozzáállás Oroszország irányában. Íme ezzel kapcsolatban egy fénykép.

Németországban az egyik „Cunami” elleni tüntetés idején idején ez hangzott el: „Merkelt – Szibériába! Putyint – Berlinbe!” Nagyon éles elméjű! Néha felmerül egy bizonytalan kérdés: nem él-e a mai napig a „Nagy transzport művelet” terve? Mindenesetre, ahogy a múlt tapasztalata mutatja, a globális ellenfelek közötti döntő összecsapások Európában nem zajlanak le Oroszország nélkül. Egyik oldal sem győzhet benne, ha nem vonja a maga oldalára Oroszországot. Valószínűleg ez alkalommal is, ha az összecsapás elkezdődik, akkor Oroszország is belekeveredik. Nem véletlen, hogy a „bárkán” ott áll az orosz pátriárka is a római pápa mellett. Nem erről beszéltek a találkozójukon?

Nos, Oroszország belekeveredik, akkor pedig, ahogy Puskin Szaltán cárról szóló meséjében áll:

A kakas ismét kukorékol,

Nézd – kelet felől közeledik a sereg!

Íme a forgatókönyv (1. I. rész).

7. „Fenevad a mélységből”

Most már csak az maradt, hogy megvizsgáljuk korunk konstellációját az érzékfeletti erők világában, és megértsük, miért ennyire tragikus minden végbemenő dolog. Ezzel kapcsolatban Rudolf Steiner egyik rendkívül impozáns közlését idézzük. Az egyik előadásban így beszél: „A világmindenség a maga belső szubsztanciájában és lényében, amennyiben ez az ember világmindensége, csupán szeretetből áll, semmi más, mint kizárólag szeretet. ... Ez a szeretet belső, a lelkek belsőleg élhetik át. Sohasem jutott volna külső megjelenéshez, ha korábban nem képezett volna a maga számára testeket ... a fény éteri eleméből....

A világegyetem, amennyiben az ember benne gyökerezik, a fényen keresztül külsőleg megnyilvánuló, belsőleg lényyszerű szeretet. Lényyszerű, mivel a magasabb Hierarchiák összes lényével van dolgunk, akiket ez a szeretet hordoz, és akik ezt a szeretetet belsőleg tapasztalják meg... A lények külső ragyogása szeretet, a szeretet külső ragyogása pedig fény”.

Képzeljünk el kristálytiszta vizet, melyet piszkos szivaccsal szívunk fel. Ha a szivacsot ezután kinyomjuk, a víz piszkos lesz. „A fényben megjelenő isteni szeretet, mivel a tudati lélek fejlődésének korában a gonosz minden összetevőjét felszívta, melyek a tudati lélek fejlődésének korában látens módon vagy nyíltan tombolnak ez emberiségben, isteni *haraggá* változik.

Ilyen a közeljövő korszakának titka, hogy az emberiség közegében végbemenő dolgoknak köszönhetően az isteni szeretet isteni harag formájában jelenik majd meg – olyan isteni harag formájában, amely megvéd minden olyan anyagi képződménytől, mely a tudati lélek materialista korszakának köszönhetően jött létre, és az isteni harag, annak köszönhetően, hogy ezeknek a képződményeknek lehetőséget ad elmenni, megvéd a későbbi ártalmas hatásuktól (GA346, 215-219.o. 1924. 09. 19.).

A kultúrkorszakok fejlődését irányító hét Arkangyal közül Orifiel az, aki az „isteni harag” Arkangyalának számít. És most ő ideiglenesen, nem a saját korszakában, előkészíti a feltételeket ahhoz, hogy Michael arkangyal meg tudja valósítani misszióját a korszakunkban.

Az emberiség fejlődéssel szembeni bűne már régóta kezdett felhalmozódni, és íme milyen módon: „Krisztus a feltámadása után tanítványait bevezette az ezoterikus tanításokba, és jelentős tanításokat adott át nekik. Mindez tovább is

terjedt a Golgotai Misztériumot követő első évtizedekben”. Ennek azonban egyszer véget kellett érnie. „...A Kereszténységről szóló kolosszális ezoterikus tanításokat”, melyeket az első egyházatyák művei még tartalmaztak – ők az apostolok tanítványai, vagy az apostolok tanítványainak a tanítványai voltak –, „később az egyház felszámolta...”, hiszen az egyház meg akarta szüntetni azt, ami mindig is kapcsolatban állt ezekkel a tanításokkal: a kozmikust (GA346, 128.129.o. 1924. 09. 24.). Ezt a kozmikust, a Nap-Krisztust kereste már Julianus Apostata is, amiért meg is ölték őt.

Most, mondja Rudolf Steiner, nehéz megmondani, „milyen lenne az európai civilizáció, ha ... a templomosok rendje elérte volna céljait. De az határozottan ismert, hogy azoknak a szívében, akik nem tudtak megnyugodni, amíg 1314-ben ki nem végezték Jacques de Molayt, a kozmikus Krisztus ellenfeleinek szívében Szórát kelt életre. A római egyház érzületét használta fel, hogy megölje a templomosokat.”. Ő állt látomásként a megkínzott templomosok belső tekintete előtt, ami miatt azok szörnyen vádolták mind magukat, mind a rendjüket. Egy szörnyű, démoni színdarab tárult lelkük elé (GA346, 119-120.o. 1924. 09. 12.). És hasonló színdarab játszódik korunk „színpadán” is.

Milyen szellem ez a Szórát? Amikor az I. részben arról beszéltük, hogy Arimán az évek 666-os ritmusában halad az inkarnációja felé, akkor figyelembe kell venni, hogy ez egy másik, még hatalmasabb arimáni lény ritmusa, akinek nincs szüksége földi megtestesülésre. Ez Szórát.

A Bibliában Szórátot Sátánnak* nevezik. „A Sátán az Öserők, az Archék rangjában van, és ő az, aki a világ evolúciójának során az intellektualitást már jóval azelőtt megragadta ... hogy az az emberekhez jutott volna. Jelenleg ő az intellektualitás un. mindent átfogó birtokosa, és az emberi intellektualitást olyan erősen akarja a saját intellektualitásához kötni, hogy az ember ezen az úton kiessen a fejlődéséből. Más szavakkal, hogy a Golgotai Misztériumot érvénytelenítse – íme erre törekszik ez az arimáni erő”.

Egyelőre csak az emberre tud hatni, de eljön az idő, amikor kísértéseinek az Arkangyalok is alá lesznek vetve.

A Sátán csak az intellektusnak köszönhetően kapott az emberhez hozzáférést, „hiszen az intellektus oly módon ül az emberben, hogy a legönállóbb benne; minden más (érzelme, érzések, stb.) ettől vagy attól az isteni erőtől függ”. Ezért

*Ezt a szót nagybetűvel írjuk, mivel tulajdonnév.

az embernek szabadon kell az Apokalipszis utolsó céljaival egyesülnie, amikor megjelenik az Erő, aki az Alfa és Omega, az Erő, akik minden teremtet, minden korszak átjár – ő az evolúció teremtető Lény.

Európa keleti részén különös erővel hatott a Sátán, amikor az embereket mindenféle módszerrel úgy egyesítették, hogy szükségsszerűvé váljon a csoportlelkiség. „Amikor a legintelligensebb emberek az arimáni hatás legalsóbb szférájába kerülnek, akkor a képződő embercsoportok csak arimáni hatalmaknak adják át magukat; és akkor megnyílik az út a sátáni hatalmak számára, melyek arra törekednek, hogy a földi evolúciót egy másik planetáris evolúcióba vessék át.

Csoportlélek-szerűség csak akkor érhető el, ha az intellektuális elemet bizonyos módon teljességgel emancipálják [a lelki élettől. ford.megj.]. Ehhez ma Keleten a legrafináltabb előfeltételeket hozzák létre”, de mellel Közép- és Nyugat-Európában is: William James és mások kísérleti pszichológiájában, a statisztikai módszerek bevezetése a pszichológiába stb. (GA346, 257-360.o. 1924. 09. 22.). Most pedig itt van még az is, ami napról napra bennünket vár, és amit az utóbbi idők tevékenységei során aktívan előkészítettek. Hiszen „mindenütt, ahol a kicsapongásnak hódolnak, ott olyan anyag van, amelyben hatalmas azurikus erők kifinomult intellektualitást árasztanak a világba. ... A fekete mágia éppen az érzékiség mocsarából meríti az őt különösen erősen szolgáló erőket. A szexuális rítusok arra szolgálnak, hogy ezekhez a körökhöz kössék az embereket” (GA93a, 149.o. 1905. 10. 17.).

Így annak a legmélyebb magyarázatát kapjuk, hogy mi történik ma és miért történik.

Orifiel elmúlt korszakában Krisztus Nagyszombaton alászállt a „pokolba”, és ott megkötözte a Sátán erejét, egyfajta látens állapotba vezette azt, hogy az embereknek időt adjon a Krisztus-impulzussal való egyesüléshez. Az Apokalipszisben azonban az áll, hogy a „fenevad” egyszer kiszabadul a tömlöcből. „Az Apokalipszis értelmében itt ezt kell mondani: mielőtt az emberek helyesen megérthetik az éteri Krisztust [a második eljövételben], az emberiségnek fel kell készülnie a »fenevaddal« való találkozáshoz, mely 1933-ban emelkedik fel” (GA346, 239-240.o. 1924. 09. 20.).

Érdekes, hogy némely korlátolt antropozófus, amikor ezt elolvasta, bölcsen így szólt: Aha! Most már érthető: Hitler – ő Azúra. Nem értette meg, hogy a

bukott személyiségszellem, az Arché csak általános emberi értelemben, és mindenütt egyforma módon hat; módszerei: a futball, a diszkó, a rock-koncertek, a szexuális forradalom; minden bolsevik, nagy társadalmi-pszichológiai kísérletben jelen van. Az 1933-as év arról volt nevezetes, hogy akkor *fejeződött be* a fejjel lefelé fordított pentagramma felépítése, mint az Azúra, a Sátán hatásának szocializálódása kifejeződése.

Így történt ez most társadalmilag-politikailag, de ez hasonlít ahhoz, ami a keresztény korszak kezdetén volt. Az Apokalipszis szerzője látta, hogy „mi történt a kulisszák mögött, amikor a Kereszténység Rómából Keletre (Bizáncba) menekült, látta, hogy a Kereszténység a megismerés más (materialista) formáit fogadja el. Látta, hogy hogyan tör be az arabizmus ellenimpulzusa ebbe a látszólag két részre (Kelet-Nyugat) szakadó Kereszténységbe. És amikor az arabizmus, mohamedánizmus külső tetteinek kulisszái mögé tekintett, akkor számára világos volt: itt a Nap-démon (Szórát) tevékenykedik a Nap-génusz ellen, a Nap-intelligencia ellen. ... A lelki típusuk alapján »Nap-démonhoz hű embereknek« nevezte volna az arabizmus képviselőit Európában az apokalipszis írója, ha megkérdezték volna őt. És világos volt számára, hogy ebből az arabizmusból ered mindaz, ami az embert szemléletében, sőt fokozatosan az akarati impulzusokban is az állatisághoz vezet. ...

És mi történne, ha az arabizmus, a Nap-démon tanítása teljesen győzne? Akkor az emberiség ki lenne szakítva azoknak az állapotoknak a megtapasztalásából, melyeket az embernek azokban az esetekben kell megtapasztalni, amikor meg kell érteni a karma előző megtestesülésből eredő hatását, vagy az átlényegülést. Végül is az, ami az arabizmusból áradt, az átlényegülés megértése ellen irányult”. Természetesen a külső tények másként néznek ki, de a Nap-démon szándékai éppen ezek voltak. Hiszen csak az Atya-princípium és a természetes összefüggések megnyilvánulását teszi lehetővé (GA346, 117.o. 1924. 09. 12.).

„Ennek a (XX.) századnak a végén – mondja később Rudolf Steiner ugyanebben az előadásban – eljutunk ahhoz a pillanathoz, amikor Szórát különös erővel emeli fel ismét a fejét az evolúció vizei alól, amikor ennek a Krisztus-szemlélésnek az ellenfelévé válik”, ami a század első felében készül elő annak köszönhetően, hogy Krisztus éteri alakban láthatóvá válik. „Eltelik még a század kétharmada, és Szórát hatalmas erővel emeli majd fel fejét”.

Először, 666-ban Szórát még az evolúció eseményeinek menetében rejtőzött; külső alakja nem volt látható; az arabizmus dolgaiban élt. Másodjára a megkínzott templomosok gondolataiban és érzéseiben élt. „És ennek a századnak a végén megjeleníti magát, amikor emberek sokaságába lép be mint olyan lény, mely megszállja őket. Akkor majd olyan embereket fogunk látni, akikről el sem fogjuk hinni, hogy azok valóban emberek” (uo. 122.o.).

Szórát szörnyű természetalatti lényként is hat. Nemcsak az embert, hanem az egész Földet is el akarja terelni az útjáról. Nemcsak gonosz, hanem hatalmas, habár megtévedt erő. Michael Arkangyal a Sátánra nem megvetendőként, hanem kolosszálisan veszélyes erőként tekint, „hiszen Michael számára ez az erő, mely az Archék Hierarchiájához tartozik, magasabban áll, mint ő maga. Michael azonban olyan irányt választott, amely megfelel a földi fejlődés értelmének.

Michael már régen meghozta azt a döntést, hogy azoknak a bolygóknak a körében hat, melyek létét a Nap léte határozza meg. A Sátán olyan erő, mely állandóan „lesben áll” (örködik) a kozmoszunkban. A Sátánnak ebben a lesben állásában van valami irtózatos, valami ijesztő. Ezt akkor lehet észlelni ... ha megfigyeljük az üstökösök áthaladását a kozmoszunkon, ahogyan azok teljesen más utakon mennek, mint a bolygók”.

Értelmetlen azt állítani, hogy az üstökösök nyújtott ellipszis mentén mozognak. „És a Sátán »lesben áll«, abban reménykedve, minden hozzánk jövő üstököst elkap, és saját centrifugális irányukban használja fel őket, hogy a bolygókat egyetlen mozdulattal letérítse a pályájukról, velük együtt pedig a Földet is... Ennek köszönhetően a vándorcsillagok (bolygók) egész rendszerét, melyek útján kell az embernek haladnia, elvennék az isteni-szellemi erőktől, és átvinnék a világfejlődés teljesen más irányába. Ezt a szándékot Michael szörnyű tévedésnek találja, melyről ezt kell mondania: Sohasem tudnék ilyen szándéknak eleget tenni, mivel ez az olyan lények számára, melyek az Arkangyalok Hierarchiájához tartoznak, kezdettől fogva teljesen perspektívátlan, reménytelen feladat. – Csak az Archék Hierarchiájához tartozó lények ereje lehet elegendő valami ilyesmit teljesíteni. Michael, aki a Nap szférájából, a bolygók járásán belül hat, azzá vált, akit az okkultizmusban a Keringési Idők Arkangyalának vagy Bolygószellemnek neveznek. Már régen eldöntötte, hogy hatásával ezeknél a keringési időknél marad. Ez egy angyal-döntés – ezeknél a keringési időknél maradni” (uo. 162-163.o. 1924. 09. 15.). Ezért minden ember szent kötelessége, hogy Michael Arkangyal szándékainak szellemében éljen és cselekedjen. Ami

pedig a bolygóknak a pályájukról való eltérítését illeti, már materialista tudósok is beszélni kezdtek arról, hogy a Földet körülvevő kozmoszban valami nincs teljesen rendben.

Végezetül még azt is figyelembe kell venni, hogy bárhogyan is alakuljanak a dolgok az érzékfeletti világban, ott sok minden, akár a legfontosabb is, attól függ, amit az emberek csinálnak. Nekik pedig tudniuk kell, hogy – tekintet nélkül arra, amit Szórát emberei kiáltoznak –, *„a legjellemzőbb, amit a Golgotai Misztérium előidézett (felgyújtott), az az, hogy a spirituális impulzusok egészen a fizikai-emberi szintig leereszkedtek, hogy a testet bizonyos módon meg kell ragadnia a szellemnek. Ez még nem történt meg. ... A spirituális impulzusok leereszkedésének köszönhetően azonban Krisztus testté vált, emberi testben. Ez ... a test szellemmel való átítatása, áthatása ... a fehér emberiség missziója. Az embereknek azért van fehér bőrük, mer a szellem hat a bőrben ... amikor le akar ereszkedni a fizikai síkra. Azt, ami a külső fizikai test, a szellem számára lakóhellyé tenni – ez a mi kultúrkorszakunk, az 5. kultúrkorszak feladata, melyet négy másik kultúrkorszak készített elő (vagyis ez közel tízezer év folyamán készült! – G.B.). És a mi feladatunk ez kell, hogy legyen: megismerkedni azokkal a kultúrimpulzusokkal, melyek azt a tendenciát jelenítik meg, hogy a szellemet a testbe vezessék, a szellemet a mindennapokba vezessék. Ha ezt teljes mértékben megismerjük, akkor tökéletesen világossá válik számunkra, hogy ott, ahol a szellemnek még szellemként kell hatnia, ahol bizonyos módon még vissza kell maradnia a fejlődésében – hiszen korunkban az a feladata, hogy testbe ereszkedjen –, hogy ott, ahol lemarad, ott démonikus (vagyis elemi – G.B.) jelleget ölt, nem hatja át teljesen a testet, ott nem lesz fehér a bőr, mivel ott atavisztikus erők hatnak, melyek nem engedik a szellemnek, hogy összhangba kerüljön a testtel.*

... a fehér emberiség még azon az úton van, melyen egyre mélyebben és mélyebben szívja saját lényébe a szellemet. A sárga emberiség annak a korszaknak a konzerválása útján van, melyben a szellemet a testtől távol tartották magát, melyben a szellemet az emberi fizikai organizáción kívül keresték. Ennek azonban oda kell vezetnie, hogy az 5. kultúrkorszakból a 6.-ba való átmenet nem zajlódhat másként, mint a fehér emberiség és a színes emberiség közötti éles harcában a legkülönbözőbb területeken”. És az, ami megelőzi ezt a harcot, el fogja foglalni a világtörténelmet egészen az

emberiségnek e részei közötti hatalmas ütközésekig. Itt valami kolosszális dolog előtt állunk, ami feltétlenül le fog játszódni a jövőben.

Ami a 6. és 7. kultúrkorszakban jön el, annak magába kell fogadnia azt, amit az 5. korszakban alkottak, ezekkel az alkotásokkal kell élnie. „Az 5. kultúrkorszaknak az a feladata, hogy a külső idealisztikus életet a spirituális életig mélyítse el”. Keleten pedig „nem lesz erő termékeny módon saját szellemi életet létrehozni, csak azt befogadni, amit más hozott létre”.

Próbáljuk meg objektív módon, elfogultság nélkül megmagyarázni magunknak az emberiség két áramlata közti különbséget. Próbáljuk megérteni, „hogyan az emberiség azon részének fellépésével, melyet germán népeknek nevezünk, hogyan harcoltak a külső fizikai test szellemivel való áthatásáért, és hogyan lettek fogadták be a Kereszténység mélységeit”.

„Közép-Európa történelme mi más, mint megszakítás nélküli küzdelem az isteni szikrának a személyes lélekbe történő lejutásáért, a szelleminek a fizikaiba való lejutásáért folytatott. Minden egyébtől elvonatkoztatathatunk, de az igazságot meg kell látni, meg kell ismerni ennek a közép-európai természetnek a jellegzetességét” (GA174b, 37-40.o. 1915. 02. 13.).

És még valami: Később felismerik, hogy „ez a háború (az Első Világháború) a deutsch szellemi élet elleni összeesküvés” (GA174b, 27.o. 1914. 09. 30.). Ami pedig napjainkban zajlik Közép-Európában – az nem más, mint újabb kísérlet a deutsch szellemi élet eltaposására.

Fordította: Rákos Éva

Epitáfium

Így végéhez is ért az „Új Atlantisz”, melyről Bacon brit lordkancellár – egy tudós, és a materializmus oszlopa – írt.

Az újonnan megjelent Noé-Bárka új, világméretű özönvizeken evez. Szenvedések és könnyek, vér és tűz élő tengerén keresztül kell majd áteveznie. Az irányt egy ködös, teljesen meghatározatlan jövő felé veszi. Mi hajtja belsőleg az utasait? (Emlékezzünk William Smith gyötrő kérdésére: „Értem, hogyan, de nem értem, miért”.)

Annak idején, amikor Lenin és Trockij 33-as fokozattal rendelkező legközelebbi társa, Krisztian Rakovszkij kihallgatására került sor a „vörös inkvizítornál”, akkor, miután látta, hogy a fokozata alapján megígért személyes biztonság sehogy sem akar megnyilvánulni, a kihallgatójának ezt vallotta: „...elmondom önnek, mi ez a nagy titok, melynek feltárását ígérük a szabadkőműveseknek az egyik legmagasabb fokozaton, de melyet sem a 25., sem a 33. fokon ... sem bármely szertartás semelyik legmagasabb fokán sem tárnak fel neki. ... Minden szabadkőműves szervezet a ... kommunista forradalom diadalát igyekszik elérni. ... És mivel a kommunista forradalom a burzsoáziának mint osztálynak a likvidálását tűzi ki, ezért a szabadkőművesség valódi titka: a szabadkőművesség mint szervezet öngyilkossága, és minden jelentősebb szabadkőműves fizikai öngyilkossága [valójában éppen ez történt 1935-1939 között, a szabadkőművességet pedig még Lenin kezdte betiltani] ... Ha valamikor úgy hozza az élet, hogy részt vehetne bármilyen forradalomban, ne szalassza el megfigyelni a csodálkozás gesztusait és a butaság tükröződését bármely szabadkőműves arcán, amikor meggyőződik arról, hogy forradalmárok keze által kell meghalnia ...”

Íme ez az oka az utasok egyik részének a „Neo-Noé Bárkán” való jelenléte „miértjének”. De mi iránt lelkesednek a „sötétség atyái”? A purgatórium, a mindent megtisztító láng máglyája iránt. Ez alkalommal ennek minden eddiginél nagyobbaknak kell lennie. Azok, akik likvidálták a „vörös inkvizíciót”, mára az egész világot megkaparintották. Az erkölcsi züllés apokaliptikussá vált. Az emberek felcserélték a jót és a gonoszt, a bűnt ismerték el az új moralitás mércéjének stb. A morális bukásnak semmilyen alsó határa sincsen. Ezért a „bosszúállók” számának sem lesz „felső határa”. Az embereknek így kell az emlékezetükbe vésniük, hogy száz, kétszáz év múlva se feledkezzenek el róla [a

vörös inkvizícióról. ford.]. Megközelítőleg így érvelnek a „sötétség atyái”. Valakinek, sőt nagyon sokaknak ez egyáltalán nem fog tetszeni. Akkor nekik lehet azt az alternatívát javasolni, melyet Pike írt le jövődölésében.

Természetesen igaza van a költő Fjodor Tyjutcsevnek, aki ezt mondta:

„Boldog, aki ezt a világot
Végzetes pillanataiban meglátogatta”.

Azonban magasabb, spirituális értelemben van igaza. Ami pedig bennünket mindannyiunkat, a „siralom völgyében” [Zsolt 84,7] élő „kicsinyeket” [Mt 18,10] érinti, számunkra Vlagyimir Szolovjov mást mondott:

„Rémületben és félelemben alázkodik meg,
Aki a szeretet szövetségéről meg tudott feledkezni”.

Az ellentétek harca és egysége

Akkor mit is tegyünk?

– ezt kérdezi makacsul az ember engedetlen szelleme, mely soha nem hitt semmilyen elkerülhetetlenségben. De az ember a kérdésére mindaddig nem kap választ, amíg csak azokon az utakon keresi, amelyek őt annak szükségszerűségéhez vezették, hogy a mai krízishelyzetben feltegye a kérdést. Válasz pedig létezik, és már régóta létezik. Ma a világban egy paradox helyzet alakult ki. Az emberek pánikban futkosnak, ezt kérdezve: Hol van a kiút? Hol van a kiút? Mellettük pedig más emberek állnak, és ezt mondják nekik: Hát ott! Ott van a kiút! A kérdezők azonban ezt hallani sem akarják. De azért szívesen hallgatnak másokat, akik kiútként a süket falra mutatnak. Vagy még ennél is rosszabb, ha ezt mondják: A kiút számotokra ott van, hogy megsemmisítsétek az átkozott fehér fajotokat! Amiatt vált a szellemetek mérhetetlenül összetetté, és örületbe kerget benneteket.

De mit is mondanak azok az emberek, akik tudják, hol van az igazi kiút? Még 1918-ban, amikor a világban elkezdődött kialakulnia egy kilátástalan helyzet, Rudolf Steiner figyelmeztetett: „Ha még 30 évig olyan marad az oktatás, amilyen az ma a felsőfokú intézményekben, ha még 30 évig ugyanolyan marad a gondolkodás a szociális átalakulásokról, akkor 30 év múlva Európa elpusztul” (GA194, 181.o., 1919. 12. 14.). Ahogyan már tudjuk, ezek változatlanok maradtak, és ezért jött még egy világháború. De az sem vált tanulsággá. Az emberiség egyre mélyebben süllyed a materializmus mélységébe. Az individuális szellem kezd kihunyni, apró darabjaira kezd töredezni az alacsonyabb „én”, amely az ösztönöknek – melyeket egyáltalán nem képes kordában tartani – az önkényét úgy veszi, mint a szabadság megnyilvánulását. De éppen az Én, az igazi Én az emberi lélek alapjának magának az átalakító ereje. Ezért bármilyen ideál hiábavaló marad, ha „a gondolkodás segítségével nem találunk kapcsolatot ettől a világtól a szellemi világhoz. Ha az emberek nem képzik át magukat ebben az értelemben, akkor Európát morális özönvíz lepi el” (uo.). Íme az özönvíz már ellepett bennünket, már fuldoklunk benne. És hogy viselkedik az emberiség? Elképesztő, de pontosan az apokaliptikus jövődőléssel egybehangzóan, amely így szól: „Az emberek fájdalmukban a nyelvüket harapdálták, s káromolták az ég Istenét kínjuk és fekélyeik miatt, de tetteiket nem bánták meg” (Jel 16,10-11). És mi várhat bennünket a továbbiakban ilyen helyzetben? Rudolf Steiner erre a kérdésre is válaszol: „Ha a világban az emberi fejekben csak külső materialista impulzusok fognak hatni,

... akkor szörnyű rablánc fogja övezni nemcsak Németországot, a Közép-Európai országokat és Oroszországot, hanem az egész civilizált Földet ... és senki sem fog már örömet ismerni. Hiszen az, ami abból emelkedik, ami már régóta a múltból jön, a világot csak a végéhez tudja vezetni. ... Az újnak a szellemi világból kell érkeznie” (GA187, 162-163.o., 1918.12. 31.).

És íme most, pontosan napjainkban megfigyelhetjük, hogyan tartják már ezt a láncot, és ezt azok teszik, akik szintén nem fognak örömet ismerni. De képes nekik ezt valaki elmagyarázni? Igen, kis eszközökkel itt már nem lehet boldogulni. Valóban meg kell változtatni az emberi személyiséget. És ezért az emberiségnek forradalomra van szüksége. Csak ennek nem politikainak, sőt még kevésbé fajinak kell lennie, hanem *szellemi* forradalomnak. A személyiségtípust faji keveredés útján megváltoztatni – ez a legmélyebb butaság, amilyennel csak rendelkeztek az emberek. Rudolf Steinernél találunk magyarázatot, hogyan lehet kijönni ebből az butaság által létrehozott helyzetből. Ezt mondja: „Krisztus küldetése abban áll, hogy leküzdjünk mindent, ami természeti, a fajokban való élettel szemben az egész emberiség iránti szeretetet kell elültetni. ... A külön nemzeti, a nemzeti egoizmus Krisztus, az általános emberi segítségével győzhető le. De a megváltás nem abból áll, hogy ugyanolyan valós módon, mint maga a természeti, a természet ellen dolgozzunk, hanem abból, hogy fogadjuk be a természetit, és egyensúlyt idézzünk elő a tisztán szellemi és a természeti között. ... Az általános emberi szeretet valami más, mint ami a családból, a törzsből, a fajból, a nemzetből stb. származik. De nem szabad az egyiket a másikkal kiirtani, hanem a fajt és az individuumot harmonizálni kell” (GA342, 161-162.o., 1921. 06. 15.). Az individuum fajból fajba, nemzetből nemzetbe testesül át, az emberiség általános evolúciójának, továbbá saját evolúciójának és sorsának, karmájának törvényei és feladatai szerint.

A fajok fizikai keveredése, a Kereszténység elutasítása egyfajta vallási tolerancia jegyében csupán a materializmust fogja erősíteni, és nem lesz vége annak, hogy „az emberek fájdalmukban a nyelvüket harapdálják”. Nem a fajok keveredése, hanem a nevelés és oktatás Waldorf-szellemiségű reformja fogja Európát a hanyatlástól megmenteni, a fehér fajt megújítani és szellemi erőt adni neki, hogy a világ többi részének is segítsen megújulni. A modern helyzetben az ember éppen amiatt gyenge, mert az utóbbi évszázadok nevelésének arimáni jellege gyökerestül kiirtotta az emberekből azt a lelki bátorságot, melyre most annyira szükségük van. Az a nevelési rendszer, melynek alapjául az

antropozófiai Szellemtudomány szolgál, alapvetően változtatja meg a személyiségtípust a Kereszténység *megvalósulási* korszakának szellemében.

A Waldorf-pedagógia nem ismer sem határokat, sem faji vagy bármilyen más megkülönböztetést az emberek között. Ezek a különbségek a pedagógia számára csak az individuum személyes emberi sajátosságainak harmonikus fejlődése szempontjából fontosak.

Szeretnénk erősen hinni abban, hogy ez a pedagógia előbb vagy utóbb eljut az egész világba – Nyugatra is, Keletre is, Délre is és Északra is.

Egykor pedig a fajok is meg fognak szűnni. Hiszen azok valamikor keletkeztek, és okvetlenül eltűnnek. De ez nem fog megtörténni azelőtt, mint „ahogy a testvériség fogalma gyakorlatilag megvalósul a Földön” (GA109/111, 263.o., 1909. 06. 12.) Az emberiség majd a lét egy szellemibb formájához emelkedik fel. És ehhez az alapot a Szent Szellemnek az Antropozófia által elhozott új üzenete képezi, amely minden embert egy hatalmas egyetemes testvériségben egyesít.

Képes-e egy modern európai mindezt megérteni? Legalábbis egy közép-európairól el lehet mondani, hogy megérti a Szellemtudományt, az Antropozófiát, „ha megértéssel fogadja azt a jót, melyet az őt vezető szellemek kívánnak és cselekedeteikben megtestesítenek (Beiträge zur GA, №10, S.1). Az Antropozófia mély rokonságban áll a deutsch nép Népszellemével, a deutsch nép Arkangyalával. A többi Arkangyal is az Antropozófia felvételét várja a saját népétől.

Vége

2016. február

Fordította: Rákos Éva

A fordítás alapja: <http://bdn-steiner.ru/modules/Books/files/121-sobytiya-na-ukraine-part-3.pdf>

Vasnyecov: A legyőzött sereg fekszik